

HEBT GOEDE MOED

7 preken

RONDON DE POORT TOT DE SMALLE WEG

“Gaaf in door de enge poort.” Mattheüs 7: 13

Verhandeling in 11 facetten

ZOEKT EN GIJ ZULT VINDEN

Aanwijzingen voor het oprecht zoeken en vinden van Christus

Verhandeling in 14 adviezen

EEN ERNSTIGE OPROEP TOT BEKERING

Zou Ik enigszins lust hebben in de dood des goddelozen, spreekt de Heere Heere?

Is het niet als hij zich bekeert van zijn wegen, dat hij leve?

Ezechiël 18 : 53.

door

C. H. Spurgeon

Predikant te Londen

STICHTING DE GIHONBRON

MIDDELBURG

2011

INHOUD

Woord vooraf

1. Preek: “Hebt goede moed; Hij roept u.”
2. “Wees welgemoed; uw zonden zijn u vergeven.”
3. “Wees welgemoed; uw geloof heeft u behouden.”
4. “Zijt welgemoed; Ik ben het; vreest niet.”
5. “Hebt goede moed; Ik heb de wereld overwonnen.”
6. “Hebt goede moed; want gelijk gij te Jeruzalem van Mij getuigd hebt, also moet gij ook te Rome getuigen.”
7. “Zijt goedsmoeds; want ik geloof Gode, dat het also zijn zal, gelijkwerijs het mij gezegd is.”

Vertaler H. Milo,

Eerste uitgave: J.C. van Schenk Brill te Doesburg.

UITGEVERIJ KOOL B.V. - VEENENDAAL

WOORD VOORAF

Dit boekje verschijnt aan het einde van een langdurige ziekte van iemand, die grote behoefte had aan dit woord van de Meester: “Hebt goede moed.”

Het komt tot de lezer als een duif, die rusteloos gevlogen heeft over de golven van een sombere zee; maar niet vergeefs, want eindelijk heeft ze een olijfblad geplukt, dat ze mee naar huis brengt. Troost is te vinden zelfs te midden van deze rusteloze wereld: De vloedende bedekken niet langer de hoogste bergen; de wateren dalen en de hoop verrijst voor het oog.

De woorden: “Hebt goede moed”, “wees welgemoed”, “zijt goedsmoeds”, komen ten minste zevenmaal in het Nieuwe Testament voor, en wel op de volgende plaatsen:

- (1) “Hebt goede moed; Hij roept u.” (Markus 10: 49).
- (2) “Wees welgemoed; uw zonden zijn vergeven.” (Matth. 9: 2).
- (3) “Wees welgemoed; uw geloof heeft u behouden.” (Matth. 9: 22).
- (4) “Zijt welgemoed; Ik ben het; vreest niet.” (Markus 6: 50).
- (5) “Hebt goede moed; Ik heb de wereld overwonnen.” (Joh. 16: 33).
- (6) “Hebt goede moed; want gelijk gij te Jeruzalem van Mij betuigd hebt, alzo moet gij ook te Rome getuigen.” (Hand. 23: 11).
- (7) “Zijt goedsmoeds; want ik geloof God, dat het alzo zijn zal, gelijkwerijs het mij gezegd is.” (Hand. 27: 25).

Op deze teksten als een fundament is het gebouw van dit boekje opgetrokken; de Geest Gods geve er genadig geest en leven aan. Jezus’ woorden zijn geest en zijn leven, en wij verkrijgen nimmer blijvende troost, dan wanneer wij aan Zijn voeten zitten en de waarheid onmiddellijk uit Zijn mond vernemen. De woorden van het Woord zijn meer dan een woord. Er ligt een kracht in die bewijst, dat ze uitingen van de Almachtige zijn. Wanneer Jezus troost, mist de troost haar uitwerking nooit. Hij is nog heden ten dage werkzaam, om alle tranen van de ogen van Zijn volk af te wissen. Zijn bemoediging: “Hebt goede moed,” verbant zwaarmoedigheid en wekt vreugde. Menige beproefde Christen kan die waarheid staven, want zij kennen Zijn liefelijke stem. Zij getuigen van de geheimzinnige kracht die er in ligt en droefheid in vrolijkheid verandert. Heeft ooit enig menselijk geschrift zulk een vertroostende invloed gehad als het 14e hoofdstuk van het Johannes’ Evangelie? Laat hen spreken, wier geschokte geest slechts een ogenblik naar lezen kon luisteren, zelfs al was het de zachte stem van een liefhebbende vrouw, die las. Laat hen getuigen, welke zoete, liefelijke, geruststellende macht er in Jezus’ woord gelegen is, die alleen genoten, maar niet beschreven kan worden.

“Zijn woord is mij muziek, ook als ’t mij wenen doet,
Het is oneindig teer, het is oneindig zoet.”

Het is van het grootste belang, dat Christenen gelukkig zijn. De blijdschap des Heeren is onze sterkte. Neergedruktheid is een lek, waardoor de zielskracht druppel voor druppel verloren gaat. Vrede is de toestand van een gezonde ziel, en wanneer die gestoord wordt, is er reden voor bezorgdheid. Sommigen spreken lichtvaardig over de troost van de gelovigen, maar God denkt er niet zo over, want Hij roept uit: “Troost, troost Mijn volk.” Verliest de gelovige zijn vrede, dan mist hij de kracht en de geestdrift, waardoor hij onvermoeid de weg van Gods geboden bewandelt, en de heldenmoed, waardoor hij over een muur van moeilijkheden springt. Hij, wiens stemming doorgaans terneergeslagen is, is maar half een man. Onze Heere wilde Zijn blijdschap in ons doen blijven, opdat onze blijdschap vervuld zou worden.

Toch is het geen gemakkelijke zaak, altijd kalm en goedsmoeds te zijn. In pijn, in armoede en in eenzaamheid, ontstaan dikwijls sombere gedachten, die als vleermuizen en uilen om de donkere ziel zweven, en die er weldra hun intrek zullen nemen, tenzij wij het gezegende Licht des hemels in ons hart binnenlaten. Die kinderen der duisternis staan gereed om telkens en telkens terug te keren, met hoeveel ernst ze ook zijn uitgedreven. Wij moeten volharden en nimmer moe worden, want ze mogen de tempel van de Heilige Geest niet bewonen. Geven wij aan zwaarmoedige gedachten toe, dan vermenigvuldigen ze zich. De duisternis neemt toe en drukt op ons als een nachtmerrie. Wij worden gestadige zuchters. Op dus in de Naam Desgene, die zegt: “Hebt goede moed!” En roep uit: “Verblijd u niet over mij, o, mijn vijandin! wanneer ik gevallen ben, zal ik weer opstaan!”

C. H. Spurgeon

1. “HEBT GOEDE MOED; HIJ ROEPT U.”

“En zij kwamen te Jericho. En als Hij en Zijn discipelen en een grote schare van Jericho uitging, zat de zoon van Timeüs, Bartimeüs de blinde, aan de weg, bedelende. En horende dat het Jezus de Nazarener was, begon hij te roepen en te zeggen: Jezus, Gij Zone Davids! ontferm U mijner. En velen bestrafden hem opdat hij zwijgen zou; maar hij riep zoveel te meer: Gij Zone Davids! ontferm U mijner. En Jezus, stilstaande, zeide, dat men hem roepen zou; en zij riepen de blinde, zeggende tot hem: Hebt goede moed: sta op; Hij roept u. En hij, zijn mantel afgeworpen hebbende, stond op en kwam tot Jezus. En Jezus, antwoordende, zei tot hem: Wat wilt gij, dat Ik u doen zal? En de blinde zei tot Hem: Rabboni! dat ik ziende mag worden. En Jezus zei tot hem: Ga heen, uw geloof heeft u behouden. En terstond werd hij ziende, en volgde Jezus op de weg.” Markus 10: 46-52.

De blinde, in dit gedeelte van het Evangelie beschreven, is een voorbeeld van wat ik ernstig begeer, dat elk van mijn lezers moge worden. Eerst was Bar-timeüs een type van de zondaar, gelijk hij van nature is - blind, hopeloos blind, totdat de genezende Zaligmaker tussenbeide trad, en hem het licht gaf. Toch zullen wij thans onze gedachten niet op dit punt vestigen, maar onze blik richten op zijn zoeken naar licht. Door Gods grote genade, heeft deze man zó gehandeld, dat hij als voorbeeld mag gesteld worden aan allen, die hun geestelijke blindheid gevoelen en ernstig het licht der genade begeren.

Verscheidene blinden uit de Schrift zijn zeer belangwekkende personen. Er was er één, – u herinnert zich de blindgeborene wel – die de Farizeeën door zijn onverschrokken en geestige antwoorden beschaamde. Wel mochten zijn ouders zeggen, dat hij zijn ouderdom had en van zichzelf spreken zou. Zo blind als hij geweest was, kon hij toch heel wat zien; en toen zijn ogen geopend waren, bewees hij onwedersprekelijk, dat zijn ondervragers de naam van “blinde Farizeeën” verdienden, die Jezus hun gaf. Bartimeüs, de zoon van Timeüs, is een sprekend karakter. Uit hem blijkt een scherpbelijnde persoonlijkheid en beslistheid van wil, die hem tot een merkwaardige man maken. Hij is iemand, die voor zichzelf denkt en handelt, niet spoedig vervaard of aan het wankelen gebracht wordt, en een duidelijk antwoord geeft, wanneer hem iets wordt gevraagd. Ik veronderstel, dat hij in de donkerheid van zijn altyddurende blindheid veel dacht. En dat hij gehoord hebbende, dat er uit het zaad van David een groot Profeet was opgestaan, Die wonderen deed en goede dingen boodschapte, deze verschijning overdacht en tot de overtuiging kwam, dat Hij de Messias was. Een blinde kon dit feit zeer wel zien, wanneer hij met de Oud-Testamentische profetieën vertrouwd was, en naarmate Bartimeüs meer van Jezus hoorde en die beschrijving vergeleek met wat de profeten van de toekomstige Koning voorspeld hadden, werd zijn overtuiging al meer bevestigd. Dan volgde deze gedachte in zijn geest: “Als Hij ooit deze weg langs komt, dan zal ik mij als één van Zijn volgelingen aankondigen, ik zal Hem als Koning begroeten, om het even of anderen Hem erkennen of niet. Ik zal als een heraut zijn voor de grote Vorst, en zal Hem luid als de Zone Davids uitroepen.” Verder besloot hij, de barmhartigheid van de Messias af te smeken en om genezing van zijn blindheid te bidden, want het was door Jesaja voorspeld, dat de Messias de ogen der blinden zou openen. Dit besluit was in zijn binnenste zo vast geworden, dat hij, toen hij op zekere dag hoorde, dat Jezus van Nazareth werkelijk voorbijging, dadelijk de gelegenheid aangreep en uit alle macht riep: “Gij Zone Davids! ontferm U mijner.” O lezer, denkt u toch ook eens na over de persoon van Jezus en kom tot hetzelfde besluit als de blinde bedelaar van Jericho.

Ik vraag u, leer van die man een eenvoudige les. Hij maakte gebruik van de vermogens die hij

bezat. Kon hij niet zien, hij kon toch *horen*. Ik heb wel mensen horen spreken over hun natuurlijke onbekwaamheid om iets goeds te doen, en ik heb daarop niet geantwoord, omdat het vroeg genoeg zal zijn te spreken over wat zij niet kunnen doen, wanneer zij gedaan hebben wat zij wel kunnen. Sommige dingen kunnen wij zeker doen, en die hebben zij nagelaten; het is dus louter zelfbedrog of huichelarij, wanneer zij van onmacht spreken, zo zij niet doen, wat zij werkelijk kunnen. Zij luisteren niet voortdurend naar het Evangelie, of indien zij luisteren, is het zonder opmerkzaamheid, en daarom komen zij niet tot het geloof, omdat “het geloof uit het gehoor is.” Bar-timeüs was eerlijk en oprecht. De man had geen ogen, maar wel oren en een tong, en hij droeg zorg, de vermogens te gebruiken, die hij nog had. Toen de Zaligmaker voorbijging, riep hij uit alle macht; hij deed belijdenis van zijn geloof en deed tegelijk een persoonlijk beroep op Jezus’ genade, toen hij luidkeels riep: “Gij Zoon Davids! ontferm u mijner.”

Nu wens ik in deze overdenking slechts op één punt aan te sturen, opdat dat aan het einde van dit hoofdstuk de lezer duidelijk voor ogen sta; maar om dat doel te bereiken, moet ik een kleine omweg maken. Moge de Heilige Geest daarbij voortdurend mijn pen besturen.

I. Mijn eerste opmerking is: *dat deze man een voorbeeld is voor alle zoekenden, omdat Hij de Heere zocht onder allerlei ontmoedigingen.*

Hij riep tot Jezus zo luid, zonder inachtneming van alle vormen, op zo ongepaste tijd, althans naar anderen oordeelden, dat zij hem bestraffen, opdat hij zwijgen zou, maar dat was olie in het vuur, en bracht alleen teweeg, dat hij zoveel te meer riep.

Zijn eerste ontmoediging was, dat *niemand hem aangespoord had om tot Christus te roepen*. Geen liefhebbende vriend had hem in het oor gefluisterd: “Jezus van Nazareth gaat voorbij; nu hebt u goede gelegenheid om Hem om genezing te smeken.” Misschien bent u lezer, evenzo vergeten, dat u hebt geklaagd: “Niemand zorgt voor mijn ziel.” Dan verkeert u in hetzelfde geval als Bar-timeüs. Zeer weinigen kunnen in oprechtheid zo klagen, wanneer zij onder levende Christenen verkeren, want dan zijn ze naar alle waarschijnlijkheid meermalen uitgenodigd, gedrongen en haast gedwongen om tot Christus te komen. Enigen spreken zelfs van Christelijke onbescheidenheid, of lastigheid, omdat ze al die opwekkingen en vermaningen moe zijn en liever niet over het heil van hun ziel worden aangesproken. “Indringen” heet dat bij deze en gene; maar het is inderdaad een heilzaam indringen bij een zondaar, die in zijn zondeslaap aan de rand van de helse afgrond volhardt, als men tracht hem wakker te maken en hem aanspoort en aandrijft, om zijns levens wil te vluchten. Zou u het niet belachelijk noemen, als een man van de brandweer, die voor een brandend huis staat, niet naar binnen snelde om mensen te redden, omdat - hij bij de familie niet geïntroduceerd was? Moet hij eerst zijn kaartje afgeven en verlof vragen om binnen te gaan? Ik acht dat een vergriep tegen de beleefdheid soms zeer beleefd is, wanneer de begeerte om een onsterfelijke ziel te redden, de drijfveer is. Indien ik in dit boekje zeer persoonlijk ben, en een lezer daardoor opgeschrikt wordt om zijn zaligheid te zoeken, dan weet ik, dat hij mij daarvan geen verwijt zal maken.

Toch is het mogelijk, dat iemand ergens woont, waar niemand hem uitnodigt om tot Jezus te gaan; in dat geval gedenke hij het voorbeeld van deze man, die zonder aansporing van de Heiland hulp zocht. Hij kende zijn behoefte zonder dat men het hem zei, en in het geloof, dat Jezus hem het gezicht kon geven, had hij geen aanmaning nodig om Hem te hulp te roepen. Hij dacht zelf, en dat moesten allen doen. Wilt u niet eveneens zo handelen, lezer, vooral in een zo gewichtige zaak als de zaligheid van uw ziel? Als u nooit door vriendelijke uitnodigingen en aansporingen getrokken bent, dan moet u er ook niet op wachten. U hebt uw eigen verstand; u weet dat u een zondaar bent, en verloren bent tenzij de Heere Jezus u redt:

ligt het dan niet geheel op uw weg zonder uitstel Hem aan te roepen? Wees althans niet minder verstandig dan deze arme bedelaar, en laat uw ernstig gebed opklimmen tot Jezus, de zoon van David.

De ontmoediging van Bar-timeüs werd nog groter, want toen hij begon te roepen, *begonnen de omstanders hem te bestraffen*. Lees vers 48: “Velen bestraffen hem, opdat hij zwijgen zou.” De één om deze, een ander om die reden, maar eendrachtig was de vermaning, dat hij de mond zou houden. En niet alleen vermaning, nee zij *bestraften* hem. Zij spraken op een toon van gezag “Wilt u wel zwijgen! Wat mankeert u? Houd uw mond!” Zij achten het zeer onwielvoegelijk, dat hij de welsprekende rede van de grote Prediker stoorde, en legden hem daarom het zwijgen op. Zij, die geen ervaring hebben van het drukkend gewicht van de zonden, menen soms, dat ontwaakte zondaars uitzinnig of dweepziek worden, wanneer zij slechts aan hun gevoel lucht geven. Het volk rondom de blinde bestrafte hem, omdat hij niet fijn en beschaafd, maar luidkeels riep: “Gij, Zone Davids, ontferm U mijner.” Maar hij liet zich de mond niet snoeren. Integendeel, de Schrift bericht ons, dat hij *te meer* riep, ja zelfs, dat hij *zoveel te meer* riep, zodat het verloren moeite was, hem tot zwijgen te brengen. Men meende hem wel naar zijn hand te kunnen zetten en sprak daarom op gebiedende toon, maar de uitwerking was juist het tegengestelde van de bedoeling; de blinde riep nog met meer aandrang: “Gij Zone Davids, ontferm U mijner.” Hier was een gelegenheid om opening van zijn ogen te verkrijgen, en hij wilde die niet voorbij laten gaan, om iemand te behagen. De mensen mochten hem verkeerd beoordelen, maar wat hinderde dat, zo Jezus hem ziende maakte. Het gezicht was de enige zaak, die hij begeerde en daarvoor wilde hij wel bestraffing en verwijt verdragen. Voor hem was ontmoediging aanmoediging: toen men hem het zwijgen oplegde, riep hij zoveel te meer. Tegenstand versterkte nog zijn kloek en welberaden besluit. Vriend, hoe staat het met u? Stoort u zich niet aan de mening van goddeloze mensen, en durft u wel een zonderling heten, indien u maar zalig zou mogen worden? Kunt u tegenstand en ontmoediging weerstaan en bij uw besluit blijven, de zaligheid te verwerven, wanneer zij te verwerven is? Uw tegenstanders noemen uw volharding stijfkoppigheid; maar laat u niet afschrikken, die volharding is de stof, waarvan de martelaren gemaakt zijn. In een slechte zaak maakt een krachtige wil onverbeterlijke zondaars, maar is die geheiligd, dan helpt hij om het geloof sterk en de wandel beslist te maken. Bar-timeüs wil beslist, dat zijn ogen geopend worden, en niets kan hem tegenhouden. Hij laat zich door niets verhinderen, maar gaat voort. Hij had al zo lang gebedeld, dat hij die kunst nu wel verstond. Hij was tegenover Christus een even taaie bedelaar, als hij tegenover mensen was geweest, en zo hield hij vol ondanks allen, die hem in de weg traden.

Maar er was nog een ontmoediging, van meer betekenis voor hem dan het gemis van aansporing en de moeite der tegenwerking: *Jezus gaf hem niet aanstonds gehoor*. Volgens het verhaal had hij al meer dan eenmaal om Jezus' ontferming geroepen; dat blijkt uit de woorden: “hij riep zoveel te meer.” Zijn roepen werd al sterker en sterker, maar hij kreeg geen antwoord. Wat erger was, de Meester ging door. Wij zijn daar zeker van, want vers 49 zegt ons, dat Jezus eindelijk “stilstond”, wat toch betekent, dat hij vóór dat ogenblik doorwandelde, de menigte rondom Zich al toesprekende. Jezus ging door - ging door, zonder zijn bede te verhoren, zonder te tonen, dat Hij hem gehoord had. Heeft u wellicht reeds lang om genade geroepen zonder ze te ontvangen? Hebt u al een maand gebeden, zonder antwoord te krijgen? Misschien nog langer? Hebt u droeve dagen en nachten doorgebracht, wakende en wachtende op verhoring? Dan ligt er op de bodem van de zaak iets, dat niet deugt, en dat ik u thans niet wil verklaren; ik zal u alleen zeggen hoe u in dit geval moet doen. Zelfs al hoort Jezus u niet, laat u niet ontmoedigen, maar roep tot Hem “zoveel te meer.” Bedenk, dat Hij gaarne uw volharding ziet, en u soms laat wachten opdat uw gebed krachtiger en ernstiger

wordt. Blijf Hem aanroepen. Geef u aan geen wanhoop over. De poort van de genade heeft gesmeerde hengsels en gaat gemakkelijk open, blij kloppen. Wanneer u lang genoeg geklopt hebt, zal de portier opendoen, zeggende: “kom in, gij gezegende des Heeren; waarom zou u buitenstaan?” Hebt de moed van deze blinde en zeg: “Al hoort Hij mij niet dadelijk, toch zal ik Hem als de Zone Davids blijven aanroepen en zo belijden, dat Hij mij zalig kan maken, en ik wil blijven roepen: “Gij, Zone Davids! ontferm U mijner.”

Deze blinde is een voorbeeld voor ons, omdat hij weinig notitie nam van ontmoedigen, van welke aard die ook waren. Hij had in zichzelf een bron van werkzaamheid, die niemand kon opdrogen. Hij was besloten om de grote Geneesmeester aan te klampen en zich aan Zijn behandeling over te geven. O, mijn lezer, laat dit ook uw vast besluit zijn, en u zult zalig worden.

II. In de tweede plaats vestig ik uw aandacht *op de verandering, die nu tussenbeide kwam. “En Jezus, stilstaande, zei dat men hem roepen zou.”* Nu begint de ster der hoop helderder te schitteren. *Na enige tijd ontvangt hij bemoediging.* En deze bemoediging kwam niet onmiddellijk uit de mond des Heeren tot hem, maar door dezelfde mensen, die hem eerst bestraft hadden. Niet Christus zei tot hem: “Hebt goede moed”, omdat de man dat niet behoefde. Hij was volstrekt niet verslagen noch ontroostbaar, noch ook ontmoedigd door de ondervonden tegenstand. Jezus Christus zei: “Wees welgemoed” tot de geraakte, die door het dak was neergelaten, omdat die bedroefd van hart was; maar deze blinde had reeds goede moed, en de Heiland geeft hem dus geen nodeloze troost. De toeschouwers werden gedreven door de begeerte om een wonder te zien. Daarom boden zij hem bemoediging, die echter weinig waard was, omdat ze van lippen kwam, die een ogenblik te voren een geheel andere toon hadden gezongen.

Ik wens mijn angstige lezer, die naar de Zaligmaker verlangt, hierbij een woord van opwekking toe te spreken, waarvan hij evenwel niet te grote verwachting moet koesteren, omdat hij iets beters nodig heeft dan wat een mens kan zeggen. De troost, die men Bar-timeüs gaf, vloeiende voort uit het feit, dat Christus hem riep: “Hebt goede moed; sta op; *Hij roept u.*” Voor iedere zondaar, die begeert Jezus te vinden, is dit muziek uit de zilveren trompet. Hij nodigt u tot komen uit, en u hoeft dus niet bang te zijn om te komen. In welke zin ook, het is de waarheid voor allen, die het Evangelie horen: “Hij roept u”, en daarom mogen wij het iedereen toeroepen: “Hebt goede moed.”

Eerst is het waar, dat Jezus een ieder van ons roept door *de algemene roeping van het Evangelie*, want deze roeping gaat uit tot allen. Het bevel luidt: “Gaaf heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie aan alle creaturen.” U, mijn Vriend, bent een creatuur, een schepsel, en daarom geldt het Evangelie u, en roept u toe: “Geloof in de Heere Jezus Christus, en u zult zalig worden.” Ons is geboden, het Evangelie van het Koninkrijk aan alle volken te brengen en te verkondigen: “Wie wil, kome en neme het water des levens om niet.” - “Wie wil.” Er wordt generlei beperking gemaakt en wij zouden onze roeping ontrouw zijn, indien wij perken zouden stellen waar Gods uitnodiging zo ruim mogelijk, zo algemeen als het menselijk geslacht is. “God dan, de tijden der onwetendheid overzien hebbende, verkondigt nu alle mensen alom, dat zij zich bekeren.” Dit is de algemene roeping: “Bekeer u en geloof het Evangelie.” Hierin ligt troost en hoop voor allen, die begeren, tot God te komen.

Geen enkele wordt uitgesloten,
Dan die zichzelf buitensluit,
Geleerd, beschaafd, onwetend, ruw zelfs,
De Heiland nodigt allen uit.”

Meer troost is echter gelegen in wat ik ter onderscheiding zou kunnen noemen: de *toestandsroeping*. Menige belofte in Gods Woord is rechtstreeks gericht tot mensen, die in een bepaalde toestand verkeren. B.v. “komt herwaarts tot Mij, allen, die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven.” Bent u vermoeid? Bent u belast? Dan roept Christus bepaaldelijk u, en belooft u rust te geven, zo u tot Hem komt. Een ander voorbeeld: “O, alle gij dorstigen! komt tot de wateren.” Dorst u naar iets beters dan de wereld geven kan, dan roept de Heere u, tot de wateren van Zijn genade te komen. “En gij, die geen geld hebt, komt.” Bent u dat? Bent u van alle verdienste ontbloot - zonder iets, waarmee u de gunst van God zou kunnen kopen? Dan bent u de persoon, die hier uitgenodigd wordt. Zo vinden wij in Oud- en Nieuw Testament een groot aantal uitnodigingen, gericht tot mensen van bepaalde stand en toestand, en als wij iemand ontmoeten, wiens geval aldus beschreven staat, moeten wij hem toeroepen: “hebt goede moed, want het is duidelijk, dat de Heere u roept.”

Ook is er een *roeping door de prediker*, die menigeen heil brengt. Bij tijden bekwaamt de Heere Zijn dienaars om zeer persoonlijk iemand te roepen. Zij beschrijven soms iemands bijzondere omstandigheden zo nauwkeurig, zelfs tot in kleine bijzonderheden, dat de hoorder zegt: “Er moet iemand met de predikant over mij gesproken hebben.” Wanneer ons zulke persoonlijke en juist gepaste woorden door de Heilige Geest in de mond worden gelegd, mogen wij de hoorder troosten en zeggen: “Sta op, Hij roept u!” Wat zei de Samaritaanse vrouw? “Komt, ziet een Mens, die mij gezegd heeft alles wat ik gedaan heb, is Deze niet de Christus?” Wanneer uw diepste geheimen ontsluit worden - wanneer het Woord van God tot uw binnenste doordringt, zoals het scherpe offermes van de priester het slachtoffer opende, en uw geheimste gedachten en verborgenste bedoelingen worden blootgelegd, dan hebt u reden om te zeggen: “Nu heb ik de macht van dat levende en krachtige Woord gevoeld; o, dat ik nu ook zijn genezende macht mocht genieten.” Wanneer na zulk een nauwkeurige persoonlijke beschrijving een roeping tot bekering en geloof komt, dan mag u voor zeker aannemen, dat de Heere deze boodschap opzettelijk tot u zendt, en u zult de troost smaken, die uit dit persoonlijk roepen voortvloeit. “Tot. u is het woord dezer zaligheid gezonden.”

Nog is er een roeping, die al deze drie te boven gaat, want noch de algemene roeping, noch de toestandsroeping, noch die door de prediker werken iemands zaligheid uit tenzij die gepaard gaan met de *inwendige roeping* van de Heilige Geest Zelf.

Waarde Vriend! Wanneer u in u een verborgen trekken tot Christus gevoelt, die u noch verstaat noch weerstaan kunt - wanneer u een gevoeligheid van gemoed of een zachtheid van hart jegens de Heere ontdekt - wanneer in uw hart een hoop ontwaakt, die u tot hiertoe vreemd was, en u begint te zuchten en haast te zingen bij het gezicht op de liefde van God - wanneer de Geest Gods u nabij Jezus brengt - dan mogen wij u deze troost bieden: “Hebt goede moed; sta op; Hij roept u.”

III. Na u deze man voorgesteld te hebben als iemand, die troost ontvangt, zien wij hem nu, ***zowel ontmoediging als aanmoediging niet achtende, tot Jezus Zelf komen.***

Bar-timeüs stoorde zich even weinig aan de bestraffing als aan de troost dergenen, die hem omringden. Dit moeten wij wel opmerken. U, die Jezus zoekt, moet u niet verlaten op onze aanmoedigingen, maar voortgaan. Wij spreken u goede moed in, maar hopen, dat u daarbij niet zult blijven staan. Doe wat onze blinde deed. Lees de tekst nog eenmaal: “Jezus, stilstaande, zei, dat men hem roepen zou; en zij riepen de blinde, zeggende tot hem: Hebt goede moed; sta op; Hij roept u. En hij, zijn mantel afgeworpen hebbende, stond op en kwam tot Jezus.” Hij dankte hen niet voor hun troost. Hij vertoefde geen minuut om die aan te nemen of af te wijzen. Hij behoefde die niet; Hij had Christus nodig en niemand of iets

anders. Waarde lezer, wanneer enig mens, met de beste bedoelingen ter wereld, tracht u te troosten, voordat u in Jezus gelooft, hoop ik, dat u hém voorbij en tot Jezus zult gaan: alle troost buiten Christus is een gevaarlijke troost. Ga dadelijk tot Christus. U moet persoonlijk tot Jezus komen, dat Hij uw ogen opene. Neem geen troost aan, totdat Hij u troost door een wonder van Zijn genade. Ik vrees dat wij u te zeer in uw ongeloof ophouden met balsem die niet van de bergen van mirre, noch van de offerande van onze gezegende Heiland afkomstig is. Ik vrees, dat wij spreken als ware er balsem in Gilead, maar er is geen balsem dan op Golgotha. Indien er balsem in Gilead was, waarom zou dan de Heere vragen: „Want waarom is de gezondheid der dochter mijns volk niet gerezen?” De zalving met troost buiten Christus is lang genoeg beproefd en heeft niemand genezen; het is hoog tijd om tot Christus Jezus Zelf te gaan. Zelfs de troost, voortvloeiende uit het feit, dat een ander geroepen is, moet met voorzichtigheid aanvaard worden, opdat wij onszelf geen schade doen. De echte ogenzalf heeft Christus Zelf, en tenzij een ziel met Christus in persoonlijke betrekking komt, moet ze zich met geen andere troost tevreden stellen, daar die toch niet zalig maakt. Herinner u dus altijd, dat deze man zich niet tevreden stelde met de beste troost, die menselijke lippen konden uitspreken, maar naar de Zoon van David Zelf heensnelde.

Wij lezen eerst, dat hij *opstond*. Hij had tot dusverre gezeten, in zijn mantel gehuld, die hij gewoonlijk om had, als hij bedelde; en nu, zodra hij vernam, dat hij geroepen werd, sprong hij op zijn voeten, zoals sommige vertalingen luiden. Misschien is deze uitdrukking te sterk, maar dit is zeker, hij stond haastig op, want hij was geen luiaard. Zijn gelegenheid was er, en nu wilde hij ze gebruiken, ja hij dorstte er naar. Welnu, waarde lezer; laat noch ontmoediging noch troost u bewegen om stil te blijven zitten, maar sta met haast op. O, sta op om de Heere te zoeken. Laat al wat in u is, wakker worden om tot de Heiland te komen. De blinde stond overeind in minder tijd dan nodig is om het te vertellen. En opstaande *wierp hij zijn mantel af*, die hem kon hinderen. Zijn mantel was hem menigmaal zeer nuttig geweest, toen hij een arme bedelaar was: nu het er echter op aan kwam om tot Jezus te gaan wierp hij hem weg als volstrekt nutteloos en zelfs hinderlijk. Zonder mantel kon hij gemakkelijker door de menigte heen en Hem bereiken, op Wie al zijn hoop gevestigd was. U ook, zo iets u hindert tot de Heiland te gaan, werp het weg. God bevrijde u van de zonde en van uzelf en van alles wat u in de weg staat. Indien u gewoon bent slecht gezelschap te bezoeken, indien u een slechte gewoonte hebt aangewend, indien iets, u dierbaarder dan het leven, u van het eenvoudig geloof terughoudt, beschouw het dan als een kwaad, waarvan u afstand moet doen. Weg er mee en naar Hem heengesneld, die u roept. Nu, ja nu, nader en werp u zelf neer aan de voeten van de Heiland. Zeg bij u zelf “Aangemoedigd of ontmoedigd, ik heb de zaak overwogen, en ik bemerk, dat het geloof in Christus mij zal redden.” Jezus Christus zal mij vrede en rust geven, en ik wil terstond tot Hem gaan, wat mij ook hinderen of helpen moge.

Daarna meldt het verhaal ons, dat *hij tot Jezus kwam*. Hij bleef niet halverwege staan, maar door Jezus' woord opgewekt, ging hij recht op hem af. Hij hield zich niet bij Petrus of Johannes of Jacobus, maar ging regelrecht tot Jezus. O, dat u, lezer zou mogen geloven in Jezus Christus en Hem volkomen vertrouwen, uzelf door een persoonlijke daad in Zijn hand stellende, opdat Hij u zalig make.

Onze Heere wist wel, dat deze man Zijn Naam en macht kende, en daarom richtte Hij, zonder verder onderricht, deze vraag tot hem: “Wat wilt gij, dat Ik u doen zal?” De woorden, die de Heere tot mensen sprak, waren gewoonlijk aan hun toestand ontleend. Hij wist, dat deze man zich wel zeer bewust was wat hij begeerde, en daarom lokte hij door deze vraag een openbaar antwoord uit. “Wat wilt gij, dat Ik u doen zal?” - “Heere, Rabboni,” zei de blinde daarop, “dat ik ziende mag worden.” Beste vriend, ga daarom tot Jezus, hetzij ontmoedigd of aangemoedigd, en vertel Hem wat u begeert. Beschrijf uw omstandigheden met oprechte

woorden. Zeg niet: “ik kan niet bidden. Ik kan geen woorden vinden.” Ieder woord is goed, mits u meent wat u zegt. Wat woordenkeus aangaat, eist Jezus geen met zorg gekweekte kasplanten, maar de bloemen van het veld, waar u ze maar vinden kunt. Gebruik zulke woorden als u het eerst voor de geest komen, wanneer uw begeerte levendig wordt. Zeg Hem, dat u zonder Zijn souvereine genade, een ellendeling bent. Zeg Hem, dat u een doodschuldig zondaar bent, dat u een hard hart hebt, dat u een dronkaard, een vloeker bent, indien dat zo is. Leg Hem uw gehele hart bloot, zoals de vrouw deed, van wie het Evangelie meldt. Zeg Hem dan, dat u vergeving en een nieuw hart begeert. Stort uw ganse ziel uit en verheel niets voor Hem. Er mee voor de dag, lezer! er mee voor de dag! Blijf niet staan luisteren naar preken of aan christelijke vrienden om raad vragen, maar ga naar uw binnenkamer en spreek tot Jezus. Dat zal u goed doen. Het moge goed zijn, een bekwaam en ervaren prediker om bijstand te vragen, maar het is oneindig beter, onmiddellijk tot de Zaligmaker Zelf te gaan. De Goddelijke Geest leide u om dit nu te doen, zo u Christus niet reeds aangenomen hebt. Toen Bartimeüs in het geloof zijn wens had uitgesproken, ontving hij meer dan hij gebeden had. Hij ontving verlossing.

Hij werd ziende en tegelijk gelukkig. Wat de oorzaak van zijn blindheid geweest was, werd geheel weggenomen: Hij had het gezicht gekregen, hij kon zien en was dus een gelukkig man geworden. Geloof u dat Jezus Christus meer machtig is om zielen te redden dan om lichamen te genezen? Geloof u dat Hij nu in Zijn heerlijkheid even machtig is om zalig te maken, als toen hij op aarde als mens rondwandelde? Zo er enig verschil bestaat, moet het zijn, dat Hij nu nog machtiger is. Geloof u dat Hij nog dezelfde liefhebbende Zaligmaker is, als toen Hij in Kanaän rondwandelde? O, lezer, beantwoord, bid ik u, deze vragen, en zeg bij u zelf: “Ik wil rechtstreeks en dadelijk tot Jezus gaan, ik wil gaan, alvorens ik dit boek wegleg. Ik heb nooit gelezen of gehoord van iemand die Hij uitwierp. Waarom zou Hij mij dan uitwerpen? Geen lichamelijke ziekte ging Zijn macht te boven, en Hij is een Heere zowel van de ziel als van het lichaam: Waarom zou de ziekte van mijn ziel Zijn macht te boven gaan? Ik zal gaan en mij aan Zijn voeten neerwerpen en zien, of Hij mij verlossen wil of niet. Ontmoedigd of aangemoedigd, ik laat de mensen varen en ga tot de Heiland zelf” Dat is de les, die ik begeerde, dat mijn lezer zou kennen, eer dit hoofdstuk ten einde was: ik wenste, dat hij, liever dan tot de uitwendige genademiddelen, rechtstreeks tot de Bron van de genade, tot de Borg en Middelaar Zelf ging. Afgewezen, verworpen, verlaten, kom tot Jezus en zie, dat u uitverkoren bent om in Hem volmaakt te wezen.

Nog iets tot slot. Ik wens deze man ook in dit opzicht ons allen ten voorbeeld te stellen, dat hij, ***na Christus gevonden te hebben, bij Hem bleef.*** Jezus zei tot hem: “Ga heen.” Ging hij heen? Ja, maar waarheen? Lees de slotzin: “Hij volgde Jezus op de weg.” De weg van Jezus werd zijn weg. Hij zei metterdaad: “Heere, laat mij U mogen volgen. Ik kan nu zelf zien en daarom behoef ik niet meer te blijven zitten op mijn oude plaats, en nu ik kan gaan waarheen ik wil, begeer ik geen andere weg te betreden dan die U vóór mij betreedt.” O, dat iedereen, die belijdt Christus gevonden te hebben, Hem ook in alles volgde! Maar helaas, menigeen gelijkt op de negen melaatsen, die wel genezing van hun dodelijke krankheid ontvingen, maar niet wederkeerden om God de eer te geven. Na opwekkingen gelijken zeer velen op die negen melaatsen: zij roemen verlost te zijn, maar zij leven niet tot verheerlijking van God. Hoe komt dat? “Zijn niet de tien gereinigd?” Zeer teleurgesteld vragen wij: “Waar zijn de andere negen?” Helaas, met bloedende harten herhalen wij de vraag: “Waar zijn de andere negen?” Zij zijn niet standvastig in hun geloof, noch in onze gemeenschap, noch in het breken des broods; hun woord noch hun wandel strekt de Heere tot lof en prijs. Waar zijn zij? Waar? De echo antwoordt: “Waar?” Deze man was edeler. Na het gezicht ontvangen te hebben, volgde

hij terstond Jezus.

Hij gebruikte zijn gezicht meteen op de beste wijze: hij zag zijn Heere en bleef bij Hem, Hij besloot dat Degene, die hem het gezicht had gegeven, ook zijn gezicht moest hebben. Hij kon niets heerlijkers zien dan de Zoon van David, Die zijn blindheid had weggenomen, en daarom volgde hij Hem, opdat hij Hem altijd mocht zien. Heeft God uw ziel vrede, blijdschap en vrijheid geschonken, gebruik die gaven dan, door u te verheugen in Zijn lieve Zoon.

Bartimeüs werd Christus' besliste discipel. Hij had Hem reeds beleden als de Zoon van David, en nu toont hij duidelijk, een volgeling van die Davidszoon te willen zijn. Hij laat zich inschrijven om onder die Koning te dienen, en gaat met Hem mee, Diens lijden en sterven te Jeruzalem tegemoet. Hij bleef bij de Zoon van David om Diens vervolging en dood te delen. Het verhaal meldt ons, dat hij Jezus volgde, en Jezus was op weg naar Jeruzalem, om daar bespot, bespogen en gekruisigd te worden. Bartimeüs volgde de Christus, die smaad en dood wachtte. Lezer, wilt u dat ook? Wilt u wagen wat Bartimeus waagde, en om Zijnentwil smaadheid lijden? Mannen vol moed zijn in deze boze tijden nodig. Al te groot is het aantal van de Christenen, die terugdeinzen, als de wereld ze maar even zuur aanziet. Moed om met de gekruiste Heere tot zelfs in de muil van de leeuw mee te gaan, is een heerlijke gift van de Heilige Geest: Moge die uw deel zijn, beste Lezer; en dat in grote mate. De Geest van God steune u!

Deze Bartimeüs, de zoon van Timeüs, is een uitnemend man. Zodra hij zien kan, bemerken wij nog beter zijn standvastig, beslist, edel karakter. In onze dagen buigt menigeen bij de minste tegenwind, zoals het riet voor de storm, maar deze man ging kloek zijn weg. De meeste mensen schijnen uit zachte stof gemaakt, die tegen geen duwen en deuken bestand is; maar deze man bestond uit steviger substantie. Toen hij nog blind was, bleef hij roepen, totdat hij ziende werd, hoewel Petrus en Jacobus en Johannes hem bestraften. Toen hij ziende was geworden, volgde hij Jezus tot elke prijs, al dreigde hem schande en smaad. Het is mijn mening, dat hij een standvastig en welbekend discipel van Jezus is gebleven, want Markus, de duidelijkste van de vier Evangelisten, wiens woord het meest letterlijk moet opgevat worden, noemt hem: Bartimeüs, d.i. Zoon van Timeüs, en verklaart verder, dat die naam inderdaad die betekenis heeft. Niet altijd geldt het "omen est nomen," de naam wijst het karakter aan, want menige Janszoon is geen zoon van Jan, menige Willemszoon geen zoon van Willem, en zo kon ook Bartimeüs wel geen zoon van Timeüs geweest zijn. Markus evenwel wijst beiden, vader en zoon, als welbekende personen aan. De vader was waarschijnlijk een arm lid van de gemeente, allen welbekend; en zijn zoon zal een belangrijk man in de Kerk van Christus geweest zijn. Het zou mij niet verwonderen, als hij is geweest wat men "een man van karakter" noemt, door iedereen om zijn standvastigheid en volhardende wil geacht.

Indien u mijn lezer, lang naar de zaligheid hebt gezocht en ontmoedigd zijt geworden, moge de Heere u dan het vaste besluit geven, om heden tot Jezus Christus te komen. Kom vastberaden en buig voor Jezus, en Hij zal u met al uw blindheid aannemen. Onder Zijn leiding zult ook u uw plaats in de gemeente waardig innemen, van u zullen de gelovigen na jaren nog zeggen: "kent u die man - eens een jammerlijk zondaar, toen hij nog niet verlost was; daarna een ijverig zoeker, toen hij aan barmhartigheid behoefte gevoelde; eindelijk een werkzaam Christen, toen hij genade had ontvangen. Niemand, die hem van de rechte weg afdringt, hij is waarlijk een man en heeft de Heere zijn gehele hart gegeven." Het zal mij bovenmate verheugen, indien mijn lezer zulk een Christen wordt of is - een man of een vrouw, die niet achter zich ziet, maar de hand aan de ploeg geslagen hebbende, recht door zee gaat, het koste wat het wil. Zulke mensen zijn een grote winst voor de goede zaak: laat mij u, terwijl uw ogen deze regels volgen, nog aan het einde in het oor fluisteren:

Wilt u niet één van hen zijn?

2. “WEES WELGEMOED, UW ZONDEN ZIJN U VERGEVEN.”

“En ziet, zij brachten tot Hem een geraakte, op een bed liggende. En Jezus, hun geloof ziende, zei tot de geraakte: Zoon wees welgemoed; uw zonden zijn u vergeven”, Matth. 9: 1, 2.

En er kwamen sommigen tot Hem, brengende een geraakte, die van vier gedragen werd. En niet kunnende tot Hem genaken overmits de schare, ontdekten zij het dak, waar Hij was, en dat opgebroken hebbende, lieten zij het beddeken neder, daar de geraakte op lag. En Jezus, hun geloof ziende, zei tot de geraakte: Zoon! uw zonden zijn u vergeven”, Markus 2: 3-5.

“En ziet, enige mannen brachten op een bed een mens, die geraakt was, en zochten hem in te brengen en voor Hem te leggen. En niet vindende waardoor zij hem inbrengen mochten, overmits de schare, zo klommen zij op het dak, en lieten hem door de tichelen neder, met het bedekken, in het midden, voor Jezus. En Hij ziende hun geloof, zei tot hem: Mens uw zonden zijn u vergeven”, Lukas 5: 18-20.

Het lichaam van deze man was geraakt, maar zijn geest volstrekt niet. Uit het weinige, dat wij omtrent hem weten schijnt hij ons toe, een ernstig, beslist, doortastend en volhardend mens te zijn geweest. U zult zelden iemand vinden, die meer voor u beproefde dan u zelf begeert. Wanneer dus de vier mannen met zulk een ijver bezielde waren om de geraakte in Jezus' tegenwoordigheid te brengen, dan mogen wij er zeker van zijn, dat hij niets minder wenste. Zijn dragers zouden zich nooit de moeite hebben gegeven, op het dak te klimmen, de tichelen op te breken en hem met zijn bedekke omlaag te laten tot voor de voeten van Jezus, indien hij er niet op aangedrongen had. Hij was onder deze heldhaftige behandeling alles behalve lijdelijk. Heeft hij het plan er toe misschien niet zelf geopperd, het had toch zijn hartelijke instemming. Ik veronderstel, dat u, waarde lezer, in ditzelfde geval verkeert. Bent u niet overtuigd, dat zo u met gebroken hart tot uw vrienden zei: “Laat mij maar aan mijn lot over; mijn toestand is toch hopeloos”, weinigen zich verder om u bekommeren zouden en nog minder ten bate van u zich zozeer inspannen, als deze vier vrienden? Als regel geldt, dat het een mens heel wat moeite kost, anderen tot zijn nut aan het werk te krijgen. Daarom schijnt het mij toe, dat deze man een vaste en besliste wil had, en zoveel invloed op zijn vrienden, dat hij hen door zijn vuur inspireerde, nadat hij hen voor zijn belang gewonnen had. Hij smeekte hen, hem bij te staan, opdat hij mocht verkrijgen wat hem een levenskwestie was geworden; hij moest bij Jezus komen. Hij moest de grote Medicijnmeester bezoeken, op welke wijze dan ook en door zijn persoonlijke ijver en dringend aanhouden genoopt, besloten zijn vrienden hem te helpen.

Wij mogen nog wat meer aangaande deze geraakte opmerken, en dat zal geen louter vermoeden zijn, want opmerking en ondervinding doen ons zekere regels aan de hand, waardoor wij vaak uit schijnbaar onbetekenende omstandigheden iemands karakter kunnen leren kennen. Onze Heere Jezus placht de mensen, die tot Hem kwamen, naar aanleiding van hun eigen toestand aan te spreken. Toen een andere zieke met geringe geestvermogens eens tot Hem gebracht werd, vroeg Hij hem: “Wilt gij gezond worden?” Hij was zich zijn eigen behoefte zo weinig bewust, dat hij alleen de begeerte naar genezing gevoelde, en Christus' vraag: “Wilt u gezond worden” bewijst, dat er van een welbewust uiten van zijn begeerte niet aanstonds sprake kon zijn. Neem als algemene regel aan, dat Christus ook met het oog op de omstanders Zijn woorden koos. Toch zal Hij hier wel vooral de patiënt zelf vóór Zich gehad hebben, en waren voor hem in de eerste plaats Zijn vragen en opmerkingen. Uit de omstandigheid, dat Jezus tot de geraakte zei: “Zoon, wees wel gemoed”, leid ik af, dat de man

bezwaard en neergedrukt was. Als Jezus vervolgt, niet met: “Uw geraaktheid is weggenomen”, maar: “Uw zonden zijn u vergeven”, dan kunnen wij daaruit met zekerheid besluiten dat de oorzaak van ’s mans verslagenheid zijn zonde was waarvan hij boven alles vergeving begeerde. Onze Heere tastte onmiddellijk de wortel van het kwaad aan: de man was treurig gestemd, en Hij sprak hem moed in. De man was bekommerd om zijn zonde, en daarom vergaf Hij hem. Zijn geraaktheid was in de tweede plaats een oorzaak van droefheid voor de zieke. Daarom behandelde de Heere die zaak in de tweede plaats. Eerst en vooral en bovenal kwelde hem het bewustzijn van zijn onvergeven schuld. Het is niet waarschijnlijk, dat hij zijn dragers daarvan in kennis heeft gesteld, want misschien zouden zij daarmee weinig sympathie gevoeld hebben. Tot hen sprak hij over zijn lichamelijk gebrek en niet over zijn geestelijke nood, want terwijl zij diep medelijden hadden met zijn ellendige ziekte, hadden zij kunnen lachen om de bezorgdheid, die hij toonde vanwege zijn bezwaard geweten. De Heere evenwel kende de bittere droefheid van zijn hart. Ook zonder dat het Hem gezegd werd; Hij las dat in de ogen van de zieke. De grote Zondaarsvriend verstond die smekende blik zeer wel, die tot Hem zei: “Wees mij, zondaar genadig!” en Hij beantwoordde die smekende blik met Zijn vriendelijke glimlach en de woorden: “Zoon, uw zonden zijn u vergeven.” Ik veronderstel, dat de patiënt een jonge man was, want de Heere zal het woord “zoon” niet gebezigd hebben tegenover iemand, die ouder was dan Hij Zelf. Ik stel mij voor, dat hij iemand was met een kinderlijk geloof; want Jezus noemde alleen hen “zonen en dochteren”, die een kinderlijke geest bezaten. Hij was klaarblijkelijk een man met een eenvoudig hart, die volkomen geloofde, dat Christus zijn zonden kon vergeven, en zo ging het hem volgens de regel van het Koninkrijk van God: “U geschiede naar uw geloof.”

Aldus is nu het geval: De geraakte was met zonden beladen, door zijn geweten bezwaard en neergedrukt. Dit drong hem, de Heiland te zoeken. “Ik moet Christus zien”, zei hij. Zijn vurig verlangen brengt er zijn burens toe, dat zij beloven, hem tot Jezus te brengen. Hij vraagt hen, het dadelijk te doen. Maar de Heere was op dat ogenblik niet te bereiken, want een schare mensen verdrong zich om Hem. “Ik moet Jezus zien”, roept de man. Zijn vrienden zeiden: “U kunt van uw bed niet opstaan.” “Draag mij er op mijn bed heen”, roept hij. Maar wij kunnen niet tot Hem doordringen. - “Probeer het”, was zijn wederwoord. Zij komen aan de deur en roepen: “Maakt ruimte. Hier is een geraakte, die Jezus moet zien.” Op onvriendelijke toon wordt hun toegevoegd: “Zoveel armen begeren Hem wel te zien. Waarom juist voor deze, plaats gemaakt? Uw dringen helpt toch niet. Er is geen ruimte om dat hele bed door te laten! Wat een dwaasheid om een zieke op een bed door het gedrang heen te willen werken. Bovendien, de Profeet is aan het prediken; stoor Hem dus niet. Ga terug!” De dragers kunnen niet binnenkomen. Zij vragen en dringen, maar alles tevergeefs. “Breng mij”, roept de vastberaden zieke uit, “achterom de trap op, naar het dak en laat mij door de tichels naar beneden. Probeer alles, want ik moet naar Jezus toe.” Misschien bleven toen zijn vrienden staan en berekenden de kansen van zo’n waagstuk. “Maar”, zegt één van hen, “wilt u dan boven de hoofden van de mensen hangen? Want er is geen plaats om u neer te laten.” “Probeer het”, roept hij. “Indien ik van boven neergelaten word, dan zal ik ongetwijfeld beneden komen; zij kunnen mij niet weer omhoog duwen en mij ook niet op hun hoofden dragen. Zij moeten plaats voor mij maken.” Zijn volharding werkt aanstekelijk. Zijn dragers glimlachen om zijn aanhouden, en doen wat hun voorgesteld wordt. Hij geeft hun geen rust, totdat zij aan zijn begeerte voldaan hebben. Zij breken dus het dak op en laten de geraakte op zijn bed neder, met de heerlijke uitslag, die ons in het Evangelie wordt beschreven: Jezus zei tot hem: “Zoon, wees welgemoed; uw zonden zijn u vergeven.”

Wij vinden hier in de eerste plaats *een leer*: het is één van de grootste verkwikkingen in deze wereld, vergeving van zonden te ontvangen. “Zoon, wees welgemoed; uw zonden zijn u

vergeven.” Ten tweede staan wij voor een vraag. Iedere lezer stelle zich deze vraag en geve er zichzelf in oprechtheid antwoord op. Ik bedoel deze vraag: “Zijn mijn zonden mij vergeven?” Want, is dit zo, dan mag u welgemoed zijn, en zo vrolijk wezen als de vogels in de lente. Maar indien niet, dan mist u de grootste troost, die Jezus de zondaar geven kan.

I. Beste lezer, ***laat ons over die leer even nadenken.*** Het wordt ons hier duidelijk geleerd, dat vergeving van zonden één van de grootste verkwikkingen is, die de Heere een mens kan geven.

Dat is zo, *omdat vergeving van zonden de pijnlijkste smart wegneemt, die iemand kan gevoelen.* Sommigen weten daar weinig van. Geve God hun, met een gebroken hart over hun zonden te leren treuren; anders zullen zij in hun zonden sterven. Diegenen onder ons, die de last van de zonde gevoeld hebben, kunnen over dat drukkende gewicht spreken. Nadenkende mensen, die de dingen in het rechte licht en hun ware gedaante hebben gezien; eerlijke lieden, die alle vleierij afwijzen; oprechten van gemoed, die vrede met God begeren - die allen zullen u zeggen, dat het besef van de zonde de droevigste en pijnlijkste van alle ellenden op deze wereld is. Te verstaan, dat u tegen licht en kennis zwaar en menigmaal hebt misdreven, is een gloeiend brandijzer in het vlees en slangenvenijn in het bloed. Er is dag noch nacht rust voor een ziel, die deze hel in zich omdraagt.

Wat ik hier schrijf; weet ik bij persoonlijke ervaring, en weet menig een van mijn lezers ook zelf. Wanneer eenmaal overtuiging van zonde in de ziel post vat, verliest de wereld haar begoocheling, en muziekzaal, balzaal en schouwburg hun aantrekkelijkheid. Zelfs de dagelijkse arbeid en de huiselijke genoegens missen het aantrekkelijke van vroeger. De overtuiging van zonde bederft alle vreugde. Een schuldig geweten hangt over alles een droeve nevel, een somber floers over hetgeen de ziel anders in verrukking kon brengen.

Zonde, zonde - kan Satan zelf iets vuilers voortbrengen? Wie aan een ongeneselijke ziekte lijdt, is nooit gerust, welke kleren hij ook aantrekt, aan welke maaltijden en feesten hij ook deelneemt. Hij is overal en altijd ongelukkig, omdat de prikkel van de dood hem aanhoudend steekt. Zo is de mens die zijn zonde heeft leren kennen. Niets kan hem behagen, niets kan hem geruststellen, totdat zijn zonde weggenomen is, wanneer hij weet, dat ze verzoend is, dan is hij als een vogel die uit zijn kooi is vrijgelaten.

Op zekere nacht woedde een grote brand in een dorp, en een groot met stro gedekt huis, waarin een kind des Heeren woonde, vatte vuur. De vlammen grepen om zich heen, maar hij ontkwam met zijn vrouw en zijn meeste kinderen. Verbeeld u hun ontsteltenis, toen zij hun kinderen telden en de kleinste misten. Niets kon hun geruststellen, zolang hun lief kind in het brandende huis was. “Mijnheer Wesley,” zei zijn buurman tot hem, “wij hebben uw latafel gered. Wij hebben uw kostbare boeken buiten gebracht.” - “Ach,” antwoordde de goede man, “mijn jongen is in gevaar.” Wat zijn vrouw gevoelde bij de gedachte, dat haar kleine Jan verbranden kon, behoef ik u niet te zeggen. Maar ten laatste werd het kind uit het venster gedragen en even later lag het in de armen van zijn ouders. Toen verenigde zich het gehele gezin om de Heere te danken, al was ook bijna al hun goed verteerd. Welnu, wanneer iemands ziel in gevaar is, kan niets hem bevredigen. Zijn zaken bloeien, blijde kinderen omringen hem; maar dat alles helpt niet, zolang zijn ziel in doodsgevaar is. Wanneer hij eens, door vergeving van zijn zonden, als een brandhout wordt, dat uit het vuur gerukt is, dan verliezen integendeel alle dagelijkse zorgen haar gewicht, en zijn hart is vol vrolijke gezangen.

Iedereen, die er ondervinding van heeft, weet welk een troost er gelegen is in vergeving van zonden, omdat ze de oorzaak van de bitterste smart en wroeging wegneemt.

Maar bovendien is deze troost zo groot, omdat hij volstrekt onmisbaar is. U kunt allerlei weelde bezitten, maar u kunt niet waarlijk gelukkig zijn, tenzij uw zonde vergeven is. “Zo,”

zegt iemand, “Ik ben volmaakt gelukkig, en toch weet ik niets van zondevergifenis.” Ja, maar het is opmerkelijk, dat gelukkige mensen van uw soort hun geluk verliezen, wanneer zij van buitenaf geen opwekking hebben: zij moeten het één of ander aards genot smaken, of zij zijn niet gelukkig meer. Ik noem dat waar geluk, dat ik ook in mijn kamer alleen kan genieten, terwijl ik kalm over alles nadenk. Ik noem dat waar geluk, dat ik ook geniet, wanneer ik ’s nachts ontwaak, en hoewel vol pijn, toch geniet, zodat ik God voor Zijn goedheid kan danken. In oude tijden zei men: “Wijsgeren kunnen vrolijk zijn zonder muziek,” en dat kunnen ook de kinderen van God; maar de goddelozen kunnen in de regel niet gelukkig zijn zonder één of ander opwekkend middel, waardoor hun oog voor de werkelijkheid gesloten wordt. De waarlijk gelukkige man heeft zo iets niet nodig. Een bron van levend water in zijn binnenste lest zijn dorst, zodat hij nimmer versmacht.

Een mens kan niet waarlijk gelukkig zijn, totdat zijn zonde vergeven is, omdat de zonde min of meer het besef van strafwaardigheid met zich brengt. Stel u een man voor in een gevangenis, en tracht hem wat op te vrolijken. Zet een fijn diner voor hem klaar, zing hem een mooi lied, laat hem prachtige schilderijen zien; hij is ter dood veroordeeld en walgt van al uw heerlijks. Bied hem duizend pond ten geschenke aan, hij zal uw goudstukken aanzien en vragen: “Wat geeft mij dat?” Deel hem mee dat een rijkard hem tot enig erfgenaam heeft gemaakt. “Wat heb ik daaraan?” vraagt hij, “ik ben veroordeeld om te sterven.” Hij meent voortdurend de bijl van de beul te voelen en zijn hoofd te zien vallen, en zijn ziel in het oordeel te horen verdoemen. Indien u maar in zijn oor kon fluisteren: “Hare Majesteit heeft u volkomen gratie verleend,” dan zou hij zeggen: “Houd al uw heerlijks maar, ik ben te blij, dat ik vrij ben. Al het goud der wereld kon mij niet gelukkiger maken dan ik nu ben, want ik heb gratie gekregen.” Wanneer mensen jaren lang in de gevangenis hebben doorgebracht en dan vrijgelaten worden, dan stoort niets hun blijdschap. Komen zij dan thuis en vinden iemand dood, die zij eens gekend hadden en zien, dat hun haren vergrijsd zijn in de dompige gevangenis, toch doet het zoete van de vrijheid de straatstenen schitteren als waren zij goud, en de velden schijnen hun een toverland toe. Zodanig is de vreugde van de vergeving, wanneer zij van God komt. Een mens moet vergeving van zonde hebben, of alles is op de lange duur leeg voor hem. Maar is hij vrijgesproken, dan wordt zijn ziel vervuld met vreugde, en hij gaat zijn weg met blijdschap.

Vergeving van zonden maakt alle lasten licht. Ontvangt een ter dood veroordeelde gratie, dan vraagt hij niet, of hij edelman of boer is. Wanneer liefhebbende vrienden zich beijveren om het leven van een misdadiger te behouden, dan denken zij aan niets anders dan aan zijn leven. Wanneer een rechter iemand tot levenslange gevangenschap veroordeelt, dan heet dat een hard vonnis; maar u hoort geen klachten, indien de doodstraf in levenslange gevangenschap wordt veranderd. De strengste straf is niets als het leven maar gespaard blijft. Het is u een verlichting te vernemen, dat een doodvonnis is ingetrokken, en u vergeet de ellende van de gevangenschap, die de misdadiger zal moeten dragen. U kunt er van op aan dat u, zo uw zonden vergeven worden en u van de eeuwige toorn van God verlost bent, weinig zorg zult hebben voor uw eten en uw kleding, en het u haast om het even zal zijn, wat u eten en drinken, en waarmede u zich kleden zult. Nee, Heere! ik wil gaarne bibberen in een dun bedelaarskleed, als mijn zonden maar vergeven zijn. Ik wil in een gevangenis mij met een droge korst voeden, indien ik maar van Gods toorn verlost wordt. De uitdelging van onze schuld neemt uit elke andere bekommernis de prikkel weg.

Laat mij er nog bijvoegen: *ze maakt zelfs de dood licht.* Ik herinner mij de geschiedenis van een boosdoener uit de dagen, toen men iemand om een beuzeling ophing. Een arme man, die om een licht vergrijp ter dood was veroordeeld, zat in de gevangenis de uitvoering van dat vonnis af te wachten, toen een dienaar van het Evangelie tot hem kwam, en hij Christus vond.

Toen hij daarop naar de gerechtsplaats wandelde, wat meent u dat hij uitriep? Hij was vol blijdschap; en zijn handen omhoog houdende, riep hij herhaaldelijk: “O, Hij vergeeft menigvuldiglijk!” De dood had thans geen verschrikking meer voor hem, nu hij in Jezus Christus vergeving had gevonden. Armoede doet geen pijn, zo de zonden vergeven zijn. Ziekte kwelt niet meer, wanneer het geweten gerust is. Het moge u een bang lijden zijn, zo u aan de toring langzaam wegwijnt, maar wat is dat, indien uw overtredingen zijn vergeven? Elke ademhaling moge inspanning kosten, elke polsslag smartelijk zijn, wanneer uw zonden uitgedelgd zijn, heeft de Heere zulk een bron van vreugde in uw hart geschapen, dat uw ziel nimmer meer kan bezwijken.

Bedenk, beste vriend, ook nog, dat *de vergeving van de zonden het onderpand is voor elke andere zegen*. Toen Christus gezegd had: “Uw zonden zijn u vergeven!” kon er toen nog twijfel zijn, of de geraakte ook lichamelijk zou genezen worden? Zeker niet; want dezelfde liefde, die de zonden van de zieke vergeven had, dreef de Heiland ook aan om spoedig daarna te zeggen: “Sta op, en neem uw beddeke op.” Lezer, zo uw overtredingen zijn uitgedelgd, dan staat van u geschreven: “Hij zal het goede niet onthouden degenen, die in oprechtheid wandelen,” en wederom: “Degenen, die God liefhebben, moeten alle dingen medewerken ten goede.” Alle dingen tussen dit ogenblik en de hemel zijn verzekerd door het genadeverbond, u tot heil.

“Is de zonde vergeven, dan weet ik gewis,
Dat de dood zelfs voor mij dan geen prikkel meer is.”

Nimmer zult u enige behoefte hebben, of God zal die vervullen, nu Hij u reeds de grootste zegen heeft geschonken: de allesomvattende vergeving van de zonden. De zegeningen van het verbond volgen elkaar als schakels van een keten. “Die al uw ongerechtigheid vergeeft, die al uw krankheden geneest; die uw leven verlost van het verderf, die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheid; die uw mond verzadigt met het goede, uw jeugd vernieuwt als eens arends.” Meent u, dat God iemands zonden vergeeft en hem dan weer loslaat? Zulke wrede barmhartigheid zou een duivel waardig zijn, maar kan van God niet verwacht worden. Vergeving is het onderpand van een eeuwige liefde, en God is trouw aan Zijn beloften.

“Helaas!” klaagt iemand, “nadat de Heere mij vergeven heeft, zal Hij Zich misschien weer van mij afkeren en mij straffen.” Luister. “De genadegiften en de roeping Gods zijn onberouwelijk,” d.i. God heeft nimmer berouw van hetgeen Hij in de weg der genade doet. Zo Hij vergeeft, vergeeft Hij eens voor altijd en voor eeuwig. Het zou Godslasterlijk zijn, God voor te stellen, als maakte Hij met de mens een tijdelijk verdrag, in plaats van een eeuwig verbond des vredes. De Heere werpt de ongerechtigheden van Zijn volk in de diepte van de zee, en gedenkt ze nimmermeer. Is dat niet een alles te boven gaande genade? Ze verzekert de wegnemig van alle boze gevolgen van de zonde, en de schenking van alles wat aan deze zijde van het graf nodig is, ja, de eeuwige heerlijkheid. O lezer, wanneer u Jezus slechts hoort zeggen: “Uw zonden zijn u vergeven,” hoor Hem dan ook zeggen: “Wees welgemoed!” want in die vergeving ligt alles opgesloten wat uw hart kan doen springen van vreugde.

II Laat ons deze overweging nu door zelfonderzoek persoonlijk toepassen, en daartoe de vraag overwegen: ***Zijn uw zonden vergeven?*** Lezer, heeft God u, om Christus’ wil vergeven? “Ach,” hoor ik roepen, “oordeel ons niet!” Ik zal dat niet doen, maar smeeke u: oordeelt u zelf. “Wij kunnen van onze zaligheid niet zeker zijn,” antwoordt een ander. Kunt u dat niet? Dan kunt u ook nimmer gelukkig zijn, want wie omtrent zulk een allerbelangrijkste zaak in

onwetendheid verkeert, die eigenlijk geheel zijn bestaan en toekomst beheerst, kan geen ogenblik vrede smaken. Hoe kunt u rust genieten bij de vreze van de hel, in gevaar van onder de eeuwige toorn te verzinken? Verlangt u dan niet naar zekerheid?

Een groot romanschrijver begon een geliefkoosd verhaal met deze woorden: “Wat ik nodig heb, zijn *feiten*.” Daarin sprak hij de wens uit van menige nadenkende ziel. Wij gevoelen immers dat wij onbetwistbare feiten nodig hebben? Voorzichtige mensen zullen zich met deze gewichtigste aller vragen bezig houden en niet rusten, totdat zij volle zekerheid verkregen hebben. Ik wil u helpen, deze vraag te beantwoorden, door op te merken, dat er een weg is om te weten te komen, of onze zonden niet vergeven zijn.

Wij moeten zeker zijn, dat wij geen vergeving ontvangen hebben, zo wij daar nooit behoefte aan gevoelden. Waar nooit schuldbesef was, kan ook geen schulddelging zijn. “Indien wij zeggen, dat wij geen zonde hebben, zo verleiden wij onszelf en de waarheid is in ons niet.” Zo ik meen, even goed te zijn als andere mensen en misschien nog wel iets beter, dan rechtvaardig ik mijzelf en meen de hemel door mijn eigen deugd te verdienen, maar blijf daardoor onder het oordeel. God genas nooit iemand, die gezond was, noch maakte levend wie niet dood was. Indien u zich nooit voor God hebt verootmoedigd en uw zonden beleden, dan blijft Zijn toorn op u. Denk daaraan, smee ik u, u, die zo gerust bent, en uzelf wikkelt in de mantel van eigengerechtigheid. U zegt: “Ik ben rijk en verrijkt geworden, en heb geen ding gebrek; en u weet niet, dat u bent ellendig en jammerlijk, en arm, en blind, en naakt.” Beste lezer, ik hoop dat het met u niet zo is. Ook hij heeft geen vergeving ontvangen, die de zonde niet haat. Jezus is niet gekomen, om ons zalig te maken in onze zonden, maar van onze zonden, en waar Hij de schuld van de zonde wegneemt, doodt Hij ook de liefde tot de zonde. De zonde is nooit zo afzichtelijk, als wanneer wij zien, hoe het bloed van Jezus ze uitdelgt. Bij het gezicht van het kruis verafschuwen wij onszelf; daar om onze overtredingen het Lam Gods moest geslacht worden. Droom toch nooit, dat u vergeving van zonde kunt verkrijgen en dan leven zoals u tevoren deed. Die wens zelfs zou bewijzen, dat u nog onder de vloek bent.

Evenmin hebt u vergeving ontvangen, zo u nooit Christus en Zijn zoenbloed hebt gezocht. Indien u andere middelen hebt beproefd om barmhartigheid te ontvangen, hebt u een nutteloos werk verricht, want er is geen andere weg dan de ene gezalfde Middelaar. Kan uw priester u vergiffenis schenken? Hebt u tegen de priester gezondigd? Dan kan de priester u vergeven wat u tegen hem misdaan hebt; maar uw overtreding tegen God kan hij niet vergeven. Niemand dan God in Christus Jezus kan uw zonden uitdelgen, en daarom moet u tot Hem gaan. Zo niet, dan hebt u geen vergeving, wat u zich ook verbeelden mag.

Nogmaals: hebt u iedereen vergeven? Dit is voor sommigen een vraag, die hen aangrijpt; bedenk echter, hoe noodzakelijk het antwoord is. “Indien gij niet van harte vergeeft een iegelijk zijn broeder zijn misdaden, zal ook Mijn hemelse Vader u alzo doen.” En: “vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren.” Indien u niet iedereen vergeeft, hoe gruwelijk hij u ook beledigd heeft, dan heeft God ook u niet vergeven. Een wraakzuchtig hart is een onvernieuwd hart. Een gemoed, dat vergelding begeert, staat de Geest van God tegen, die overtreding, ongerechtigheid en zonde niet gedenkt. Deze waarheid moge weinig gepredikt worden, de Heilige Schrift leert ze overduidelijk, en wie dat niet weet, toont zeer weinig kennis te bezitten. U hebt geen vergeving ontvangen, zo u niet kunt vergeven.

Laat mij nu proberen de lezer door een positief middel te dienen. Er is maar één ding nodig: “*u hebt vergeving ontvangen, indien u in waarheid in Jezus Christus gelooft.*” Er staat geschreven: „Jezus, hun geloof ziende, d.i. het geloof van de vier dragers van de geraakte en van de geraakte zelf, die op zijn bed lag - zei: *uw zonden zijn u vergeven.*” Gelooft u in Jezus?

Lezer, ik weet, dat u gelooft, dat Jezus Christus de Zoon van God en de Zaligmaker is; maar is dit slechts een leerstuk voor u? Gelooft u in hem? U weet wat het is, in iemand te geloven, zodat u hem volkomen vertrouwt en uw zaken gerust in Zijn hand overgeeft; gelooft u zo in Jezus? Dat is het zaligmakend geloof. Wanneer iemand in Christus gelooft, zó dat hij zich wat zijn zaligheid betreft geheel aan Christus overgeeft, dan gelooft hij inderdaad; want geloof is slechts een ander woord voor vertrouwen, zich verlaten, zeker gaan.

Leugen niet met deze vraag. Ik hoop, dat u kunt antwoorden: “Ja ik vertrouw op het bloed en de verdiensten van onze Heere Jezus Christus, en zozeer vertrouw ik op Hem, dat ik het waag, Zijn voetstappen te drukken en Zijn voorbeeld na te volgen.” Dan bent u gered, want “er is geen verdoemenis meer voor degenen, die in Christus Jezus zijn.” Denk na over dit woord: “Wij dan, gerechtvaardigd zijnde uit het geloof; hebben vrede met God, door onze Heere Jezus Christus.” Indien u Christus werkelijk vertrouwt, al had u dat eerst dit uur gedaan, dan zijn uw overtredingen verzoend, uw ongerechtigheid is bedekt, want Hij vergeeft terstond wie in het geloof tot Hem komt. “Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige van alle ongerechtigheid.” Wanneer u Hem uw zonden beleden en Hem vertrouwd hebt, bent u zonder enige twijfel van uw zonden gewassen. Nu nog een laatste woord, namelijk dit. Jezus zegt: “Wees welgemoed; uw zonden zijn u vergeven.” Kom, laat ons dan welgemoed zijn. Laat ons dan gelukkig zijn. Laat ons vrolijk zijn in de Heere. Laat ons zingen in de vreugde van ons hart, omdat onze zonden ons vergeven zijn. Wij zijn wellicht zeer arm, maar onze zonden zijn vergeven. Misschien zijn wij oud, en is ons einde nabij, maar onze zonden zijn ons vergeven. Wij zijn gebrekkig en worden met bezoeken geplaagd, maar - onze zonden zijn ons vergeven om Zijns Naams wil. “Zoon, wees welgemoed,” zegt de Heiland, en zullen wij dan niet welgemoed zijn? Zijn wij uiterst klein en ongemakkelijk behuisd, wat zou dat, nu onze zonden vergeven zijn? “Ja, maar er ligt iemand bij mij thuis ziek” - “Zoon, wees welgemoed; uw zonden zijn u vergeven.”

U weet, dat de Meester, toen de discipelen zich over iets anders verheugden, tot hen zei: “Verblijdt u daar niet over; maar verblijdt u veel meer, dat uw namen geschreven zijn in de hemelen.” Wanneer u dus allerlei bezwaar en moeite hebt, volg de goede raad en keer tot uw eerste vreugde terug: “Zoon, wees welgemoed! uw zonden zijn u vergeven.” Zegt één van mijn lezers: “Ik zit geheel en al in ellende, en zie geen uitweg?”

Laat mij mijn hand op uw schouder leggen en zeggen: “Broeder! wees welgemoed; uw zonden zijn u vergeven.” - “O, maar ik heb zo weinig om van te leven.” Goed, maar dit hebt u: “Uw zonden zijn u vergeven.” Wees welgemoed. De Heere roept u dat toe. Uw zonden zijn u vergeven.

Indien u niet blij bent, dan is dat ongehoorzaamheid aan Christus, want Hij gebiedt u: “Wees welgemoed. Het heeft alle schijn, alsof u de vergeving, die Hem Zijn bloed kostte, niet op prijs stelt. “Uw zonden zijn u vergeven.” Het kostte Hem het leven, om uw verzoening te verwerven; en u blijft ontevreden, nu u die gave hebt ontvangen? Ongetwijfeld geeft u gaarne wat goeds aan de armen, en dan ziet u ook gaarne hun blijde gezichten. Enige dagen geleden gaf ik iets aan een man, die het in zijn zak stak en zonder een woord te spreken verder liep, alsof hij wilde zeggen: “’t Is de moeite ook niet waard; ik dacht, dat ik ten minste tienmaal zoveel zou gekregen hebben.” En ik dacht: “Als ik geweten had, dat u zo onverschillig zou zijn, dan had ik mij niet zo gehaast, u wat te geven.” Wanneer u uw kinderen verrast, dan ziet u hen graag blij en dankbaar kijken, maar als zij ontevreden pruttelen over uw vriendelijkheid dan neemt u zich voor, een andermaal niet zo haastig te zijn. De gaven van onze hemelse Vader moeten op prijs gesteld en met dankbaarheid en blijdschap genoten worden; indien Hij onze zonden vergeven heeft, laat ons dan vrolijk zijn.

“Zoon, wees welgemoed!” Wanneer wij het uitwendige aanzien, dan doet het ontevreden voorkomen van menig een, wie de zonden vergeven zijn, denken, dat er toch eigenlijk niet veel blijdschap voor Gods kinderen is. “Mijn vrouw,” zegt iemand, “beweert, dat haar zonden haar vergeven zijn, maar wanneer er maar iets in huis niet gaat zoals het behoort, is ze meer neerslachtig en moedeloos dan ik ben.” “Zie,” roept een vrouw, “mijn man zegt, dat zijn zonden afgewassen zijn, maar hij gromt en broemt, totdat ieder uit zijn humeur raakt.” Laat dat niet zo zijn. Indien wij een kruis te dragen hebben, laat ons dat om Jezus’ wil met blijdschap dragen. Hebben wij iets voor Hem te doen, laat ons het met opgewektheid doen. Laat ons in Hem ons verblijden. Laat ons met een blijde psalm, met een vrolijk gezang naar de hemel wandelen, zingende de Heere, omdat Hij onze zonden vergeven heeft, en omdat Hij heeft gezegd:

“Wees Welgemoed.”

3. “WEES WELGEMOED; UW GELOOF HEEFT U BEHOUDEN.”

“En ziet, een vrouw, die twaalf jaren het bloedvloeien gehad had, komende tot Hem van achteren, raakte de zoom Zijns kleeds aan; want zij zei in zichzelf: Indien ik alleenlijk Zijn kleed aanraak, zo zal ik gezond worden. En Jezus Zich omkerende, en haar ziende, zei: Wees welgemoed, dochter! uw geloof heeft u behouden. En de vrouw werd gezond van dezelve ure af,” Matth. 9 20-22.

“En een vrouw, die twaalf jaren lang de vloed des bloeds, gehad had, welke al haar leeftocht aan medicijnmeesters ten koste gelegd had; en van niemand had kunnen genezen worden: van achteren tot Hem komende, raakte de zoom Zijns kleeds aan, en terstond stelpde de vloed haars bloeds. En Jezus zei: Wie is het, die Mij heeft aangeraakt? En als zij het allen miszaakten, zei Petrus en die met Hem waren: Meester! de scharen drukken en verdringen U, en zegt Gij: Wie is het die Mij aangeraakt heeft? En Jezus zei: Iemand heeft Mij aangeraakt; want ik heb bekend, dat kracht van Mij uitgegaan is. De vrouw nu, ziende, dat zij niet verborgen was, kwam bevende, en voor Hem neervallende, verklaarde Hem voor al het volk, om wat voor oorzaak zij Hem aangeraakt had, en hoe zij terstond genezen was. En Hij zei tot haar: Dochter! wees welgemoed, uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede.” Lukas 8: 43-48.

De bemoedigende woorden, die de Heiland tot deze vrouw sprak, zei Hij niet terwijl zij tot Hem kwam dat zou ontijdig geweest zijn. Zij had haar begeerte om genezen te worden, niet uitgesproken. Zij had niet gebeden. Zij had feitelijk nog niets uit de hand van de Zaligmaker begeerd, en daarom viel zij nog niet in de termen om bemoedigd te worden, Zij schijnt geen bemoediging nodig gehad te hebben om de eerste stap te doen, daartoe was zij besloten, en zij volvoerde dat besluit. Het is één van de dwaaste dingen op aarde, iemand te willen bemoedigen die er geen behoefte aan heeft. Wanneer wij met vragers te doen hebben, dan kan onze liefde aan hen hun verlies in plaats van winst brengen, indien wij hun woorden van bemoediging toespreken, terwijl zij vermaning of bestraffing nodig hebben. Ik trachtte in een vorig hoofdstuk aan te tonen, dat elke troost, die de ziel van Christus afleidt, gevaarlijk is, en ik herhaal thans deze waarschuwing. Onze zaak is, tot Jezus Zelf te komen, om persoonlijk in de persoonlijke Heiland te geloven, en wij hebben niet het minste recht op troost, als wij niet van harte en oprecht in Christus geloven. Indien aanmoediging om te geloven gebruikt wordt als een pleisterplaats om het geloof uit te stellen dan wordt zij misbruikt en doet de ziel schade.

De beproefde vrouw had zo spoedig geen bemoediging nodig, want zij had zoveel vertrouwen in Christus en zulk een vast voornemen in het hart, dat geen moeilijkheid haar terug- en geen schare haar tegenhield. De Heiland was te midden van de menigte. Zij drong er zich doorheen en met heilige vrijmoedigheid gepaard aan gepaste bescheidenheid kwam zij achter Hem, alleen om Zijn kleed aan te raken, of zelfs maar de zoom er van. Zij was er van overtuigd, dat zij maar op de één of andere wijze met de Heere in aanraking behoefde te komen om genezing te vinden. Haar geschiedde naar haar geloof, en *eerst nadat zij genezen was, sprak de Heere haar troostend toe*. Hij gaf haar geen hartversterking, totdat zij die nodig had. Nadat zij Hem aangeraakt had en gezond was geworden, wachtte haar een beproeving. Maar toen haar hart bijna bezweek troostte de tedere Heiland haar door te zeggen: “Wees welgemoed, uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede.”

Menigeen overkomt het, dat er, nadat hij de zaligheid ontvangen heeft en van de zonde gewassen is, een tijd van vrees komt. Na de belijdenis des geloofs volgt een periode van

beven en vrezende, misschien de reactie van de blijdschap van de verlossing, een ontspanning van de geest na bovenmatige inspanning. Wij eten gulzig van het hemels brood, omdat het ons zo heerlijk smaakt, maar doordat een langdurige honger ons verzwakt heeft, kunnen wij dat voedsel niet zo gemakkelijk verteren, en een onwelzijn volgt, waarvoor medicijn nodig is. De grootheid van de ontvangen genade is te overstelpend, en dan is dit woord van pas: “Wees welgemoed; uw geloof heeft u behouden.”

- I. Nu willen wij eerst eens nadenken over *de behoefte van de vrouw aan troost*;
- II. dan over *de troost, die Jezus haar gaf*;
- III. en in de derde plaats die troost wat nader beschouwen, door te zien op *het geloof, dat naar Jezus' woord haar behouden had* - het geloof, waarop Hij haar wees als op de bron van haar bemoediging.

I. Kom dan, beste lezer, laat ons aandachtig *de behoefte van de vrouw aan troost* overdenken, Zij gevoelde aan haar lichaam, dat zij genezen was, en toch had zij grote behoefte aan troost. Deze behoefte had meer dan één oorzaak.

Ten eerste *had zij gehoopt, dat zij die zegen in stilte kon deelachtig worden, maar toch werd zij ontdekt*. Zij had gemeend, dat zij ongemerkt haar doel kon bereiken, wanneer zij door de menigte heen achter Jezus kon komen; en stilte begeerde zij angstig, omdat de aard van haar ziekte voor openbaarheid niet geschikt was. Zij zocht genezen te worden en dan ongemerkt onder de schare te verdwijnen. Steelsgewijze had zij daarom de Medicijnmeester aangeraakt, zodat niemand het had opgemerkt. Geen discipel schijnt het gezien te hebben, noch de blik van iemand uit de schare er op gevallen te zijn; anders zou op de vraag van de Meester: “Wie heeft mij aangeraakt”, de één of ander haar wel verklapt hebben. Tot zover was zij onopgemerkt gebleven, en zelfs het lichamelijke oog van de Heiland had haar niet gezien. Maar haar geloof kon niet verborgen blijven. Zulk een liefelijke bloem als haar vast vertrouwen mocht niet ongezien bloeien. Zij wordt opgeroepen en ziet zich ontdekt, en aller oog wordt op haar gevestigd.

U, mijn vriend hebt wellicht ook gehoopt, verlossing te vinden en dat geheim te houden. U kwam het huis van gebed binnen als een vreemdeling in de dingen van de Heere, maar angstig en gejaagd. Daar zat u neder en weende; maar trachtte uw aandoeningen voor degenen die u omringden, te verbergen. U kwam de plaats van de openbare Godsverering herhaaldelijk binnen, de Heiland zoekende, maar vrezende, dat uw bedoeling bemerkt zou worden. Niemand sprak u aan, en indien wel, zo ontweek u de tot u gerichte vragen. U bewaarde uw geheim zorgvuldig, als was het een diamant, en u bevreesd voor dieven. Nu hebt u het geloof in Jezus gevonden of hoopt dat ten minste, maar blijft even jaloers op uw geheim. U hebt honing gevonden en wilt die alleen opeten. Niet omdat u anderen die niet gunt, maar omdat u voor hen vreest. U ziet niet graag dat moeder of vader, familie of kennissen u van Godsdienstige neigingen verdenken. U deinst terug voor de plicht van de belijdenis, en wenst een stille volgeling van Jezus, Zijn geheime discipel, een Nicodemus of Jozef van Arimathea te blijven. Maar tot uw grote verbazing bemerkt u dat u toch ontdekt bent. Als Saul hebt u zich tussen de vaten verstoken, maar het volk heeft u tevoorschijn gehaald. Uw liefde voor Jezus is uitgelekt, en menigeen spreekt er van. Verwondert u dat? Hoe kan een vuur verborgen blijven? Uw eigen woord heeft u verraden. Uw manieren hebben uw stemming openbaar gemaakt, zoals een liefelijke geur de bloem verraaft. En nu u zich ontdekt ziet, gevoelt u een bezwaardheid van geest. Uw bescheidenheid roept uit: “Zij houden mij voor een Christen. Kan ik leven als een Christen? Zal ik de algemene verwachting niet beschamen? Mijn familie heeft het ook gemerkt: mijn broers en zusters zien, dat er een verandering in mij

plaats heeft gevonden. Is het een wezenlijke verandering, of zal het blijken, dat ik één van die schijn-Christenen ben, die de naam hebben, dat zij leven, maar dood zijn?” Uw hart vreest voor mogelijke afdwaling en afval, en daar is reden voor, want het vlees is zwak, en de wereld schijnt zo schoon, en Satan loert op u, en de zonde is zo machtig. Maar alle troost, die er in de tegenwoordige overdenkingen ligt, is voor u, omdat die bestemd is voor mensen, die bang zijn nu zij uit de schaduw van de eenzaamheid in het licht van de openbaarheid overgebracht zijn; bang, dat zij niet getrouw zullen zijn jegens Hem, tot Wiens discipelen zij nu gerekend worden. Tot u allen, die in deze toestand verkeert, richt Jezus op dit ogenblik deze woorden: “Weest welgemoed; uw geloof heeft u behouden.”

Deze arme vrouw werd niet alleen ontdekt, maar bovendien *verplicht tot een openbaar persoonlijk getuigenis*. Zoals ik reeds opmerkte, verkeerde zij in een bijzonder geval, dat eigenlijk wel stilzwijgen vereiste. Maar alle poging tot verberging was vergeefs. De Heiland zocht naar haar en vroeg: “Wie heeft Mij aangeraakt?” En zij, bevreesd en bevende, kon niet anders dan voor Hem neervallen en Hem al de waarheid zeggen. Is het wonder, dat deze aandoeningen voor haar te veel waren? Het volk stond verbaasd, toen het de wondere macht vernam, die van Christus, ja van de zoom van Zijn kleed was uitgegaan, en in die verbazing was zij betrokken. Aller ogen zagen op haar. Openlijk moest zij nu haar genezing meedelen, die taak was haar opgelegd. Eenmaal daartoe verplicht, deed zij haar werk moedig en legde onverholen getuigenis af. Let er wel op, dat de Heere haar het: “Wees welgemoed” niet eerder toesprak, dan nadat zij haar getuigenis had afgelegd. Zij beefde, alvorens zij de genadedaad van de Heere had beleden, die haar bewezen was. Maar zodra zij die belijdenis had afgelegd mocht zij het woord horen: “Dochter! wees welgemoed.”

Ik heb verscheidene beschroomde zielen gekend, die zich tersluiks bij de Kerk wilden aansluiten, maar zonder hun belijdenis openlijk uit te spreken. Ik heb steeds geweigerd een leger van lafaards te helpen vormen, en de betreffende personen hebben mij gedankt voor wat hun eerst hard toescheen. Zelfs wanneer de belijdenis eenmaal uitgesproken was, is menig moedig hart vol angst en vreze geweest. Het heeft Christus voor de mensen beleden, het heeft verteld, wat de Heere het gedaan had. Maar na al die moed is een gevoel van verantwoordelijkheid over dat hart gekomen, en gedachten als deze klommen er in op: “Welke grote dingen verwacht men nu van mij? Hoe heb ik toch de moed gehad om het te zeggen! Zal ik in staat zijn, dat na te komen?” Na de onbeschroomde openbare belijdenis komt een inwendig terugdeinzen; hoewel de belijdenis hem niet berouwt, (eerder wil die belijder ze duizendmaal herhalen, indien Christus daardoor verheerlijkt wordt) ziet hij toch zijn zwakheid en beeft bij de gedachte, dat hij zich misschien de zaak van de gezegende Heiland onwaardig zal tonen. Indien u beste vriend, juist de wereld hebt verlaten en gezegd: “Ik ben des Heeren!” wees dan niet verwonderd, dat uw vrijmoedige belijdenis u, bij kalme overweging, bijna aanmatiging toeschijnt. Een gevoel van vrees is natuurlijk, wanneer u bedenkt, tot welke diensten uw beloften u verbonden hebben. Bij zulk een gelegenheid spreekt Jezus u de troost van onze tekst toe: “Wees welgemoed, uw geloof heeft u behouden.” Toch ligt daarin niet de enige oorzaak, waarom de vrouw bemoediging nodig had op het ogenblik, dat de Heere haar die gaf. Zonder twijfel *had zij diepe eerbied voor de Heere Jezus Christus*. Zij had zo’n diepe eerbied voor Hem, dat zij zelfs de zoom van Zijn kleed aan te raken voldoende rekende om genezen te worden. Nu zij zich echter in Zijn onmiddellijke tegenwoordigheid gebracht zag, was zij bevreesd en bevende. Zij was niet vóór Hem gekomen uit bescheidenheid en nederigheid, maar ook uit vreesachtigheid. Nu staat zij daar tegenover die machtige Heere. Hij richt Zijn vragen tot haar. Ten aanhore van de hele menigte moet zij van haar geloof in Hem belijdenis afleggen. Ik geloof niet, dat zij zo bang was voor de schare, maar wel, dat zij uit diepe eerbied voor de Heere een zeker opzien gevoelde tegen

Zijn onmiddellijke nabijheid. Beste vriend u hebt onlangs gezongen: “k Was uitgeteerd, maar Hij zag op mij neder; keer, mijne ziel, tot uwe ruste weder: gij zijt verlost; God heeft u welgedaan!” U hebt u in heilige vreugde met allen verenigd, die evenzo verlost zijn. Het zal mij niet vreemd voorkomen wanneer u naderhand, alleen thuis zijnde, de gehele zaak nog eens hebt overdacht en het bijna al te heerlijk hebt gevonden dat de Heere der heerlijkheid inderdaad met u gemeenschap zou hebben. Wanneer die gedachte uit eerbiedige liefde is opgerezen, dan hebt u gezegd: “Is het mogelijk? Is het mogelijk? Droom ik niet? Heeft de Zoon van God mij in liefde aangezien? Kan het waar zijn, dat Hij, Die met hemelse majesteit bekleed is, Zijn hart op mij gezet en in mijn hart woning gemaakt heeft? Is dat inderdaad werkelijkheid? U gevoelde zich neergedrukt door zoveel Goddelijke goedheid. Ik herinner mij niet slechts de vreugde, toen ik de Heiland gevonden had, maar ook het akelige van de grote donkerheid, die kort na die onuitsprekelijke blijdschap op mij viel. Dat ging zo: ik wist, dat ik de Heere gevonden had; ik was volkomen zeker van mijn zaligheid en vol vreugde over Zijn liefde jegens mij; maar toen begon ik te vragen: “Is het niet te groot om waar te kunnen zijn? Is de zaligheid werkelijk vrije genade? Is er een eeuwige liefde van God, en heeft die mij tot voorwerp gekozen? Ben ik inderdaad een erfgenaam van God en een mede-erfgenaam van Christus?” De schittering van de heerlijkheid verblindde mijn zwakke ogen, door de stromen van onbegrijpelijke liefde kon ik nauwelijks op mijn voeten blijven staan. Bent u in zo’n toestand? Dan is het tijd dat ’s Heilands liefelijk woord in uw ziel weerklinken zal. “Wees welgemoed; uw geloof heeft u behouden.” Wanneer een eerbiedig besef van ’s Heeren oneindige, nederbuigende liefde ons hart overstelpt, dan komt Hij ons bemoedigen en versterken. Die zoete weemoed wordt door Zijn oneindige liefde spoedig weggenomen.

Misschien was wel de grootste reden voor de vrees van de genezen vrouw: *een gevoel van op ongepaste wijze genezing te hebben gezocht*. Wanneer zij terugzag op de weg, die zij daartoe bewandeld had, ontdekte zij verscheidene misstappen, zoals wij die bij onszelf eveneens opmerken. Toen zij genezen was, heeft zij bij zichzelf gezegd: “De gezegende Heiland heeft het niet verdiend, dat ik achter Hem zou komen en op zo ongelovige wijze de zoom van Zijn kleed aanraken. Zie, wat Hij voor een Heiland is! Welk een liefde, welk een tederheid straalt uit Zijn gelaat! Waarom kwam ik niet openlijk tot Hem? Ik bleef in de achterhoede, waarom zag ik Hem niet in het gelaat en smeekte om Zijn ontferming? Hij zou mij zeker geholpen hebben; waarom dus aan Zijn genade gewantrouwd? Ik heb Hem smart aangedaan, toen ik Zijn gewilligheid om mij te zegenen in twijfel trok.” Nadat een zoekende de Heere gevonden en de zaligheid gesmaakt heeft, wordt hij soms met deze vraag geplaagd: of hij waarlijk een gelovige is? Hij spreekt tot zich zelf: “Mijn geloof is zozeer met ongeloof gemengd, dat ik er mij over schaam. Waarom kwam ik op die manier tot Jezus? Het was goed, dat ik kwam; maar ach! waarom niet eerder gekomen? Waarom niet in kinderlijker geest en waarom niet met onbepaalder vertrouwen gekomen? Kent mijn lezer deze ervaring? Indien wel, dan zijn voor hem en allen, die also geplaagd worden, de bemoedigende, troostvolle woorden van onze tekst.

Zeer waarschijnlijk heeft haar geweten haar aangeklaagd, dat zij *op oneerlijke, sluikse wijze* genezing had gezocht. U voelde, dat u geen recht op hulp had, maar u stoorde u daaraan niet en vroeg geen verlof. U meende, genezing te mogen halen en dan weglopen.

Niemand zou er dan iets van geweten hebben, maar dan had de Heere ook niet de eer ervan ontvangen. Kan op zulk een handelwijze zegen rusten? Haar geweten deed haar beven, en daarom zei de Heiland zoveel als: “Dochter, wantrouw uw geloof niet, want het heeft u behouden, het is dus een goed geloof. Hoe het ook werkte, het heeft u genezing gebracht, martel dus uzelf niet met tekortkomingen, maar ga heen in vrede.” Hij wees haar tot troost op

het feit, dat, hoe onvolmaakt de wijze van haar komen ook mocht geweest zijn, zij toch genezen was, en daarom had zij reden om tevreden te zijn. Ligt daarin geen woord van troost voor u? Indien hart en leven vernieuwd zijn, dan kan het geloof, waardoor dit gewrocht is, niet dan goed zijn.

Wellicht is het haar *onbeschaamd* voorgekomen, dat zij, onreine vrouw volgens de wet, door de menigte had durven dringen en de Heere Zelf aanraken. Menigmaal heeft ook mijn hart in stilte gefluisterd: “Hoe kon u zo vrij zijn, Christus te vertrouwen?” De duivel heeft dat aanmatiging genoemd, en mijn bevend hart vreesde, dat hij gelijk had. Eén ding weet ik: ik ben er zeker van, dat ik genezen ben, evenzeer als de vrouw wist, dat zij van haar kwaal verlost was. Dit weet ik vast, dat ik niet ben wat ik eens was, maar een nieuw schepsel ben geworden door het geloof in Jezus Christus. Toch rijst de vraag: “Hoe durfde u naderen en op barmhartigheid hopen, zo’n zondaar en zo ten enenmale onwaardig als u bent?” Wat mij aangaat, ik was zoals een hond die bijna van honger stierf en in een slagerswinkel een stuk vlees zag liggen. Het dier kon zich niet bedwingen, probeerde het te bemachtigen en er mee op de vlucht te gaan. Menige slager zou het ellendige beest weggejaagd en hem het vlees afgenomen hebben, maar onze Heiland heeft mij edelmoediger behandeld. Hij zal ons nimmer wegjagen. Hij zegt: “Wie tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen.” O u, die geheel ongeschikt bent om tot Christus te komen, en Zijn gunst geheel onwaardig, u bent juist degene, die komen mag en welkom geheten wordt. Ja u, die zegt geen recht te hebben om tot Jezus te komen, Hij roept u om te komen alleen op grond van Zijn woord: “Wie wil kome.” Laat uw gemis aan enig recht uw vrijmoedigheid zijn: u bent behoeftig en vol zonden, dat is uw paspoort. Kom ermee tot Jezus! Verstout u om Zijn verbondsgenade aan te grijpen. Het is geen diefstal, want Jezus heeft Zich overgegeven, om allen, die Hem begeren, ter wille te zijn. Vat moed om aan te nemen wat de Heere u om niets aanbiedt.

Toch is het mogelijk, dat u, na zo gedaan en de zegen ontvangen te hebben, wederom dreigt te bezwijken van vrees, omdat u aan uw recht twijfelt. Luister naar een woord van troost. Het komt er boven alles op aan Christus te bezitten. Zolang u Christus bezit, behoeft u niet te vragen, hoe u Hem verkregen hebt. Toch fluistert het sidderende geweten: u had geen recht om te geloven. U bent de man niet, die het wagen mocht bij Jezus rust te zoeken. Dan hebt u een bemoedigend woord nodig, en u zult het hebben, gelijk onze beminde Meester tot de vrouw zei: “Dochter! wees welgemoed, uw geloof heeft u behouden.” Laat de genade, die u ontvangen hebt, voor uw rechtvaardiging pleiten, omdat u in Jezus geloofd hebt. Wanneer u inderdaad veranderd en vernieuwd bent onderzoek dan niet naar uw geloof, maar geloof nog vaster, en u zult grotere dingen zien dan deze.

Zo heb ik dus getracht, u de behoefte van de vrouw aan troost duidelijk te maken. Bevindt iemand onder de lezers zich in een dergelijk geval, hij zie omhoog en zij welgemoed, want al meer voeten hebben de weg van de vrees vóór hem bewandeld.

II. Moge de Heilige Geest verder onze Leidsman zijn, nu wij in de tweede plaats beschouwen *de troost, die Jezus haar gaf*. Hij zei: “Wees welgemoed, dochter! uw geloof heeft u behouden.” *Er was troost in de liefelijke titel, waarmee de Heiland haar aansprak.* “Dochter” was een vriendelijke, tedere naam. Ik vermoed, dat zij ongeveer van dezelfde leeftijd zal geweest zijn als onze Heere zelf, en dan noemde Hij haar niet om haar jeugd zo. Door haar “dochter” te noemen, drukte de Heiland Zijn tedere belangstelling voor haar uit, als die van een vader voor zijn kind. “Zuster” zou het gepaste woord geweest zijn om menselijke betrekkingen uit te drukken maar “dochter” betekende hartelijke toegenegenheid. Is Jezus onze Broeder, er is ook reden om Hem “Vader” te noemen, want Hij betoont jegens Zijn arme, bezwaarde kinderen de barmhartigheid en zorg van een vader.

Deze titel moet al haar vrees weggenomen hebben. Zo aanverwant te zijn aan Hem, die een eeuwige verlossing heeft teweeggebracht, was haar troost genoeg. Laat onze beproefde en bezwaarde vrienden deze zaak ernstig overwegen: u hebt in Jezus geloofd en Zijn naam beleden; u bent behouden, gaat heen in vrede. Nu en voortaan behoort u Christus toe, en bent Hem als zoon of dochter verwant. Betwijfel dus niet langer uw recht, daar de genade van de aanneming dat bevestigd heeft. Als de Heere u zoon of dochter noemt, deed u niet verkeerd uws Vaders kleed aan te raken. Als Hij u Zijn kind noemt, wees dan zo dwaas niet, zijn Goddelijke verklaring te gaan betwijfelen. Van nu af zijn uw rechten en privileges bijna grenzeloos. U mag veel meer doen dan de zoom van Zijn kleed aanraken, u mag aan Zijn borst leunen. Hij geeft u groter voorrechten dan die u reeds gebruikt hebt, voorrechten zelfs boven bidden en denken. Degenen, die in Hem geloven, geeft Hij het recht kinderen van God te zijn, namelijk hun, die in Zijn Naam geloven, zodat alle navraag naar uw recht mag ophouden, want Hij roept Zijn beminden toe: “Wees welgemoed.”

De voornaamste troostgrond was: dat zij behouden was. Jezus zei: “Uw geloof heeft u behouden,” hetgeen op verschillende manier bemoedigen moest.

Ten eerste *was het een grote troost, dat haar onreinheid verdwenen was.* Wel, broeder! indien u in Jezus geloofd hebt, wordt u niet meer als een onreine door de Heere aangezien. Het bloed van de Heere Jezus Christus reinigt u van alle besmetting. U bent aangenomen in de Geliefde, geloof heeft u, als de hysop, waarvan David zong, gereinigd, en u bent nu rein. Zie u zelf niet aan voor wat u niet bent: weet, dat u nu in Christus Jezus witter bent dan sneeuw. In de wegneming van uw schuld en vernieuwing van uw hart is de bron van uw onreinheid opgedroogd. Verberg dus uw aangezicht niet en sta niet verre van God, maar nader vrijmoedig tot de troon der genade, omdat genade u de weg heeft gebaad en geopend. Wanneer u mijn angstige broeder! tot de Heere komt met de gedachtenis aan al uw vroegere overtreding, dan mag u wel beschaamd en schaamrood zijn, en een gevoel hebben, als kon u nimmermeer uw mond opendoen; maar houd u meteen vast aan de zekerheid, dat uw zonden weggenomen zijn en in eeuwigheid niet meer gedacht zullen worden: God, ja God zelf heeft het handschrift, dat tegen u was, uitgewist. Verootmoedig u, omdat u een overtreder geweest bent, maar laat tegelijk de zekerheid van uw volmaakte vergiffenis u moed geven om tot uw Heiland te naderen. Wat u ook geweest bent, God ziet u niet als zodanig, maar in Christus Jezus aan. Wanneer u zich aan Zijn dis neerzet en met Zijn volk avondmaal viert, aarzel dan niet u thuis te voelen, al kan het niet geloofchend worden, dat u eenmaal aan de zwijntrog stond, en de draf van de zwijnen begeerde. Zeg met een gelovig hart: “Wat ik ook geweest ben, de Vader heeft mij gekust, en een ring aan mijn hand en schoenen aan mijn voeten gedaan; daarom wil ik eten en drinken, wat Hij mij liet bereiden, en wil de muziek, het gezang en het gerei niet door ongelovig klagen bederven. Mijn Vader was vrolijk over mij, omdat Hij mij gezond terug ontvangen heeft, en zal ik niet blij zijn over deze ontvangst?” God zij gedankt, dat u hoewel eerst dienstknechten van de zonde, nu van harte gehoorzaam geworden bent aan het voorbeeld van de leer, tot hetwelk u overgegeven bent en gebracht in de heerlijke vrijheid van de kinderen Gods. Hoewel u eenmaal onrein, besmet en besmettende was, nu mag van u gezegd worden: “Maar gij zijt afgewassen, maar gij zijt geheiligd.” Misschien zal men u bij uw oude naam blijven noemen, als eens Rachab de hoer en Simon de melaatse; maar acht u daardoor niet verlaagd, nu de Heere uw schande van u gewend heeft. Hoor Jezus Christus, Die tot u zegt: “Zoon, Dochter! wees welgemoed; uw geloof heeft u behouden.”

Gedenk daaraan en verblijd u daarin. U hebt recht om u bij Zijn volk te voegen, want “uw geloof heeft u behouden,” en dat is het kenteken van al Zijn kinderen. U bent weliswaar een zondaar, maar een zondaar, door oneindige liefde van de toorn verlost. U bent niet meer een

ellendige zondaar, waarom zou u zich dan zo noemen? U bent een gezegend, gelukkig kind, dat vergeving verkregen heeft, dat de Heere van de mesthoop heeft gehaald, om te midden van Zijn vorstelijke kinderen te zitten. Verheug u dan, omdat uw geloof u heeft behouden. Is dat geen reden voor onbeperkte dankbaarheid? Kom vrijmoedig in de kerk, kom vrijmoedig tot de troon van de genade; want u bent door het verzoenend bloed zo volkomen gereinigd, dat u zonder vernieuwde vergunning, het heilige der heiligen mag binnentreden. Heeft Jezus niet gezegd: “Wie gewassen is, is geheel rein?”

Het was de vrouw tot troost, in haar genezing het bewijs te zien, dat Jezus niet toornig op haar was. Onze Heere zei als het ware tot de behouden vrouw: “Bent u bang geweest, dat u kwaad deed met mij aan te raken? Bent u bevreesd, dat Ik beledigd ben, daar u niet genoeg in Mij geloofde om vóór Mij te treden, maar steelsgewijze achter Mij aansloop? Verwacht u dat Ik u om uw geloof zal berispen? Nee,” voegde Hij er vriendelijk aan toe, “denk dat niet, wees welgemoed, want uw geloof heeft u behouden.” Hoewel haar geloof slechts de zoom van Zijn kleed durfde aan te raken, was dat geloof Hem blijkbaar welgevallig, want op dat geloof maakte de Heere haar gezond. Het is toch duidelijk, dat de Heere ons geloof niet verwerpt, wanneer Hij het op die wijze loont.

Beste Lezer, is uw geloof van die aard geweest, dat u de zonde haatte? Dat u de dingen lief kreeg, die u vroeger niet wilde? Heeft uw geloof een omkering in u teweeggebracht? Bent u in Christus Jezus een nieuw schepsel? Bent u in zedelijke, in geestelijke zin gezond gemaakt? Dan mag u ervan verzekerd zijn, dat uw geloof het echte is geweest. Een geloof, dat gezondheid en heiligheid van leven werkt, is het ware geloof. Of u nu van achteren tot Jezus bent gekomen of zich vóór Hem gesteld hebt; of u Zijn hand of de zoom van Zijn kleed hebt aangeraakt, of u dat heimelijk of in het openbaar hebt gedaan; al die vragen zijn van belang, maar raken de hoofdzaak niet; want een verandering van hart is in u gewrocht en u bent behouden, en dus moet de Heere Jezus een welgevallen aan u genomen hebben. Hij kan niet een groot werk in u tot stand brengen en tegelijk toornig op u blijven, en daarom: wees zonder zorg omtrent de weg, in welke u tot Hem bent gekomen. “Wees welgemoed, uw geloof heeft u behouden,” is het woord, om al die vrees in uw binnenste tot zwijgen te brengen!

Mogelijk is de arme vrouw ook door de angst bevangen geweest, dat zij opnieuw ziek zou worden; maar de Heere troost haar met *de verzekering, dat haar geloof haar inderdaad behouden heeft.* Zij had geen tijdelijke verlichting gekregen, zodat de ziekte toch eigenlijk niet was geweken; maar zij was *behouden*. De Heere geeft haar een geneeskundig certificaat, een bewijs, dat Hij ze genezen verklaart. O, hoe zoet en liefelijk is het, wanneer Jezus iemand geheel hersteld verklaart, getuigenis geeft van volkomen behoudenis, zodat alle vrees voor weder-instorten wordt weggenomen, en hij onbekommerd buiten kan gaan wandelen. Ik weet, dat er Christenen zijn, die menen: wanneer Christus ons verlost en ons nieuwe harten gegeven heeft, kunnen de oude harten weer terugkomen; en de fontein van water, waarvan Jezus zegt, dat die springt tot in het eeuwige leven, zal weer opdrogen. Geliefden, wanneer ik de Heilige Schrift lees, dan vind ik duidelijk en klaar het tegenovergestelde. Gods werk in de ziel is een bestendig en eeuwig blijvend werk; en wanneer u eens door Christus behouden bent, is dat een volmaakte en duurzame genezing, die blijft in tijd en eeuwigheid. Ik weet, dat wat God doet, Hij dat goed en voorgoed doet. Hij die u genezen heeft, zal u gezond houden, want Zijn genadegiften en roeping zijn onberouwelijk.

De bemoediging, die de herstelde vrouw in ons verhaal ontving, kwam, zoals wij zagen, aan de beproeving tegemoet, door haar openbaar worden veroorzaakt. Zij was gedwongen geworden, haar geheim bekend te maken, en dit had haar bevreesd en bevend gemaakt. Zij had zich liever tussen de menigte verscholen, maar zij werd voor de dag geroepen en moest ten aanhore van alle omstanders belijdenis doen. Het was, of de Heiland zei: “u behoeft u niet

te schamen om uw geschiedenis te vertellen, want *het einde is goed geweest*, u bent behouden; wat maakt het uit wat uw ziekte geweest is, nu u geheel genezen bent?” Het zal ons niet schaden, als wij onze schuld belijden, indien wij zeker zijn van volle vergeving. Het is ergerlijk, mensen met een zeker vermaak over de zonden te horen spreken, die zij vóór hun bekering begaan hebben, als waren zij er trots op. Zij schijnen er zich op te beroemen, als een krijgsman op zijn littekens; maar zulke dingen moeten met schaamte en tranen genoemd worden. Spreek zo weinig mogelijk over de dingen, waarover u zich nu schaamt, en als u spreekt, laat het zijn met leedwezen. Inderdaad zijn er gelegenheden, dat u verplicht bent de vroegere dingen op te halen, tot prijs van de heerlijkheid van de genade, die overvloediger is geweest dan uw overvloedige zonde, en dan hoeft u niet bang te zijn om uw geschiedenis te vertellen, omdat genade het einde wel gemaakt heeft. Laat de wereld weten, dat u hoewel eenmaal geheel onrein, door een eenvoudig en ootmoedig geloof in de Heiland met Hem in gemeenschap bent getreden en nu gereinigd en behouden bent.

Indien mijn lezer zich bewust is, dat zijn geloof hem behouden heeft, mag hij op grond van het woord van onze tekst goedsmoeds zijn en blijven. “Uw geloof heeft u behouden” is een tegengif voor alle kwaad. “Ik ben zeer arm,” zegt iemand; dat was deze vrouw ook, want zij had al haar leeftocht aan medicijnmeesters ten koste gelegd; maar Jezus zei: “Uw geloof heeft u behouden!” “Ik ben zeer ziek,” roept een ander, “ik voel mij ellendig en naar;” maar “uw geloof heeft u *behouden*.” Is deze vreugde niet genoeg? O, wat een zegen om behouden te zijn! Behouden te zijn is voldoende om uw gehele ziel met vrolijkheid te vervullen. Ik ben overtuigd dat de genezen vrouw zich rijk heeft gevoeld, hoewel zij geen dubbeltje in haar zak had. Zij was door het geloof behouden, en dat was voldoende rijkdom voor haar. Eén van ’s Heeren verlost en te zijn is een vreugde, sterk genoeg om uw hart onder iedere beproeving staande te houden.

Ziet u niet, dat, wanneer uw geloof uw hart verandert en u van de melaatsheid van de zonde genezen heeft, alle onmogelijkheid om voor de Heere te leven weggenomen is? U bent bang geweest om de kinderen van de Zondagsschool te gaan onderwijzen, maar voorzeker, nu u verlost bent, kunt u dat werk wel beginnen! U hebt geen moed gehad om een klein gehoor in een dorpje toe te spreken, maar werp alle vrees weg, wanneer God u daartoe roept, want het geloof dat u behouden heeft, zal u leren een woord op zijn plaats te spreken. Wat is er, dat het geloof niet zou kunnen? Wel indien mijn geloof genoegzaam is geweest om de last van de zonde van mijn schouders te werpen aan de voet van het kruis, wat kan het dan niet volbrengen? Indien mijn ziel door dat geloof uit de dood is opgestaan tot een nieuw leven, en door dat geloof mij een plaats bereid wordt in de woningen van het huis van mijn Vader, wat staat het dan in de weg? Indien ons kracht gegeven is, zelfs door een drom duivels heen te dringen, mogen wij niet aarzelen; en al zou de gehele wereld verenigd tegen ons opstaan, wij hebben niet te vrezen. Ons geloof heeft ons behouden, wie kan dat wonder ongedaan maken? Een geloof, dat ons door Goddelijke genade uit de hel brengt en de hemel verzekert, wat zou voor dat geloof te zwaar zijn? Het lacht met onmogelijkheden en gaat van kracht tot kracht steeds voort. Heilig vertrouwen gaat van overwinning tot overwinning, totdat het eindelijk uitroept: “Ik heb de goede strijd gestreden, ik heb de loop beëindigd, ik heb het geloof behouden; voorts is mij weggelegd de kroon der rechtvaardigheid.” Beste lezer, ik kan mij geen liefelijker troost indenken dan deze: “Uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede.” O, geniet die liefelijke troost!

III. Wij willen deze meditatie sluiten met een nadere beschouwing van *het geloof dat de Heere vraagt*. Het heeft haar behouden, dat is wel de beste proef voor de waarde ervan. Over

dat geloof is veel te zeggen, maar ik wil mij tot enkele opmerkingen bepalen. Haar geloof verdient aanbeveling, omdat *het een einde maakte aan een lang tijdperk van ontmoediging*. Zij was twaalf jaren ziek geweest – geen kleine tijd! In haar had de lijdzaamheid een volmaakt werk gehad, want zij had in Christus geloofd tot behoudenis, en was behouden geworden. Zo gaat het iedereen, die in Christus gelooft. Indien er een ziel gevonden werd, die twaalfhonderd jaren in de zonde had geleefd – zo zij in Christus geloofde, zou ze genezing vinden. Na een halve eeuw penitentie wordt hij die in Christus gelooft, in één keer behouden. Tachtig jaren van zonde verdwijnen in één ogenblik, wanneer iemand op Christus' alvermogenend zoenbloed vertrouwt. Kom, onbekeerde lezer werp u zelf in dit stille uur aan Jezus' voeten, en Hij zal u niet uitwerpen.

Het geloof van deze arme vrouw *kwam allerlei teleurstellingen te boven*: zij was door alle medicijnmeesters tevergeefs behandeld, en ten slotte overwon haar geloof al die ontmoediging. Er wordt gezegd, dat “zij veel geleden had van vele medicijnmeesters,” en ik kan mij dat goed voorstellen, wanneer wij lezen dat dokters vanouds de lijdende mensheid al hebben doen lijden. De geneeswijze, die zij aanwendden om hun patiënten te genezen, leek veel op de handelwijze van iemand, die begerig is, een ander van kant te helpen. Dr. Sangrado met zijn aderlaten en warmwaterdranken heeft menigeen naar een vroegtijdig graf gebracht. In Christus' dagen gold als eerste regel om beter te worden: niet naar een dokter te gaan. Ik zal u de namen van enige geestelijke dokters noemen, tot welke ik u raad, nimmer uw toevlucht te nemen; indien u het toch doet, zult u veel van hen te lijden hebben, en geen beterschap vinden. Eén van hen heet Zelfvertrouwen, die samendoet met een bloedverwant Eigengerechtigheid geheten. Dr. Wettisch en Dr. Fatsoenlijk zijn een ander paar bedriegers. U zult ze te allen tijde thuis vinden, en zij zullen hele massa's verzilverde pillen geven, naar zij nodig oordelen, maar die u geen zier beter maken. In deze dagen praktiseert vooral een dokter, die bij de Jezuiëten is opgevoed en de Romaniserende geneeswijze volgt: ouwels en wijwater zijn zijne hoofdmiddelen; tot deze school behoort Chirurijn Ceremonie en Dokter Sacrament. Geen van deze kan de doodzieke ziel genezen; laat ze varen en wend u tot de enige Medicijnmeester, tot de Heere Jezus. Sommigen onder ons zijn met die voorgewende geneesheren aan de gang geweest, en het heeft hun niets dan smarten gebaard; maar na al die teleurstelling hebben zij in Jezus geloofd. Beste vriend, doe ook zo. Bent u overal onverrichterzake van terug gekomen, ga en klop aan Jezus' deur, en uw geloof zal, over alle ontmoediging heen, u behoeden.

Haar geloof *verwachtte genezing van een enkele aanraking*: zij maakte geen plichtplegingen, maar geloofde; geloofde, dat zij *zonder betaling* genezen zou worden. Zij werd gratis behandeld; het kostte haar zelfs geen fooi. Dat is het Evangelisch geloof, hetwelk Christus' genade zonder geld en zonder prijs aanneemt, juist zo als Hij ze in het Evangelie aanbiedt. Zij had een groot geloof, want zij geloofde dat Hij haar zou genezen, *terwijl Hij met anderen bezig was*. Hij was op weg naar Jäirus' huis om daar een wonderwerk te verrichten, en desondanks geloofde zij, dat Hij haar onderweg zou genezen. Gelooft u dat ook, lezer? Houdt u het voor zeker, dat, hoewel Jezus nu bezig is, Hij zonder moeite u op dit ogenblik vergeven en zaligmaken kan? Indien u zo'n groot vertrouwen hebt, raak Hem dan aan en vertrouw u volkomen en voor eeuwig aan Hem toe.

De arme zieke geloofde, dat *Christus haar genezen zou, zelfs wanneer zij achter Hem stond*. Gelooft mijn lezer dat ook? Enkele van Gods kinderen kunnen Hem nauwelijks geloven, wanneer zij het licht van Zijn aanschijn zien, maar deze vrouw geloofde in Zijn hulp, ook al was haar Zijn rug toegekeerd. Ik wenste wel van God, dat ook wij zo'n vertrouwen in God hadden, dat wij onder alle omstandigheden geen ogenblik Zijn macht of gewilligheid in twijfel trokken. Hij moet redden al wie zich op Hem verlaten. Het ligt geheel in Zijn natuur

dat Hij heelt al wie Hem aanraken. Vertrouwen in Jezus is wel het beste bewijs, dat iemand behouden is, want er staat geschreven: “Wie in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld.” Het geloof behoudt zijn bezitter, wie en wat hij ook mag zijn, en indien u, mijn lezer alleen in Jezus gelooft en op Zijn volbracht verlossingswerk vertrouwt, dan is het leven van de heiligmaking in u begonnen, en daarom: *wees welgemoed*.

4. “ZIJT WELGEMOED; IK BEN HET; VREEST NIET.”

“En terstond dwong Hij Zijn discipelen in het schip te gaan, en voor henen te varen aan de andere zijde tegenover Bethsaïda, terwijl Hij de schare van Zich zou laten. En als Hij aan dezelve hun afscheid gegeven had, ging Hij op de berg om te bidden. En als het nu avond was geworden, zo was het schip in het midden van de zee, en Hij was alleen op het land. En Hij zag, dat zij zich zeer pijnigden, om het schip voort te krijgen; want de wind was hun tegen; en omtrent de vierde wake des nachts kwam Hij tot hen, wandelende op de zee, en wilde hen voorbijgaan. En zij, ziende Hem wandelen op de zee, meenden, dat het een spooksel was en schreeuwden zeer; want zij zagen Hem allen, en werden ontroerd; en terstond sprak Hij met hen, en zei tot hen: Zijt welgemoed; Ik ben het; vreest niet. En Hij klom tot hen in het schip, en de wind stilde; en zij ontzetten zich bovenmate zeer in zichzelf, en waren verwonderd. Want zij hadden niet gelet op het wonder der broden; want hun hart was verhard.” Markus 6: 45-52.

Wij hebben hier een woord van troost tot een gelovige bemanning. Zij waren, waar de Heere hen gezonden had. Zij waren onwillig geweest om in het schip te gaan, hoewel het waarschijnlijk op die tijd kalm genoeg was, maar zij verlieten niet gaarne de Heere Jezus. Hij dwong hen te gaan, en zo geschiedde hun vaart niet alleen met Zijn goedvinden, maar vooral op Zijn uitdrukkelijk bevel. Zij waren op de rechte plaats, en toch overviel hen een storm. Het meer, waarop zij voeren, ligt in een diepe vallei, en vaak valt vanaf de berghellingen plotseling een hevige wind op het water. Door zo’n wind wordt het meer van Galiléa aan het koken gebracht. Hoewel zij dus waren, waar Jezus hun geboden had te gaan, verkeerden zij toch in groot gevaar. Lezer, u moet niet menen in een verkeerde weg te zijn, omdat u in moeite geraakt. Beschouw tegenspoed niet als een stellig bewijs, dat u aan het dwalen bent. Het kan evengoed een teken zijn, dat u de goede, oude weg bewandelt, omdat het pad van de gelovigen zelden zonder beproeving is. U deed er goed aan in het schip te gaan en de oever te verlaten; maar bedenk, dat hoewel uw Heere voor het vaartuig instaat en u een behouden overtocht gegarandeerd heeft, Hij geen reis over een glazen zee heeft toegezegd. Integendeel, Hij heeft voorzegd, dat u in de wereld verdrukking zult hebben en u mag slechts met te meer vertrouwen in Hem geloven, omdat u Zijn woord bevestigd vindt.

Hun Heere had hun bevolen, naar de andere zijde te varen en daartoe deden zij hun best. De hele nacht roeiden ze, maar zonder resultaat. De wind was hun tegen. Met moeite konden zij voorkomen om niet naar het punt van vertrek teruggeworpen te worden. Waarschijnlijk hebt u de bewering wel eens gehoord, dat een Christen, die niet vooruitgaat, achteruitgaat; dat is niet helemaal waar, want er zijn tijden van geestelijke beproeving, waarin het de Christen slechts mogelijk is, voor achteruitgang bewaard te blijven. “Staat vast,” is een voorschrift, bij tijden even kostelijk als “voorwaarts.” De kapitein van een stoomboot kan soms, door alle stoom bij te zetten, rechtstreeks in de muil van een orkaan varen, maar mag dan tevreden zijn, zo hij zijn schip van de kust af houdt. Het Apostolische scheepsvolk roeide en roeide, en het was hun schuld niet dat zij niet vorderden, want de wind was hun tegen. Onze goede Heere neemt de wil voor de daad en beoordeelt onze ijver niet naar de zichtbare uitkomsten, maar naar de hartelijke gewilligheid, waarmee wij de riemen hanteren.

Vaak geschiedt het, dat een gelovige juist het beste bidt, wanneer hij zucht en worstelt om te bidden. Wanneer hij mensenzielen probeert te winnen en niet slaagt, is zijn ijver even aangenaam, als wanneer via zijn woord vele mensen bekeerd worden. Als hij het goede wil doen en bemerkt, dat het kwade hem bijligt, is toch zijn begeerte goed. Wanneer hij dan de riemen

neerlegt en zich aan de wind overgeeft, zou hij verkeerd handelen; maar zo de Heere hem zich ziet pijnigen om het schip voort te krijgen, al is het dan zonder te vorderen, dan zal Hij Zijn dienaar niets verwijten, maar hem toeroepen: “Zijt welgemoed.”

Uit het verhaal blijkt niet, of de discipelen voor de storm enige vrees koesterden, behalve de bezorgdheid, die altijd vissers aangrijpt, wanneer zij op de baren heen en weer geslingerd worden. Waarschijnlijk hebben zij tot elkaar gezegd: “Heeft de Meester ons niet gedwongen, over te varen? Al overvalt ons deze storm, wij behoeven toch niet voor een berisping te vrezen.” Er zijn nog onlangs mensen tot de kennis van de Heere gekomen, die ten gevolge daarvan grote tijdelijke verliezen hebben geleden. Wat dan? Laat dit hen niet ontmoedigen. Zelfs het schip, dat Christus bevatte, werd door de golven bedekt. Laat zij tegen de storm blijven oproeien, en wanneer de storm heviger wordt, laat hen de moed niet verliezen. Iemand, die de zee wel kende, zei eens: “Zie, als Hij mij doodde, zou ik niet hopen?” Met dat woord verheerlijkte hij God, en weldra maakte de storm plaats voor een liefelijke stilte. Beveelt Jezus ons, naar de andere zijde over te varen? Laat ons dan uit alle macht roeien. Al kunnen wij niet vooruitkomen, Jezus spreekt, en wij blijven de riemen hanteren. Alles zal goed uitkomen.

Waarom toch riep onze Heiland, toen Zijn discipelen zich zo met roeien pijnigden, hun toe: “Zijt welgemoed?” Zij waren moedige, dappere mannen, die de zee niet vreesden. Wat vreesden zij dan? Hij zou zo niet gesproken hebben, indien zij niet voor het één of ander beducht geweest waren. Wanneer wij nu onze tekst nalezen, vinden wij tot onze grote verwondering, dat *het voorwerp van hun vrees Jezus Zelf was*. Zij waren niet bevreesd voor winden, stormen, golven en baren maar voor hun beste Vriend. Daarop doelt de Heere, als Hij roept: “Zijt welgemoed; *Ik ben het*; vreest niet.”

- I. Wij willen eerst *de oorzaak van hun vrees*;
- II. ten tweede *de wijze, waarop Jezus hen bemoedigde*,
- III. en ten derde *de gelegenheden overdenken, waarop wij zo'n liefelijk woord nodig zullen hebben*.

I. Beste lezer wij willen over ***de oorzaak van hun vrees nadenken***.

Hadden wij niet dezelfde zee bevaren, d.w.z. hadden wij niet gelijke ervaringen gehad, dan zou het verwondering kunnen baren, dat zij voor hun Heere vreesden. Hij verscheen hun en kwam om hen te helpen. Hij stond op het punt, de storm voor hen te stillen, maar zij waren bang *voor Hem* - voor Hem, die zij liefhadden en vertrouwden. Zo verblind waren hun ogen, zo verhard hun harten, dat zij vreesden voor hun Heere. Vreesden voor Hem, terwijl Hij hun juist reden gaf om Hem te vertrouwen. Voor hun ogen toonde Hij Zich de Heere over alles, Meester van wind en golven, en toch waren zij bevreesd voor Hem. De grootheid van Zijn macht zou hen getroost hebben, maar zij dachten niet aan het wonder van de broden en daarom waren zij ontroerd en zeer bang.

Intussen handelde Jezus zeer vriendelijk met hen. Hij toonde hun Zijn macht, maar het was niet op overstelpende en verblindende wijze. Bewonder de heilige tederheid, waarmee Hij wandelde, als wilde Hij hen voorbijgaan. Indien Hij plotseling in schitterend licht in het midden van het schip verschenen was, dan zou Hij hen ontzet en verschrikt hebben. Op eenmaal had Hij aan het firmament kunnen verschijnen, en met bliksemlicht en snelheid op het dek kunnen vallen, zodat ze het bestorven waren van schrik, maar Hij begon Zich op de toppen van de golven te vertonen, zodat de één tot de ander riep: “Zie ginds dat vreemde licht!” Zij letten op, en Jezus komt nader! Zij onderscheiden een gestalte; zij zien Iemand, die met majestueuze tred van golf op golf treedt. In Zijn vriendelijkheid snelt Hij niet naar hen toe

maar zoals de morgen door langzaam lichtworden aanbreekt, zo nadert Jezus zijn vreesachtige volgelingen. En zelfs nu gaat Hij in een richting, als wil Hij voorbijgaan opdat Zijn verschijning hen niet te zeer verontrust, en Hij hun een tegenstander schijnt. Zó vertoont Hij Zich aan hen in al de rijkdom van Zijn genade, wijsheid en voorzichtigheid.

De vrees van het bevende volk werd reeds gewekt, toen zij Hem op een afstand zagen. Zij werden zelfs zo bang, dat zij schreeuwden, menende dat zij een geest zagen. Wat zouden zij gedaan hebben wanneer Hij niet met hun zwakheid zacht gehandeld, Zich langzamerhand aan hun blikken vertoond had en in een nevelachtig licht verschenen was? Hoe de Meester het ook aanlegde, Zijn discipelen werden bevreesd, en wij zijn al niet wijzer noch moediger dan zij. De openbaring van de Christus Gods in al Zijn heerlijkheid moet ons trap voor trap geschonken worden, zolang wij in dit lichaam verkeren. Wellicht zullen wij zelfs in de hemel niet in staat zijn, de volheid van Zijn vreugde terstond te genieten; zelfs daar zal hij misschien fonteinen van wateren hebben, die Hij niet terstond kan ontsluiten. Hij leidt ons waarschijnlijk van onze oppervlakkige kennis tot een steeds dieper indringen in de rijkdom van de kennis van Zijn heerlijkheid, zoals de zon het sterrelicht langzamerhand doet verdwijnen.

Om tot ons onderwerp terug te keren: de discipelen werden bevreesd voor Jezus, toen Hij Zijn macht aan hen openbaarde om hen te helpen; bevreesd voor Hem, toen Hij zo zacht mogelijk met hen handelde, en met hen deed als een moeder met haar kind. Ach, dat wij bevreesd zijn voor Jezus!

En echter, Jezus deed niets meer dan zij wisten, dat Hij kon doen. Vier en twintig uren waren voorbijgegaan, sedert zij Hem een wonderwerk hadden zien doen: Hij had brood en vis genomen en die zo vermenigvuldigd, dat Hij er vijfduizend een feest van kon bereiden, en nadat allen verzadigd waren, bleef er nog meer over dan zij eerst gehad hadden. Na dit teken had het hun niet moeten verbazen, dat Zij Hem op de zee zagen wandelen. Op de golven te wandelen, is een natuurwet ter zijde te stellen, maar brood en vis te vermenigvuldigen, is de verheven scheppingsmacht uit te oefenen, die voor eeuwig een macht Gods zal blijven. Dit wetende, hadden zij niet verbaasd moeten zijn - ten minste niet zo spoedig. De gedachte aan de wonderbare spijziging had niet zo snel uit hun geheugen moeten verdwijnen. Toch, toen zij Hem iets zagen doen wat zij wisten, dat Hij doen kon en dat echt niet groter was dan wat zij anders zagen, schreeuwden zij van vrees. *Was het niet, omdat zij de aanraking met de geestelijke, geheimzinnige en bovennatuurlijke wereld duchtten?* Wanneer wij nu over hen spreken en misschien half zeggen: "In hun plaats zouden wij voor Jezus niet bevreesd zijn geweest en niet geschreeuwd hebben," weten wij niet wat wij zeggen. Er is niet veel van het bovennatuurlijke nodig, om iemand, hoe moedig overigens ook, schrik aan te jagen.

Toen Belsazar eenmaal vingers als van een mensenhand aan de wand zag, veranderde de glans van zijn aangezicht, en zijn gedachten verschrekten hem, de banden van zijn lenden werden los, en zijn knieën sloegen tegen elkaar aan, omdat bij die hand geen zichtbaar lichaam was. Het geheimzinnige wordt de geboorteplaats van de angst. De verbeelding overdrijft, en het geweten zegt, dat een groot ongeluk dreigt. Wij naderen de grenzen van de geheimzinnige wereld, waar God en de geesten wonen, en daarom vrezen wij. Ja, geliefden, de geestenwereld is het laatste, waarvoor Christenen moesten beven, want er is in die wereld niets, waarvan wij iets te duchten hebben. Indien een geest op aarde rondwandelt, zou ik hem wel eens willen ontmoeten, om het even of het in de zwartste nacht of op klaarlichte dag was. Ik geloof volstrekt niet in ronddwalende geesten. Die in de hemel zijn, zullen wel weinig lust hebben, in deze nevelachtige streken te komen zweven; en die in de hel zijn, kunnen hun akelig verblijf niet verlaten. Waar zullen zij dan vandaan komen? Zijn het duivelen? Welnu, en wat dan? Een duivel is geen onbekend persoon. Ik heb vaak genoeg met duivelen gestreden en ben bereid om ze opnieuw tegen te staan en te verdrijven. De Heere zal Satan, de meester van alle boze

geesten, haast onder Zijn voeten verpletteren; en zullen wij voor Zijn dienaren beven? Iets bovennatuurlijks moest de Christen niet de minste onrust baren. Ons is nadrukkelijk verboden, de vreze van de heidenen te vrezen, en dat is juist wat hen het meest verschrikt - hun vrees voor tovermacht, en voor de doden, en andere openbaringen van boze geesten. Wij, die in Jezus geloven, moeten ons voor zulk bijgeloof schamen, opdat het geen heerschappij over ons krijgt.

Indien evenwel zalige geesten en heilige engelen onder de mensen kunnen verschijnen, wat dan? Het zou een vreugde en een voorrecht zijn hen te ontmoeten. Wij zijn voorwerpen van zorg voor een ontelbare vergadering van engelen. Zij dragen ons op handen, opdat wij onze voet aan geen steen stoten.

Broeders, ik vrees meer het natuurlijke dan het bovennatuurlijke, het vleselijke dan het geestelijke. Toch waren de discipelen bevreesd voor Jezus, omdat zij voor het bovennatuurlijke bang waren, en als iemand daarvoor bang is, dan verschrikt hem van alles. Ik heb mensen gekend, die zich door vee, door een kat, door ravengekras, schrik lieten aanjagen. Sommige dwaze lui zijn zelfs bang geworden door het tikken van een insect in een oude deurpost, wat zij dan de aankondiging van een sterfgeval noemen. Laat ons al die kinderachtige dwaasheid afleggen, want geven wij daaraan toe, dan kunnen wij eindelijk zover komen, dat wij zoals deze discipelen, voor onze Meester Zelf bang worden.

II. In de tweede plaats overwegen wij *de wijze, waarop Jezus hen bemoedigde, toen zij iets bovennatuurlijks meenden te zien.*

Allereerst verzekerde Hij hun, dat Hij geen geest van een afgestorvene was. Hij zei: “Ik ben het,” en die “Ik” was een Mens, die met hen at en dronk, een Mens van vlees en bloed, die zij gezien, gehoord en aangeraakt hadden. Zij werden gerustgesteld toen zij begrepen, dat zij geen geest, maar een Mens van vlees en bloed voor zich hadden.

Ik verzoek mijn lezer, altijd te bedenken, dat onze Heere Jezus Christus niet als louter geest, maar als Iemand met een lichaam gelijk het onze gedacht moet worden. Het zou onze troost grotelijks verminderen, indien wij de werkelijke mensheid en de waarheid van de opstanding van onze Heere Christus betwijfelden. Hij heeft onze menselijke natuur onverminderd mee naar de hemel genomen, zowel naar ziel als naar lichaam. Daar leeft Hij altijd, niet als een geest, maar als een mens gelijk wij, uitgenomen de zonde en Hij leeft daar als een onderpand, dat ook wij met onze menselijke natuur eenmaal zullen verrijzen, wanneer de laatste bazuin zal slaan.

Als een werkelijk mens regeert Jezus daarboven: Hij is geen geest, geen schim, geen spooksel, maar een opgestaan, verheerlijkt Mens, die onze gebreken kent, met onze zwakheden medelijden heeft, ons bemint en sympathie met ons heeft. In die hoedanigheid spreekt Hij ons uit de heerlijkheid van de hemel toe en zegt: “Ik ben het; vreest niet.”

Een andere gedachte spreekt duidelijk uit Jezus' woord: *Hij troostte hen met de verzekering, dat Hij het werkelijk was.* Zij zagen geen gewrocht van hun verbeelding, maar Christus Zelf voor zich. Vriend; hou vast aan de werkelijkheid van de Christus, in wie u gelooft. Het is gemakkelijk, Jezus' naam op onze lippen te nemen, maar minder gemakkelijk, Zijn Persoon te kennen. Zeer gewoon te spreken over wat Hij deed, maar iets moeilijker te gevoelen, dat Hij juist zo is als wij, en dat Hij een Persoon is, die wij liefhebben en vertrouwen mogen als onze eigen broeder, vader of vriend. Wij hebben een wezenlijke, levende, persoonlijke Christus nodig! Een denkbeeldige Christus bemoedigt ons in de storm niet, is eerder een voorwerp van vrees dan van hoop; maar een werkelijke Christus is een werkelijke troost in een werkelijke storm. Moge ieder van mijn lezers inderdaad een persoonlijke Zaligmaker kennen, tot wie hij met evenveel zekerheid spreken kan als raakte hij Hem met de hand aan.

De Christus van bijna negentien eeuwen geleden wrocht onze zaligheid, maar de Christus van thans moet die toepassen, of wij zijn verloren. Omdat Hij eeuwig leeft, is Hij in staat, volkomen zalig te maken degenen, die door Hem tot God gaan Geloof aan Zijn werkelijke mensheid, en geef nimmer toe aan een voorstelling, alsof Hij eigenlijk niet persoonlijk bestond. Zij zijn wezenlijke Christenen, die in een wezenlijke Christus geloven.

Maar de kern van de troost ligt hierin, dat Hij zei: “Ik ben het; vreest niet”, wat betekent: “Het is Jezus; vreest niet.” Toen onze Heere Paulus op de weg naar Damascus ontmoette, zei Hij tot hem: “Ik ben Jezus!” Maar sprekende tot degenen, die Zijn stem kenden en vertrouwelijk met Hem omgingen, noemde Hij Zijn Naam niet, maar zei eenvoudig: “Ik ben het.” Zij waren schapen, die lang genoeg bij de Herder waren geweest om Zijn stem te kennen, en zij behoefden het geluid van die stem slechts te vernemen, zonder een naam te horen noemen, om terstond te weten, dat het de Heere was. Tot dit besluit hadden zij dadelijk moeten komen. Maar toen zij zich vergisten en zeiden: “Het is een geest,” wees de liefhebbende Meester hen op hun dwaling, door te zeggen: “Ik ben het - Jezus.” Het is niemand mogelijk u al de rijkdom aan troost te tonen, die er ligt in de gedachte, dat Jezus is Jezus, hetgeen betekent Zaligmaker. Dat ene reeds is liefelijk boven alles, maar hetzelfde geldt van al de namen, die Hij draagt. Al de heerlijke titels en de betekenisvolle beelden, waardoor Hij wordt aangewezen, zijn vol troost.

Het is Jezus, die op de wateren van uw bekommernis wandelt en tot u komt - Jezus, de Zoon van God, de Alfa en Omega, het Hoofd boven alle dingen voor Zijn Kerk, Alles in allen voor Zijn volk.

Toen Jezus, volgens Openbaring 1, Johannes wilde bemoedigen, sprak Hij hem dit tot troost toe: “Ik ben de Eerste en de Laatste.” De troost van ’s Heeren volk ligt in de persoon en het werk van Jezus. Hier is opbeuring: “*Ik ben het.*” Welk een ontzaglijk “Ik” is dat. De vereniging van alle mogelijke goedheid, barmhartigheid, genade, trouw, liefde, volmaakte menselijkheid, oneindige Godheid, alle soevereine recht en macht en heerschappij des Allerhoogsten. Dat alles ligt in dat kleine woordje “Ik,” wanneer Jezus zegt: “Ik ben het; vreest niet.”

Toch zijn wij er nog niet. Het Grieks luidt: “Ego eimi,” d.i. *Ik ben*. Letterlijk vertaald, zei Jezus niet: “Ik ben het,” maar: “Ik ben.” Om vertrouwen bij Zijn volk te vinden, beval Jehova Mozes, Israël te troosten met de woorden: “*Ik ben* heeft mij tot u gezonden.” Het zelfstandig bestaan van God zou de vreugde van de stammen van Israël zijn. Toen Jezus tot degenen, die Hem in de hof kwamen vangen, zei: “Ik ben,” gingen zij achterwaarts en vielen ter aarde; zo’n macht lag er in dat woord uit Zijn mond. Maar toen Hij datzelfde woord tot Zijn verschrikte discipelen richtte, voelden zij zich terstond met macht tot Hem getrokken, en toch verloren zij de eerbied niet, die deze hoogheerlijke Naam “*Ik ben*” altijd toekomt. Gelovige lezer, Jezus zegt tot u: “Ik ben.” Is uw vrouw dood? Moet uw kind begraven worden? Neemt uw goed af? Vermindert uw gezondheid? Geniet u minder blijdschap? Ja, de wereld gaat voorbij met al haar vermaak, maar er is er Eén, die altijd Dezelfde is, want Jezus zegt: “Ik ben, en omdat Ik leef, zult u ook leven.” Wees welgemoed; wat u ook verloren hebt, wie de pijlen van de dood ook mogen treffen, uw Jezus leeft nog. “Ik ben,” gezegend woord van rijke troost temidden van de nachtelijke duisternis, voor vermoeide schepelingen, wier geest neergedrukt en verslagen was.

De heerlijkheid van dat woord kwam nog meer uit, toen Hij in het schip kwam. In het midden van Zijn discipelen staande, stilde Hij de wind en bewees, dat “Ik ben” tegenwoordig was. Had Hij niet op de baren van de zee gewandeld, zoals ook de Geest over de wateren had gezweefd, en kwam niet ook ditmaal orde tevoorschijn uit de chaos van de stormen als in de beginne? Waar de grote “*Ik ben*” zich laat zien, daar bemerken wind en watergolven Zijn

aanwezigheid en gehoorzamen.

Toen zagen de schepelingen, dat Jezus niet alleen “*Ik ben*,” maar ook “*Immanuel*,” God met ons was. “*Ik ben*” was gekomen om te helpen, en was nu in het schip met hen. Hier, beste lezer, ligt uw troost en de mijne. Wij willen het bovennatuurlijke niet vrezen, noch het ongeziene, want wij zien Jezus en in Hem de Vader, en zijn daarom welgemoed.”

III. Het derde punt van onze overdenking was: ***er zijn gelegenheden, waarbij wij zo’n liefelijke troost zullen nodig hebben.***

Jezus richtte het tot gelovigen, door de storm geslingerd, en wij hebben er behoefte aan, *wanneer wij door de boze tijden, die wij beleven, neergedrukt worden.* In tijden van gedrukte handel, veel ziekte, geduchte oorlogen en algemene rampen, is het balsem voor de geest, te weten, dat Jezus dezelfde blijft. De zonde moge nog overvloediger worden, het licht van het Evangelie nog lager gaan branden, en de vorst der duisternis zijn verwoestende gesel nog immer zwaaien; nochtans staat dit onveranderlijk vast: Jezus is “*Ik ben*.” In sommige tijdperken schijnt duivelse invloed te zegevieren; het regiment van de volken aan de hand van de grote Koning te ontglippen, en toch is het niet zo. Tuur door de duisternis en u zult de Heere door de stormen heen bespeuren, wandelende op de wateren van de politiek, de nationale beroeringen etc. Boven het huilen van de storm hoor ik Zijn stem, zeggende: “Ik ben het.” Wanneer het hart van een mens bezwijkt van vrees, en de roeiers voelen, dat de riemen hun door de macht van de golven dreigen te ontglippen, terwijl ze zich vergeefs inspannen, hoor ik dat woord, dat mij als muziek in de oren klinkt: “Ik ben het, vrees niet, Mij is alle macht gegeven in de hemel en op aarde. Ik kom uw scheepje te hulp, om Mijn kerk te bewaren; zij zal weldra op stille wateren drijven en eenmaal de begeerde haven bereiken.”

Een andere dergelijke gelegenheid zal zeker ook zijn, *als wij de wateren van de dood voelen naderen.* Wij zullen de geestelijke wereld nabijkomen, de ziel begint haar stoffelijke omhulsel te verliezen om een nieuwe levensvorm te ontvangen. Hoe zal het ons te moede zijn, wanneer wij de ongeziene wereld binnengaan? Zullen wij luid roepen, als wij de eerste ontmoeten: “Het is een geest!” Misschien - maar dan zal een zachte stem de verschrikking voor de dood wegnemen en al ons opzien doen verdwijnen, en die stem zal zeggen: “Ik ben het; vreest niet.” Die nieuwe wereld is voor Jezus niet nieuw; evenmin zijn Hem onze smarten en doodsangsten onbekend! De toestand van de geest, gescheiden van het lichaam, die bij de dood aanvangt, Hij kent die, want Hij stierf en verkeerde in die toestand, en kan ons op iedere schrede langs die weg Zijn sympathie betonen. In welk liefelijk gezelschap zullen wij het dal van de schaduwen van de dood doorgaan! Zeer zeker zal zijn afschrikkende somberheid tot heerlijk licht worden, zoals een donker hol, dat plotseling door honderd fakkels verlicht wordt, of miljoenen heldere sterren, die opeens een gehele stad verlichten. Wanneer wij sterven, dan zal de verschrikking daarvan overgaan in ongedachte vreugde en wondervolle openbaringen van de eeuwig Gezegende, omdat Jezus bij ons en “het Lam onze Kaars” zal zijn. In dat ontzaglijke uur zal de laatste siddering voor onze Heere als de Rechter van de ganse aarde wijken, en die siddering zal verdwijnen, als Hij roept: “Ik ben het.”

Deze troost verkwikke ons, *wanneer grote beproevingen ons bejegenen.* Mijn Vriend! dat die beproevingen u bespaard mogen worden; maar komen ze, dan zult u mij des te beter verstaan. Zij, die “handel doen op grote wateren,” weten dat de bezwaren soms zo overstelpend worden, dat zij hun hoofd verliezen, en dus onbekwaam worden, om de moeite langer het hoofd te bieden. Voorbeelden zijn er te over, en met onze bezwijkende geest stolt zelfs het merg van ons leven zelf. Wij worden verward en verbijsterd, of zoals de psalmist het noemt, wij “dansen en waggelen als een dronken man, en al onze wijsheid wordt verslonden.” Dan

zijn de woorden van onze kameraden in het schip van weinig waarde. Zelfs de echo van vroegere woorden van Jezus troosten ons bijna niet. Niets kan ons helpen dan de tegenwoordige, zekere vertroosting van de Heere Jezus. Wij hebben behoefte, Hem te horen zeggen: “Ik ben het,” of wij verliezen onze veerkracht. Dan verwacht de ziel, door de eerstkomende golf te worden verzwolgen, en terwijl ze uitroept: “Al Uwe baren en Uw golven zijn over mij heengegaan,” kan ze eraan toevoegen: “Maar de Heere zal des daags Zijn goedertierenheid gebieden, en des nachts zal Zijn lied bij mij zijn.” Wanneer Jezus met iemand is, hebben alle bezwaren opgehouden, hem neer te drukken.

Wij zullen dit woord van troost nodig hebben, *wanneer de Heere Zich genadiglijk aan ons openbaart*. Zijn heerlijkheid is van die aard, dat wij er niet veel van kunnen verdragen. Haar liefelijkheid overstelpt zelfs het hart. Heiligen hebben nodig gehad, steun te vragen om het ontzaglijk genot te dragen, dat hun gewone krachten te boven ging. Zij, die deze verheffende openbaringen hebben ontvangen, kunnen goed verstaan, wat Johannes schreef: “Toen ik Hem zag, viel ik als dood aan Zijn voeten.” Een ontzagwekkend genot, of een genotvol ontzag, werpt de mens op zijn aangezicht. Johannes had aan Jezus’ borst gelegen, en toch, toen hij zo’n duidelijke openbaring van zijn verheerlijkte Heiland ontving, kon hij dat niet dragen, totdat zijn tedere Vriend Zijn hand op zijn schouder legde en zei: “Vreest niet.” Zo zal het met een ieder van ons zijn, wanneer hij met openbaringen van de Welbeminde wordt begunstigd; dan zal er grote behoefte bestaan aan een woord als dit: “Ik ben het, uw Broeder, uw Vriend. uw Heiland, uw Bruidegom, vreest niet. Hoe groot Ik ook ben, beef niet om Mijn tegenwoordigheid, want Ik ben Jezus, Die uw ziel bemint.”

Nog dit: de dag nadert, waarop *de Zoon des mensen zal komen op de wolken des hemels*. Wanneer het zal zijn, weten wij niet, maar ons is plechtig voorspeld, dat Hij plotseling zal verschijnen, wanneer men Hem niet verwacht. Hij zal voor de grote menigte komen als een dief in de nacht. Voor de Zijnen, die niet in de duisternis zijn, zodat die dag hen als een dief zou bevangen, zal Hij komen als een beminde Vriend. Wanneer Hij komt, zullen er tekenen gezien worden - tekenen in de hemel boven en tekenen op de aarde beneden, die ons Zijn woorden indachtig zullen maken. Wellicht worden wij door deze bovennatuurlijke verschijnselen beangst en beginnen te sidderen. Dan zal ons Zijn stem geruststellen: “Ik ben het; vreest niet!” Heft uw hoofden op, kinderen van de Heere want de wederkomst van de Heere genaakt, en die is voor u geen donkerheid, maar volle dag, geen oordeel en verdoemenis, maar eer en loon. Welk een voorrecht zal het zijn, de eerste straal van de heerlijkheid van onze Heere op Zijn troon op te vangen! De mensen zullen, handenwringend, huilen en weklagen over Hem, maar wij zullen Zijn stem kennen en Zijn komst juichend begroeten. Wanneer de laatste bazuin helder en luid weerklinken zal, dan zullen wij gelukkig zijn, dat kostelijke woord te horen: “Ik ben het; vreest niet.” Brandende aarde en instortende bergen verduisterde zon en zwartgeworden maan, vlammen van vuur en schokkende aardbevingen, heirlegers van engelen en wagenen Gods, geen van al deze dingen zal ons verbazen, wanneer Jezus tot onze ziel fluistert:

Ik ben het; vreest niet.”

5. “HEBT GOEDE MOED; IK HEB DE WERELD OVERWONNEN.

“Deze dingen heb Ik tot u gesproken, opdat gij in Mij vrede hebt. In de wereld zult gij verdrukking hebben; maar hebt goede moed, Ik heb de wereld overwonnen,” Joh. 16: 33.

De gelovige is op twee plaatsen en leeft twee levens. In de tekst worden die twee plaatsen genoemd: “In Mij” en: “in de wereld.” Het beste leven van de gelovige is “met Christus verborgen in God;” dit is zijn nieuwe leven, zijn geestelijk leven, zijn onvergankelijk leven, zijn eeuwige leven. Verheug u, beste lezer! indien u in Christus bent, en de voorrechten geniet, daaraan verbonden. Jezus zegt: “In Mij zult u vrede hebben.” Stel u niet tevreden zonder dat; u hebt daarop een genaderecht door uw gemeenschap met de Vredenvorst. Omdat u in Christus bent die uw leven is, is uw leven immer veilig, en behoort u immer gerust te zijn. Uw grootste belangen zijn altijd verzekerd, want zij zijn gewaarborgd door het verbond, waarvan Jezus de Borg is. Uw schat, uw eeuwig deel wordt door Hem in de hemel voor u bewaard, waar mot noch roest zijn, noch dieven kunnen doordringen. Hebt daarom goede moed. Wees rustig en gelukkig want u bent in Christus geborgen en Hij heeft gezegd: “In Mij zult u vrede hebben.” Met smart wordt u echter gewaar, dat u nog een leven leeft, want u woont te midden van zondige mensen, of, zoals de tekst het noemt, “in de wereld.” Ik behoef hierover niet uit te wijden, want waarschijnlijk bemerkt u beste vriend, telkens, wanneer u uw zaken of dagelijkse arbeid verricht, aan de goddeloze taal van wereldse mensen, dat u te midden van een wereld verkeert, die in het boze ligt. Zelfs teruggetrokken in de schoot van uw gezin, terwijl al de uwen genade ontvangen hebben en gelovig zijn geworden, zijn er nog dingen, die u doen gevoelen, dat u “in de wereld” bent - een wereld van zonde en zorg. U bent nog niet in de hemel; verbeeldt u dat dan ook niet. Het ziet er slecht uit voor de zeeman, die verwacht, dat de zee even onbewegelijk zal zijn als het vasteland, want de zee is en blijft zee. Zo is de wereld en blijft de wereld, zolang u er in verkeert.

De Heiland waarschuwt de Zijnen: “In de wereld zult gij verdrukking hebben,” d.w.z. uw toestand zal nu en dan even onaangenaam zijn als die van de tarwe onder de dorsvlegel. Vele slagen van de vlegel zijn nodig om uw kaf van uw koren te scheiden, en daarom, zolang u in deze wereld bent, blijft u op de dorsvloer. Het Griekse woord, dat wij in onze Bijbel vinden, *thlipsis* betekent: drukking, kwelling, benauwing. Bij tijden moet u benauwd worden, terwijl u in deze wereld bent, hoewel niet in altijd gelijke mate; want God geeft sommigen van de zijnen veel rust reeds hier beneden; maar dat is geen uitvloeisel van de wereld, veel meer een bijzondere gave van God. “In de wereld zult gij verdrukking hebben,” is een even zekere regel als deze, dat u in Christus vrede zult hebben.

Ter wille nu van deze verdrukking en de smart, die daarvan het gevolg kan zijn, wekt de Heiland ons op, om goede moed te hebben en dat wil ik nu juist onder uw aandacht brengen. Wij hebben reeds viermaal deze bemoedigende woorden vernomen, en ik zal opnieuw dezelfde wijze van overdenking volgen. In de eerste plaats tonen: *welke verdrukking het is, waarvoor die troost moet dienen*, en in de tweede plaats: *met welke troost Jezus ons in die verdrukking verkwikt*.

Welke verdrukking in de wereld is het, waarvoor de troostwoorden van de Heiland bestemd zijn?

Het is de verdrukking, die over ons komt, omdat wij als mensen te midden van mensen leven, en nog niet thuis zijn bij de engelen en verheerlijkte heiligen. Wij wonen te midden van wezens, geboren tot onrust; tussen ons en andere mensen zijn vele punten van verschil, maar

wij delen met hen de gewone gebreken, lasten, ziekten, ontberingen en smarten, die aan ons gevallen geslacht eigen zijn. Wij zijn met heel Adams geslacht buiten Eden gesloten. Wij kunnen door God bemind worden en toch arm zijn. Gods liefde jegens Lazarus verschoonde hem niet van aan de poort van de rijke man te liggen, noch zijn zweren weg te nemen. Heiligen worden evenzeer ziek als andere mensen: Job, David en Hiskia zijn erg ziek geweest. Gelovigen worden evengoed als ongelovigen naar ziekenhuizen gebracht, want hun lichamen staan evengoed aan allerlei ziekten bloot. Ziekten, die een onmiddellijk gevolg van bepaalde zonden zijn, gaan de godzaligen gewoonlijk voorbij, en daardoor heeft Gods volk een groot voordeel boven de roekelozen en zedelozen; maar zelfs in dit opzicht zijn de beste mensen slechts mensen, en vaak moet gezegd worden: “Heere, die Gij liefhebt, is krank.” Schadelijke invloeden grijpen evenzeer de lichamen van de vromen als die van de goddelozen aan. De brandende zomerzon, noch de felle winterkou maakt enig verschil, en nevel en mist hullen allen in dezelfde duisternis. In dit opzicht wedervaart enerlei alle mensen, hoewel niet zonder wondervolle en heerlijke uitzonderingen. Geen ringmuur omgeeft de rechtvaardigen om ze tegen lichamelijk lijden te beschermen. Zij wonen niet in Gosen, zodat het licht in hun huizen schijnt terwijl dikke duisternis over het gehele land hangt. Maar, waarom zal ik langer bij dit thema blijven: maar al te bekend is het, dat de tegenspoeden van de rechtvaardigen vele zijn, omdat zij in een wereld leven, die voor een tijd aan de ijdelheid onderworpen is.

Wij mogen niet vergeten, dat een tweede reeks verdrukkingen ons deel wordt, *omdat wij Christenen zijn*. Niet Ismaël werd bespot, maar Izak, omdat hij de zoon van de belofte was. Ezau’s afstammelingen zijn nooit in de Egyptische slavernij geweest; maar Israël heeft onder die zeer harde dienst gezocht. Vervolging is voor de rechtvaardigen, maar de goddelozen leven in eer te midden van hun goddeloze metgezellen. De laster spuwt haar venijn niet op de zondaren, maar op de verlost. De vogels pikken geen zuur fruit weg, maar kiezen het zoete. Ook zijn het de slechtste vruchten niet, waaraan de wespen knagen. Gods kinderen moeten rekenen op miskenning, verguizing en mishandeling, terwijl huichelaars geacht worden. Wanneer u een bepaalde last, op uw schouders neemt zo hebt u kans op waardering, maar neemt u Christus’ kruis op u dan kunt u zich op spot en smaad voorbereiden. Natuurlijke mensen zullen uw last verzwaren, want de ergernis van het kruis is nog niet verdwenen. Het zaad van de slang heeft vijandschap tegen het zaad van de vrouw, en wie de smalle weg van het heil betreedt, wordt nog in de verzenen gebeten. Het ligt in de aard van de goddelozen, de vromen te haten, zoals een wolf niet anders kan dan tegen de schapen woeden. Deze wereld kan niet vriendelijk zijn tegen Gods vrienden, tenzij Belial met Christus gemeenschap kan oefenen. En dat, weten wij, is onmogelijk. Onder welke vorm ook, de Egyptenaren verdrukken de Israëlieten, totdat deze door een uitgestrekte arm en een sterke hand uitgeleid worden. Indien de vijand heden ten dage door de wetten van het land wordt belemmerd, is dat omdat Gods voorzienigheid het zo beschikt, dat rad en galg en kerkerhol buiten gebruik zijn gesteld. Onze Heere heeft tot Zijn eerste discipelen gezegd: “In de wereld zult gij verdrukking hebben,” en Hij verklaarde dit zelf door er bij te voegen: dat zij uit de synagogen zouden geworpen worden, ja, dat de ure zou komen, waarin een ieder die hen zou doden, menen zou, God een dienst te bewijzen. Verdrukking van die aard zal blijven, voor zover Goddelijke macht ze niet tegenhoudt. De geest, waaruit die haar oorsprong neemt, kan niet sterven, totdat de mens vernieuwd wordt. Zelfs zijn eigen huisgenoten zijn, ook in onze tijd, vijanden. “Allen, die godzaliglijk willen leven, zullen vervolgd worden.” Ook is de tegenstand van de wereld niet tot vervolging beperkt. Soms neemt die de veel gevaarlijker vorm van vleierij aan - een lokaas wordt uitgeworpen, en begoocheling gebruikt, om de gelovige te verschalken en van zijn Heere af te trekken. Wees daarvoor op uw hoede! Velen zijn deerlijk misleid door de wereld, die hen met een Judaskus naderde, maar een dolk in de rechterhand hield om die in

het hart te stoten. Wee degenen, die met deze listen onbekend zijn. Het is een groot kwaad onder de zon, dat de mensen vals zijn. Hun woorden zijn zachter dan boter, maar van binnens zijn zij vlijmende zwaarden. Daardoor zijn jonge Christenen vaak verrast. Zij beeldden zich in, dat omdat de Godzaligen verheugd waren met de hun bewezen genade, alle mensen er wel mee ingenomen zouden zijn; maar hoe werden zij teleurgesteld, toen zij bemerkten dat van hun goed, kwaad werd gesproken. Is mijn lezer één van deze rekruten? Laat hij bedenken, dat een krijgsknecht van Jezus Christus inderdaad in het vuur moet en geen spiegelgevechten te houden heeft. Hij is in een vijandelijk land, en de tijd komt, dat het hem vreemd zal voorkomen, indien hij een dag zonder strijd doorbrengt, of zijn zwaard mag opsteken.

Sommige tedere harten worden niet alleen verrast, maar ook ontsteld en gegriefd door de tegenstand van de wereld. Lieve, vriendelijke karakters, die nooit met opzet iemand aanstoot zullen geven, voelen pijnlijk de bittere en vinnige vijandschap van degenen aan wie zij slechts welwillendheid betonen. De gevoeligheid van de liefde maakt zulke beminnelijke naturen juist het aandoenlijkst voor de angel der vervolging, vooral wanneer die van geliefde verwanten of vrienden komt. Voor hen, die God en mensen beminnen, is het soms een vreselijke beproeving, zelfs al is het om Christus' wil, als zij als de oorzaak van twist en onenigheid bekend staan. Zo gaarne houden wij vrede met alle mensen, en zijn toch gedwongen uit te roepen:

“Ik zoek de vreê steeds aan te kweken,
Maar kan er nauwelijks van spreken,
Of 'k zie mijn reden afgebroken,
En hen tot woede en krijg ontstoken.

Mijn ziel is moe van al dat strijden,
Verlangt naar 't eind van al dat lijden,
Als de vermoeide rust bereid is,
En hij van alle plaag bevrijd is.”

Wij worden gezonden als schapen te midden van de wolven, en dit is in disharmonie met onze vredelievendheid, die veel liever neerligt in grazige weiden bij de herder en te midden van de kudde.

Het allermeeft grieft het ons, te bedenken, dat er mensen zijn, die Christus niet liefhebben. Het smart ons, dat zij de schoonheid van de Man van smarten niet zien. In het diepst van ons hart worden wij gewond, als wij zien, dat men onze welbeminde Zaligmaker beledigt. Dat zij ons tegenstaan, betekent niet zoveel, maar dat zij zich stoten aan de grote Hoeksteen waardoor ze, als ze zó doorgaan, verpletterd zullen worden, is droevig te aanschouwen. Zij zondigen tegen licht en liefde, zij zondigen tegen hun eigen zielen; en dit is een beproeving, die ieder heilig hart verbrijzelt en elk liefhebbend hart doet bloeden.

Dit roept tot aanhoudende waakzaamheid, omdat onze liefde voor mensen, zo zij niet door Goddelijke genade geheilgd wordt, ons doet verachten van het leven met God. Er zijn mensen, die de strijd beminnen en nooit gelukkig zijn als ze niet kunnen tegenspreken, twisten en oorlogvoeren. Zulken zijn leden van de strijdende kerk in een andere dan de beste zin van het woord. Wanneer de genade van God in hun harten doordringt en hun hardnekkigheid tot standvastigheid heiligt, dan worden zij uitnemende mensen; maar wanneer wij ze schatten naar hun liefde, wat mij de maatstaf van het heiligdom lijkt te zijn, dan zijn deze ruwe gasten eerder dwergen dan reuzen in het Koninkrijk van God. Want hij is het meest gelijk God, die het meest bemint, en diegene komt het dichtst bij het beeld van Christus, wiens hart vol tederheid is. Wij moeten pal staan en moedig strijden voor het geloof; maar toch, hoe meer

liefde wij ten toon spreiden, des te beter, al zij het ook, dat het ons te meer pijn veroorzaakt, voortdurend met mensen zonder liefde te moeten twisten. Dit is een deel van onze verdrukking, die wij dragen moeten, en hoe dapperder wij ons daaronder gedragen, des te zekerder zullen wij de strijd voor vrede en reinheid winnen.

Is dat niet genoeg omtrent de donkere zijde van ons schilderij?

Laat ons, beste vriend, ***nu de troost, die Jezus ons aanbiedt***, overdenken. “Hebt goede moed”, zegt Hij, “Ik heb de wereld overwonnen.” Dit is een roemrijk woord, gesproken door de grootste Overwinnaar, Die ooit leeft, in wie al de Zijnen “meer dan overwinnaar” zullen zijn.

Wij willen thans de gezegende Persoon van onze Heere beschouwen, want deze beschouwing geeft goede moed. Gedenk allereerst, dat *onze gezegende Heere een mens was*. Geloof de gehele betekenis van dit feit. Sommigen menen, dat Hij, omdat Hij evenzeer God als mens was, niet geheel en al mens was. Er bestaat een streven om Zijn mensheid op de achtergrond te schuiven, en alzo van ons te vervreemden, maar ik verzoek de lezer te bedenken, dat Jezus zelfs in sommige opzichten meer mens was dan iemand van ons.

In enkele punten is ons mens-zijn onvolkomen, maar Hij was de volmaakte mens. Ik mag zeggen, dat Hij de menselijke natuur in haar geheel, in haar grootste volkomenheid, ja zelfs wat Zijn ziel betrof, de natuur van beide geslachten bevatte, want Hij was tegelijk teder als een vrouw en sterk als een man. Heilige vrouwen en godzalige mannen beiden vinden in Jezus al wat zij in hun eigen ziel opmerken. Niets verwijfde zien wij in Hem, en toch al de liefde, waarmede een moeder kan beminnen. Lees de geschiedenis van Zijn aardse leven, en u ziet het duidelijk. Hij was mens in de ruimste zin van het woord, in Zichzelf ons gehele geslacht vertegenwoordigende. Geen mens of hij is in het één of andere opzicht beperkt, maar in Christus was alles volmaakt, omdat in Hem geen zonde woonde. Hoewel Hij een Zoon van Israël was zal Hij toch geen sterksprekend Joods uiterlijk gehad hebben, want ook de Heidenen wilde Hij een Broeder zijn. U vindt geen beschrijving van Zijn menselijk bestaan, alleen dit woord: “*Man van smarten*.” Hij was een Mens, die naar lichaam en ziel onnoemelijk veel geleden, en daarin al de kracht van Zijn mensheid getoond heeft; die Zich in menselijke vreugde verheugde en om menselijke smart ook leed. Die de ladder van de mensheid van de laagste tot de hoogste trap bestegen heeft. Wanneer nu zulk een model-Mens de wereld overwonnen heeft, dan kan de mens het in Zijn kracht ook doen. Dat boezemt moed in en verbant wanhoop. Het was de macht van de inwonende Heilige Geest waardoor Jezus de wereld overwon, en door diezelfde macht, zo ze in ons woont, zullen wij in het geloof dezelfde zegepraal behalen. De aartsvijand is door een Mens overwonnen, en onze harten mogen getroost zijn door de overtuiging, dat ook wij, door Gods werking in ons, Satan haast onder onze voeten zullen verpletteren.

Het geeft goede moed, te bedenken, dat, zo onze Heere in een bijzonder geval verkeerde, dit in ons voordeel is; want Hij ondernam als Mens de strijd onder zeer ongunstige omstandigheden, zoals wij ze niet kennen. Hij ging gebukt onder een enig en weergaloos gewicht. Laat onze last nog zo zwaar zijn, hij is niet te vergelijken met de last, die de Herder van onze zielen droeg. Wij achten ons te zwaar beladen, en spreken van de strijd van het leven, van onze zorgen en verantwoordelijkheid, als was dat voor onze zwakke krachten niet berekend; maar welke gelijkheid is er tussen die en wat Jezus te torsen had? De leraar van een grote gemeente heeft dagelijks, ja elk uur, die zorg op zijn schouders; maar wat is die zorg, vergeleken met de zorgen van onze overste Herder? Hij waakte voor de grote gemeente, die niemand tellen kan, Hem door de Vader gegeven. Al de belangen van die gemeente droeg Hij. Een zorg, waarvan u, lezer, en uw vriend, de schrijver, zich zelfs geen denkbeeld kunnen vormen. En toch, zonder die last af te werpen, bestreed Hij de wereld en overwon ze. Zijn

Naam zij geprezen, en Zijn overwinning de troost van allen, die vermoeid en belast zijn. Vergeet verder niet, dat Hij een last te dragen had, die niemand van ons opgelegd wordt. Hij kwam in de wereld om onze zonden te dragen, en daardoor werd Hij “geheel bedroefd tot de dood toe.” Er zijn er, die schijnen te denken, dat zij als navolgers van Christus, ook “mannen van smarten” moeten worden. Dat is ten enenmale onjuist. Omdat Jezus onze smarten gedragen heeft, mogen wij alle bekommernis op Hem werpen. Omdat Hij om mijnentwil en in mijn plaats verbrijzeld is, mag ik mij met een onuitsprekelijke vreugde in die volkomen verlossing verblijden. Geen gewicht van de zonden blijft over om ons in het stof te vernederen. Christus heeft alles weggedragen, en aan het kruis het handschrift, dat tegen ons was, uitgewist. Laat ons desniettemin nimmer vergeten, welk een ontzettende last onze zonden voor Zijn schouders geweest zijn. Dit bedenkende, wordt het een nog groter troost voor ons, dat Hij, ondanks dat alles, zeggen kon: “Ik heb de wereld overwonnen.”

Herinner u ook, dat onze Heere in het gevecht tegen de wereld juist in het heetst van de strijd stond. Als het hele leger in slagorde optrekt, heeft ieder zijn plaats in de gelederen, en het gevecht gaat tegen allen; maar waar, denkt u, snorden de kogels het dichtst langs? Waar drongen de zwaarden het verwoedst voorwaarts? “Die de banier draagt boven tienduizend” was het voornaamste Mispunt. Het was alsof de vorst der duisternis tot zijn benden gezegd had: “U zult noch kleinen noch groten bestrijden, maar de Koning van Israël alleen”; want alle beproevingen, die wij ervaren, zijn Zijn deel geweest. U en ik ondervinden slechts enkele aanvallen, maar Hij heeft ze alle te verduren gehad. Ik heb de mijne, en u de uwe, maar Hij had de mijne en de uwe en die van alle heiligen. Toch is Hij, in het heetst van de strijd staande gebleven en heeft luid geroepen: “Ik heb de wereld overwonnen.” Genade kan dus ook ons de overwinning geven, want tegen ons zullen nimmer zulke talloze legerscharen in het vuur gebracht worden. Tegen Hem had de vijand alle troepen verzameld, wat hij nooit tegenover één van Zijn zwakke volgelingen heeft gedaan.

Gedenk ook, dat de Verlosser in menig opzicht alleen stond. Als wij geestelijke opbeuring nodig hebben, kennen wij wel iemand, tot wie wij kunnen gaan. Als wij raad en voorlichting nodig hebben kunnen wij die bij de broeders wel vinden; maar onze gezegende Meester kon nauwelijks een deelnemende vriend, en heel geen raadsman vinden. Gelijk een eenzame bergtop, die boven alle omringende spitsen uitsteekt, stond Hij daar alleen, blootgesteld aan de snerpande en ijzige winden en scherpe sneeuwstormen van de winter, die op Zijn weerloos hoofd losgelaten werden. Wij zijn maar dalbewoners, en kunnen Zijn hoogte nimmer bereiken. Aan wie kon Hij Zijn smart openbaren? Aan Petrus, Jacobus of Johannes? Evengoed kon een moeder de grieven, die haar hart verscheuren, haar zuigelingen meedelen. Eens, in de hevigste ontroering, wendde Hij Zich tot de edelste onder Zijn jongeren, maar zij sliepen. Zij konden niet één uur met Hem waken. O, verlaten Christus, indien U de wereld overwonnen hebt, hoe zeker zullen dan Uw wapenbroeders zegepralen, wanneer zij schouder aan schouder staan, ieder zijn makker moed insprekende, en bovenal, wanneer U Zelf in het veld bent, om het gehele leger Uw onoverwinnelijke dapperheid te geven.

Ik ben nog niet klaar met de opsomming van de verzwarende omstandigheden, waaronder de Zaligmaker streed. Ik verzoek mijn vriend, wel te willen opletten, dat Hij aan invloeden bloot stond, die wij niet kennen. Wie de letters niet kent, zal niet gemakkelijk trots worden op zijn geleerdheid, en wie van de hand naar de mond leeft en geen kans ziet een enkele penning te overleggen, zal zich wel niet op zijn rijkdom verheffen. Wij, arme schepselen, konden niet verzocht worden gelijk Hij. De schare wilde Hem nemen en met geweld koning maken, ja, alle koninkrijken van de wereld werden Hem aangeboden en in plaats van armoede te lijden en de dood te ondergaan, had Hij Cesar van de troon kunnen stoten. De wereld met al haar

eer, het vee op duizend bergen, de verborgen goud- en zilvermijnen waren alle van Hem en Hij kon Zijn verlossingswerk verlaten hebben, om de grootste, rijkste, machtigste koning te zijn, die ooit regeerde - maar Jezus achtte al deze dingen schade en drek te zijn. Niemand van ons worden zulke aanbiedingen gedaan, zulke grootse uitzichten geopend, en daarom hebben wij niet zo'n strijd te strijden als Hij. Zullen wij dus door Zijn hulp de veel kleinere verzoeken niet kunnen overwinnen, nu Hij in de grootste die men zich kan voorstellen, staande is gebleven?

Geef ook daarop acht, dat de grote ijver, die Hem verslond, zelfs al had Hij voor de verzoeking kunnen bezwijken, Hem toch honderd wegen had geopend om af te wijken van die weg, die Hij Zich had voorgesteld om de wereld te overwinnen. Hij kwam om het kwaad te overwinnen door de kracht van liefde en waarheid, door Zijn Geest. Indien sommige van Zijn volgelingen met zo'n macht aangegord waren geweest, zij zouden zich moeilijk aan het eenmaal vastgestelde oorlogsplan gehouden hebben.

Ik stond eens in Rome aan de voet van de *Santa Scala*, de z.g. Pilatustrap, en sloeg de arme boetelingen gade, die deze "heilige treden" op hun knieën opkropen. Ik verbeeldde mij dat dit dezelfde trap was, die onze Heere afkwam, toen Pilatus zei: "Zie de mens!" Toen ik ook enige priesters bespeurde, die de boetelingen nakijken, voelde ik de begeerte in mij opkomen dat vuur van de hemel zou neerdalen. Maar de geest des Heeren was zo driftig niet, want toen Johannes Hem vroeg: "Heere! wilt Gij, dat wij zeggen, dat vuur van de hemel zal neerdalen en deze verslinder, gelijk ook Elia gedaan heeft," antwoordde de Heere: "Gij weet niet van hoedanige geest gij zijt." Wij worden wel nooit verzocht om vuur van de hemel te doen dalen omdat wij weten, dat het voor ons niet te krijgen is; maar onze Heere had Zijn Vader slechts te bidden, en Zijn Vader zou Hem meer dan twaalf legioenen engelen bijzetten. Zie met smart, wat een gedeelte van de gemeente gedaan heeft: verscheidene gelovigen zijn in de strik gevallen, die hun Heere gemeden heeft. Veronderstel, dat de Heere Jezus koning was geworden en een leger op de been had gebracht, dan kon Hij Zijn Kerk hebben gesticht en ze door de macht en het geld van de overheid in stand houden. In elke parochie van het Roomse Rijk zou dan een kerk gebouwd zijn, en de Heidenen zouden gedwongen worden om belasting te betalen om in het onderhoud van leraren en de dienst te voorzien. Door de macht van vorstelijke invloed en vorstelijk gezag zouden de mond-Christenen in de gemeente bij miljoenen vermenigvuldigd zijn, en de Godsdienst had, uitwendig althans, gezegevierd. Maar de Heere Jezus koos deze weg niet, omdat Hij Zijn Koninkrijk op geen andere grondslagen wilde vestigen dan waarheid en liefde. Zijn taak was het, te sterven voor de mensen en, niet de gepantserde hand van het geweld, noch de met goud en edelsteen versierde vinger van aardse grootheid op te heffen, ten einde de mensen aan Zich te onderwerpen. Jezus Christus heeft de mens zelf lief: liefde en waarheid zijn de strijdbijl en het zwaard, waarmee Hij oorlog voert. Zó overwon Hij de wereld in haar verraderlijkste openbaring: haar poging om zich met de gemeente te verstaan en een gemengde maatschappij te vormen, een tegelijk aards en hemels koninkrijk, een staatskerk, die beiden God en de mammon eerbiedigt, en zowel de Heere als het goed van deze aarde dient. Dat mag menigeen de zekerste weg lijken om de wereld tot zegen te zijn, maar dat was niet de weg van Zijn Vader noch die van de heiligheid, en daarom wilde Hij de wereld niet volgen, maar overwinnen. Het geweten mag geen geweld aangedaan worden, het altaar van God niet door gedwongen offers ontheilgd worden; Cesar niet buiten Zijn bevoegdheid treden. Hoe groot het gewaande voordeel ook mocht schijnen, de Heere deed nimmer kwaad, opdat het goede daaruit mocht voortkomen.

Thans willen wij opmerken, dat de troost vooral ligt in het feit, dat Jezus de wereld niet

slechts als Persoon, maar als Vertegenwoordiger van het menselijk geslacht heeft overwonnen. Wend uw blikken hierheen! Een dodelijke strijd vangt haast aan. Hier verschijnt in het strijdperk, langzaam voortstappende, een reus die boven allen uitsteekt. Hij vertegenwoordigt de Filistijnen! Daar komt de kampioen voor Israël, een jongeling, mitsgaders roodachtig. Deze twee zullen de strijd beslechten. Angstige ogen wenden zich naar de plaats van het tweegevecht. Filistijnen let op uw kampvechter! Israël, geef acht op uw jongeling met bevend hart! O, dochters van Jeruzalem! heft uw gebeden op voor de zoon van Isaï, dat hij heden ten dage een man mag zijn! Wanneer wij deze strijd gadeslaan en de steen in het voorhoofd van de kampvechter zien zinken, staan wij gereed om met de jubelende vrouwen en haar reien in te stemmen, want David heeft de overwinning behaald. Zie, welk gevolg zijn strijd heeft! Davids zegepraal is de zegepraal van iedereen in Israël. Het tweegevecht was de vertegenwoordiger van het gevecht van Israël tegen de Filistijnen: en toen de held van de Filistijnen viel, was Israël overwinnaar. Naar de buit, o, zonen van Jakob! Zij vluchten! De onbesnedenen zoeken hun heil in een overhaaste vlucht! Vervolg hen en verdelg hen als stof voor de wervelwind! Alzo is ook de overwinnig, die Christus over de wereld behaald heeft, een zegepraal ten bate van Zijn volk, en nog heden zien wij een overwonnen vijand tegenover ons. Op, beroof de vijand! Laat uw zwakheid de oorzaak van uw roem worden! Laat uw beproevingen de reden van uw dankzegging worden. Als u vervolgd wordt om der gerechtigheid wil, ween en huil niet, als zou u door een geduchte ramp getroffen worden; maar verblijdt u, dat u deelgenoten mag zijn van de eer van de profeten en heiligen, en van uw grote Leidsman, die als uw Vertegenwoordiger de strijd heeft gewonnen. Laat mij u tot besluit herinneren, dat wij hier meer dan vertegenwoordiging, dat wij hier vereniging zien. “Ik heb de wereld overwonnen,” betekent meer dan: “Ik overwin in uw plaats.” Alle gelovigen hebben daadwerkelijk de wereld overwonnen, want ze zijn één met Christus. Behaalt mijn hand de zege? Dan hebben mijn voeten tevens overwonnen. Bevecht mijn hoofd de overwinning? Dan deelt mijn hart in die eer. Mijn voetzool triumfeert, wanneer mijn hoofd gekroond wordt. Wanneer Jezus Christus, het Hoofd van de gemeente, de vijand heeft overwonnen, dan heeft elk lid van Zijn lichaam, zelfs het minst eervolle, overwonnen in zijn zegepralend Hoofd. Laat ons die overwinning uitgalmen en de palmtak in de hand zwaaien, want wij zijn meer dan overwinnaars door Hem, Die ons heeft liefgehad. Zei Hij niet volkomen terecht, dat wij goede moed zullen hebben, omdat Hij de wereld overwonnen heeft? Daarom, strijdende, worstelende Broeder, gehoorzaam Zijn woord en

hebt goede moed.

6. “HEBT GOEDE MOED; WANT GELIJK GIJ TE JERUZALEM VAN MIJ BETUIGD HEBT, ALZO MOET GIJ OOK TE ROME GETUIGEN.”

“En als er grote tweedracht ontstaan was, de overste, vreemde dat Paulus van hen verscheurd mocht worden, gebod, dat het krijgsvolk zou af komen, en hem uit het midden van hen wegrukken, en in de legerplaats brengen. En de volgende nacht stond de Heere bij hem, en zei: Hebt goede moed, Paulus! want gelijk gij te Jeruzalem van Mij betuigd hebt, also moet gij ook te Rome getuigen. En als het dag geworden was, maakten sommigen van de Joden een samenrotting, en vervloekten zichzelf, zeggende, dat zij noch eten noch drinken zouden, totdat zij Paulus zouden gedood hebben. En zij waren meer dan veertig die deze eed tezamen gedaan hadden,” Hand. 23: 10-13.

Uit dit middernachtelijk fluisteren van de Heere tot Paulus willen wij een liefelijke bemoediging afleiden. Diegene onder Gods kinderen, die in Zijn bijzondere dienst staan en geroepen zijn daarom te lijden, vinden hier een woord van troost, vooral tot hen gericht.

Paulus was te midden van een grote oploop te Jeruzalem in gevaar geweest om door de woedende menigte gedood te worden, maar werd door de overste van de bende gegrepen en uit hun handen verlost. Paulus was, zoals ook wij, een man van vlees en bloed, en daarom blootgesteld aan moedeloosheid. Hij had zich eerst kalm gehouden, maar de overmatige inspanning van die dag had ongetwijfeld zijn geest te zeer aangegrepen. Toen hij dus alleen in de gevangenis lag en over de hem omringende gevaren kon nadenken, had hij *bemoediging* nodig, en hij ontving ze ook. De dapperste held voelt soms na de slag zijn moed wegzinken, en zo was het waarschijnlijk ook met de Apostel.

Laat mij proberen, de lezer duidelijk te maken, welke troost Paulus in de kerker ontving. Die bestond ten eerste in *de tegenwoordigheid van zijn Meester*: “De Heere stond bij hem.” Indien anderen hem verlieten, Jezus was hem genoeg gezelschap; anderen konden hem verachten, Jezus’ glimlach was hem voldoende vergoeding, indien de goede zaak in gevaar scheen, in de tegenwoordigheid van zijn Meester was de zegepraal zeker. De Heere had aan het kruis *vóór* hem gestaan, nu stond Hij *bij* hem in de gevangenis. De Heere, Die hem van de hemel toegeroepen had, die hem in Zijn zoenbloed gewassen, als Zijn dienaar uitgezonden en in al zijn beproevingen en vervolgingen ondersteund had, bezocht hem nu in zijn eenzame cel. Het was een gevangenis, maar de Heere was daar; het was er donker, maar de heerlijkheid des Heeren scheen er met hemelse luister. Beter in een kuil met de Heere, dan zonder Hem in de hemel. De harpen daarboven kunnen zonder Jezus geen hemel maken; en nu Jezus in zijn gevangenis was, konden de rammelende ketenen, de kale wanden en de stenen vloer zijn blijdschap niet wegnemen.

“De Heere stond bij hem.” Dit geldt ook van allen, die God ijverig dienen. Beste vriend, zo u een arbeider bent in ’s Heeren wijngaard, reken er op, dat Hij u niet zal verlaten. Wanneer u in de loop van uw werkzaamheden tot droefheid en neerslachtigheid mocht vervallen, dan zult u de zoete werkelijkheid ervaren, dat de Heere bij u staat. Verliet u ooit een vriend, die zijn kracht voor u besteedde? Zo ja, dan mag u zich wel schamen; maar mij dunk, ik hoor u verontwaardigd zeggen: “Nee, een trouwe vriend ben ik nooit ontrouw geworden.” Verdenk dan uw Heere ook niet, als zou Hij u niet edelmoedig behandelen, want Hij is getrouw en waarachtig. Al uw vroegere helpers kunnen u verlaten; Sadduceën, Farizeeën en Schriftgeleerden mogen zich tegen u stellen, maar met de Heere aan uw rechterhand zult u niet bewogen worden. Hebt goede moed, wanhopige Broeder:

“God is bij u, dus verblijd u,
Bang gemoed
Hij beschouwt u, als rondom u
Satan woedt.”

Een andere troost voor Paulus was het, dat *de tegenwoordigheid van de Heere bewees, hoe Hij wist, waar Paulus was, en in welke omstandigheden hij verkeerde*. De Heere had Paulus niet uit het gezicht verloren, al was hij in die gemene gevangenis opgesloten. Denk daarbij aan de Quaker, die John Bunyan in de gevangenis kwam bezoeken en tot hem zei: “Vriend, de Heere heeft mij tot u gezonden, en ik heb u in de helft van de Engelse gevangenschappen reeds gezocht.” - “Nee,” zei John, “dat kan inderdaad niet waar zijn, want als de Heere u tot mij had gezonden, zou u dadelijk hier gekomen zijn, omdat Hij weet, dat ik hier al jaren gezeten heb.” Geen enkel juweel van Zijn kroon heeft Hij gedachteloos weggelegd. “Gij, God, ziet mij” is een grote troost voor degene, die zich verlustigt in de Heere. Vele en verschillende zijn de gevangenschappen, waarin dienaren van de Heere worden opgesloten. Misschien ligt mijn lezer in een gevangenis van pijnen, door ziekte of ongeval aan handen of voeten gebonden; of is hij in de enge cel van armoede, of in de donkere kerker van beroving, of in de kuil van diepe neerslachtigheid; maar de Heere weet, waar Zijn dienaar schuilt, en Hij zal hem niet laten wegwijnen, zoals “een dode, die men niet meer gedenkt.”

De Heere stond bij Paulus ondanks deuren en sloten. Hij vroeg de cipier geen verlof noch nam balken of grendels weg; maar Hij stond daar als de Metgezel van Zijn nederige dienaar. De Heere kan Zijn uitverkorenen bezoeken, wanneer niemand anders tot hen toegelaten wordt, uit vrees voor besmetting of schadelijke opwindung. Indien wij in zo’n bijzondere toestand geraken, dat niemand van onze ellende weet, of dat niemand onze beproeving kan verstaan, dan weet en kent Jezus onze toestand, en Zijn tedere sympathie is bij ons. Jezus staat naast ons, want in al onze beproevingen is Hij beproefd geweest.

Wat meer is, de omstandigheden waarin wij verkeren kunnen ons vreemd zijn, maar Jezus kent ze en daarin staat Hij naast ons. Ook Paulus was zich het gevaar niet bewust, waaraan Hij blootstond. Hij wist niet, dat een veertigtal Joden een samenzwering hadden gemaakt om hem te doden; maar Hij, die zijn Schild was en zijn Loon zeer groot, had deze vreselijke vervloeking gehoord en verhinderde de opzet van de bloeddorstige vijanden. Lezer, de Heere kent uw smarten, voordat zij u treffen. Hij troost u menigmaal reeds van te voren door Zijn tedere voorzorg. Voordat Satan de boog kan spannen, voert de Behouder van mensen Zijn beminden buiten het bereik van diens pijlen. Voordat het moordtuig in het vuur gesmeed is, bekleedt Hij de Zijnen met een pantser, waarop de punt van de lans breekt en het zwaard zich bot steekt. Laat ons daarom met heilige stoutmoedigheid zingen: “Hij versteekt mij in Zijn hut ten dage des kwaads; Hij verbergt mij in het verborgene Zijner tent; Hij verhoogt mij op een rotssteen.” Hoe veilig zijn wij, nu Jehova gezegd heeft: “Alle instrument, dat tegen u bereid wordt, zal niet gelukken, en alle tong, die in het gericht tegen u opstaat, zult gij verdoemen.” Laat ons water scheppen met vreugde uit deze twee fonteynen van het heil: de Heere is bij ons tegenwoordig, en Hij kent al onze omstandigheden. Deze beide gedachten samenvattende, horen wij Zijn stem in het binnenste van ons hart:

“Ik, de Heere, ben met u,
Wees dan niet vervaard;
Ik versterk en help u,
’k Heb u steeds bewaard.

Ja, Ik ondersteun u
Met Mijn rechterhand,
Want Mijn geest geleidt u
Naar een beter land.

Voorwaarts dan, geen schromen
Voor des bozen nacht:
Want Zijn woord zal komen,
't Blijft altoos van kracht."

Toen de Heere Jezus tot Paulus kwam, gaf Hij hem een derde bemoediging. Hij zei: "Hebt goede moed, Paulus! want gelijk gij te Jeruzalem van Mij betuigd hebt." *De Heere toonde hem, dat zijn arbeid voor Zijn Meester welbehagelijk was.* Wij moeten niet veel oorzaak tot blijdschap in iets wat wij gedaan hebben, zoeken, want al onze werken zijn gebrekkig. Toch laat de Heere Zijn knechten soms honing vinden in het lichaam van een leeuw, die zijzelf gedood hebben, door Zijn goedkeuring uit te spreken over hun wandel in gerechtigheid voor Zijn aangezicht. Reeds vóór de grote dag van de vergelding fluistert de Heere deze en gene in het oor: "Wel, gij goede en getrouwe dienstknecht, over weinig zijt gij getrouw geweest." Of Hij zegt openlijk: "Zij heeft gedaan hetgeen zij kon." Daarin ligt grote bemoediging, want wanneer de Heere ons werk aanneemt, dan betekent het niet veel, zo mensen het al veroordelen. De Heere zegt tot Paulus: "Gij hebt te Jeruzalem van Mij betuigd." Dat had de Apostel gedaan, maar hij was te nederig om zich daarmee te troosten, totdat de Heere Zelf hem daarmee moed insprak. Misschien, waarde lezer; brengen deze regels u te binnen, dat u van uw Heiland getuigd hebt, en dat uw leven niet geheel en al vergeefs is geweest. Wellicht zorgt uw geweten er voor dat u meer met uw gebreken dan met uw goede werken bekend bent, en zuchten u nader staat dan juichen, bij het terugzien op uw christelijke loopbaan. Toch bedekt uw Heere al uw tekortkomingen, en wijst u op het getuigenis, die u door Zijn genade hebt mogen afleggen. Het is verkwikkend en zoet, Hem te horen zeggen: Ik weet uw werken; want gij hebt kleine kracht, en gij hebt Mijn woord bewaard, en hebt Mijn Naam niet verloochend."

Wees de Heere getrouw, waarde lezer, wanneer u nu voorspoed geniet; dan legt Hij daardoor een voorraad van bemoediging voor toekomstige jaren op. Op een welbestede leven terug te zien zal een ervaren gelovige in het minst geen oorzaak tot zelfverheffing geven, maar een heilige vreugde verwekken. Paulus was blij, dat hij niet tevergeefs gelopen had, noch ijdel gearbeid. Gelukkig zijn wij, zo wij hetzelfde kunnen zeggen. Indien wij naar ons geweten luisteren wanneer ons dat beschuldigt, dan mag en moet het grond voor dankbare blijdschap wezen, indien ons hart ons niet veroordeelt, want dan hebben wij vrijmoedigheid voor God. Wanneer onze omstandigheden achteruit gaan, zal het ons een troost zijn, te kunnen zeggen: "Toen ik rijk was, gebruikte ik mijn rijkdom onbekrompen in de dienst van de Heere." Zo wij ziek worden, zal het een voldoening zijn, ons te herinneren, dat wij onze gezonde krachten naar Zijn wil besteed hebben. Deze overwegingen werpen licht over de schaduw en geven ons een lied in de nacht. En niet op eigen redenering is deze vreugde gegrond, maar op het getuigenis van de Heilige Geest, dat de Heere niet onrechtvaardig is, dat "Hij uw werk zou vergeten, en de arbeid van uw liefde."

Een vierde troostgrond lag voor Paulus in de woorden: "Gelijk gij te Jeruzalem van Mij betuigd hebt, also moet gij ook te Rome getuigen." De Heere wil, dat wij ook troost zullen putten uit *het vooruitzicht van toekomstige dienst.* Wij hebben nog niet afgedaan, noch worden als ledige vaten, in welke God geen welbehagen meer zou hebben, weggeworpen. Dit

is het belangrijkste punt in het woord van onze Heere tot Zijn Apostel: “Hebt goede moed, Paulus *er is meer voor u te doen*. Zij kunnen u te Jeruzalem niet doden, want gij moet te Rome getuigen.”

Sta op, vermoeide uitgeputte broeder, want uw dagtaak is nog niet volbracht, en uw zon gaat niet onder, totdat u als Jozua, uw strijd met Amelek volstreden hebt. Het oude gezegde is waar: “U bent onsterfelijk, totdat u uw werk gedaan hebt.” Misschien bent u nog niet tot de helft gekomen en daarom zult u van uw ziekbed opstaan, uit uw verslagenheid u verheffen, en u zult meer dan ooit voor uw Heere doen. Van u zal getuigd worden als van de gemeente te Thyatire: “Ik weet uw werken, en dat de laatste meer zijn dan de eerste.”

Wycliff kon niet sterven, hoewel de boosaardige monniken het hem van harte toewensten. “Nee,” zei de hervormer, “ik zal niet sterven, maar leven, en al de boze daden van de bedelmonniken vertellen.” Het gezicht van de schurken, die ontmaskerd moesten worden, deed zijn levensvlam weer opflikkeren en zijn geest herleven.

Ook Melanchton's ziekte was geen ziekte tot de dood, omdat hij nog uitnemende diensten had te verrichten, in gemeenschap met zijn vriend Luther. Ik heb de wijze bewonderd, waarop de grote hervormer zijn medearbeider als in het leven terugriep, door hem te verzekeren, dat het grote werk hem nodig had, en hij moest herstellen. Hij bad: wij smeken u, o Heere onze God, wij werpen al onze lasten op U, *en zullen blijven roepen totdat Gij ons hoort*, pleitende op al de beloften, die in Uw Heilig Woord aangaande gebedsverhoring gevonden worden, zodat *Gij ons inderdaad* moet horen, om ons volkomen vertrouwen in Uw eigen beloften ook voor de toekomst te bewaren.” Daarna greep hij Melanchton's hand en zei: “Hebt goede moed, Philippus, *gij zult niet sterven*.” Hij bad zijn vriend van de rand van het graf tot zijn arbeid terug met de waarachtige voorspelling, dat hij nog getuigenis van de waarheid had af te leggen. Gewis is er geen middel om van een ziekte te herstellen, noch zekerheid voor langere levensduur, te ontvangen dan het vertrouwen, dat onze taak niet afgedaan en onze loop nog niet volbracht is.

Toen de Godzalige Whitefield door een gevaarlijke ziekte aangetast was, verrees hij weer om zijn heerlijke arbeid voort te zetten, nadat zijn dood de dagelijkse verwachting was geworden. Men vertelt, in verband met dit voorval, dat spoedig na zijn herstel een arme kleurlinge hem begeerde te spreken. Toen zij toegelaten was, zat zij op de grond, en hem ernstig aanstarende, zei zij in haar gebroken taal: “Massa, u naar de poort van de hemel gegaan, maar Jezus Christus gezegd: Ga weer omlaag; u nog niet moet komen hier, eerst gaan en roepen nog meer arme negers.”

En wie zou niet gewillig zijn, hier te blijven vertoeven om nog meer arme negers voor Jezus te winnen? Zelfs de hemel kan voor zo'n winst wel uitgesteld worden.

Kom dan, lijdende en vertwijfelende broeder in wanhoop neer te liggen doet geen nut, want een leven van arbeid ligt nog voor u. Op, Elia, vraag niet meer om te mogen sterven, want God heeft nog een taak voor Zijn dienaar. Noch leeuw noch beer kan u doden, o David, want u moet nog met de reus strijden en hem het hoofd afhouden! Vrees niet, Daniël, voor de woede van Babylon's dronken koning, want u zult nog in de leeuwenkuil geworpen en gespaard worden. Moed, o u wantrouwende Ziel; u hebt tot dusverre met de voetknechten gelopen, u wordt bij de ruiters ingedeeld en zult bij hen passen; daarom richt op de trage handen. U moet voor de Keizer gesteld worden;” een Goddelijk decreet roept u tot groter en moeilijker dienst dan u ooit verricht hebt. Een toekomst wacht u en geen aardse noch onderaardse macht kan u die ontrukken, daarom

Hebt goede moed.

7. “ZIJT GOEDSMOEDS; WANT IK GELOOF GODE, DAT HET ALZO ZIJN ZAL, GELIJKERWIJS HET MIJ GEZEGD IS.”

“En alzo wij van het onweder geweldig geslingerd werden, deden zij de volgende dag een uitworp; en de derde dag wierpen wij met onze eigen handen het scheepsgereedschap uit. En als noch zon noch gesternten verschenen in vele dagen, en geen klein onweder ons drukte, zo werd ons voorts alle hoop van behouden te worden benomen. En als men lange tijd zonder eten geweest was, toen stond Paulus op in het midden van hen en zeide: O mannen! men behoorde mij wel gehoor gegeven te hebben, en van Kreta niet afgevaren te zijn, en deze hinder en deze schade verhoed te hebben; doch alsnu vermaan ik ulieden goedsmoeds te zijn; want er zal geen verlies geschieden van iemands leven onder u, maar alleen van het schip. Want deze zelfde nacht heeft bij mij gestaan een engel Gods, Wiens ik ben, Welken ook ik dien, zeggende: Vrees niet, Paulus! gij moet voor de Keizer gesteld worden; en zie, God heeft u geschonken allen, die met u varen. Daarom zijt goedsmoeds, mannen! want ik geloof God, dat het alzo zijn zal, gelijkerwijs het mij gezegd is, ’ Hand. 27: 18-25.

Hier zien wij een gelovige, die volijverig is om anderen te troosten; het is tijd, dat mijn lezer dat ook tracht te doen. De bemoedigende woorden, die voor ons liggen, zijn ditmaal van een mens; maar omdat hij slechts herhaalt wat de Heere hem gezegd had, zijn ze niet minder kostelijk; en ze zijn misschien nog profijtelijker, omdat ze ons door hun voorbeeld opwekken om ook anderen moed in te spreken.

De gelovige loopt in het gezicht. Hij mag dan onder de menigte verscholen zijn, en zijn omstandigheden en toestand mogen hem voor enige tijd in de achterhoede laten, zijn licht zal op de één of andere wijze toch uit de duisternis te voorschijn komen. Paulus is slechts een gevangene, zolang het schip veilig vaart; hij wordt met onderscheiding behandeld, maar blijft toch te midden van de andere gevangenen, die mee naar Rome gaan. Maar er steekt een storm op, het schip wordt heen en weer geslingerd; en hij, die tot nu toe slechts een gevangene was, wordt de eerste van de gehele bemanning. De stuurman, de kapitein, de hoofdman treden op de achtergrond, u ziet ze nauwelijks onder het wanhopige scheepsvolk op het wegdrijvende vaartuig. Paulus is nu het middelpunt van het gehele gezelschap. Aller oog is op hem gericht. Hij is evenzeer meester op het schip als Cesar, toen deze in dergelijke weersomstandigheden de zeelieden bemoedigde door te zeggen: “Vreest niet, u vaart Cesar en al zijn schatten.” Paulus is groter dan Cesar, want hij spreekt minder van zichzelf, en meer van de eeuwige God. Hij wordt klaarblijkelijk geacht en geëerd, zelfs door degenen, die hem gevangen hielden.

Paulus in dit schip vertoont treffende overeenkomst met de Heere Jezus, toen Deze op de Galilese zee in een schip voer. Er zijn altijd verschillende punten van overeenkomst tussen elke ware gelovige en zijne Heere. Al is Hij in ieder opzicht groot en verheven en volmaakt, toch, zo wij Jezus volgen, gelijken wij op Hem. Wij zijn miniatuur-afdrukken van Zijn levensgroot portret, schaduw van Zijn heerlijk licht. Wanneer Paulus aan boord van dat vaartuig, de vrees van de schepelingen ziende, hen vriendelijk toespreekt met de woorden: “Doch alsnu vermaan ik ulieden, goedsmoeds te zijn,” dan is de vertroostende kracht van die woorden aan zijn Meester ontleend. Indien u, beste vriend, in oprechtheid en waarheid een gelovige bent dan zult u een plaats vinden, waarin u voor anderen het beeld van uw Heere moet vertonen. Als ik zo mag spreken, Paulus was daar aan boord profeet, priester en koning. In onze tekst profeteert hij, want hij verklaart, dat hun leven gespaard zal blijven. Hij handelt

als priester, want hij bidt voor hen allen; en bijna had ik er bijgevoegd: in zijn broodbreken leek hij enigmatisch op Melchizédek, die mensen zegende en brood en wijn voortbracht. En wat zijn koninklijk ambt betreft, was Paulus niet inderdaad een koning? Geen menselijk wezen was ooit een kroon meer waardig. Te midden van dit gezelschap was hij groter gebieder dan Cesar, en allen erkenden dit. Zij voelden zich verplicht, hem te gehoorzamen, want hij stond ver boven hen allen - zonder aanmatiging, bescheiden, vriendelijk, zelfverloochenend, belangstellend en toch zonder tegenspraak hun meerdere. Zo wij meer geloof hadden, zouden wij in onze eigen achting dalen, maar onze invloed op anderen zou toenemen, want ook wij zouden onder de mensen wandelen als profeten, priesters en koningen. Zijn niet de heiligen de tweemaal geborenen, van hoger afkomst en edeler stam, de uitnemendsten van de aarde, in wie zich verheugt al wie God vreest? Waarde lezer, laat ons het karakter van de Apostel zoals dat in Zijn toespraak openbaar wordt, overwegen, en hem vanuit deze gezichtspunten beschouwen.

- Eerst ontdekken wij in hem *de belijdende gelovige*,
 - dan *de onverschrokken profeet*
 - en tenslotte *de belangstellende trooster*.
- Moge Gods goede Geest ook ons dat karakter geven.

1. Onze tekst vertoont ons Paulus eerst als ***de belijdende gelovige***. Hoor hem zeggen: “*Ik geloof God, dat het alsoo zijn zal, gelijkewijs het mij gezegd is.*”

Hij begint zijn geloofsbelijdenis met te zeggen, dat *hij God gelooft*. Wij kunnen voor ons geloof geen betere grond hebben. Het moet in ons hoofd en hart vaststaan, dat God er is, en dat Gods woord zeker waar is. Volstrekt onfeilbaar en boven alle kritiek verheven. “Ik geloof God” - als iemand niets meer kan zeggen dan dit, in zijn engste betekenis, dan is hij op weg naar het geloof; maar wanneer hij het bedoelt in de zin waaruit de apostel er zich mee wilde uitdrukken, dan heeft zijn geloof een uitnemende hoogte bereikt en geestelijke kracht verkregen.

“Ik geloof God.” Het verbaast mij soms, dat het ons zo moeilijk valt om God te geloven. Beste vriend, deelt u mijn verbazing niet? Indien ons hoofd en hart waren, zoals zij behoren te zijn, dan zou het geloof in God vanzelf spreken. En zelfs nu moest het, in onze onvolmaaktheid, een krachtig argument zijn, waardoor wij werden gedwongen om geen enkele twijfel jegens God te koesteren. Het verwondelijkste van alles is, dat Gods kinderen Hem ooit kunnen wantrouwen; vooral degenen, die Zijn daden zo bijzonder mochten ondervinden. Laat schrijver en lezer verstomd staan, dat zij ooit durfden zeggen, het geloof in God zo moeilijk te vinden. Het is een grievende belediging tegenover God, zo wij over het geloof spreken als een moeilijke zaak. Als wij in die geest van een buurman spraken en zeiden: “Het valt ons moeilijk hem te geloven,” dan weet ik niet, wat wij al erger zouden kunnen zeggen. Indien een kind van zijn vader zei: “U kent mijn vader, hij staat hoog in aanzien, maar het kost mij heel wat moeite, hem te geloven,” wat een opzien en opspraak zou dat niet baren! “Het eigen kind van die man vindt het zo moeilijk, zijn vader te geloven!” Brengt het niet een blos van schaamte op ons gelaat en een traan van berouw in ons oog om te bedenken, dat wij ooit zo over God, onze hemelse Vader, gesproken hebben? Spreekt enig ander feit duidelijker van de diepte van onze zondeval? Is er een overtuigender bewijs van de natuurlijke boosheid van ons hart, dan dat wij ten aanzien van de levende God twijfel koesteren? Waarom vertrouwen wij Hem niet geheel en al, zonder enige terughouding? Waarom beantwoorden wij Zijn grote beloften met de vraag: “En is dat waar?” Wanneer wij in droeve beproeving geraken, waarom dan aan Zijn goedheid gewantrouwd? Waarom niet in

grote en kleine dingen Hem alles overgelaten? Hij, Die in Zijn verbond en Zijn eden getrouw is zal zelfs tittel en jota van Zijn beloften houden. Hij Die ten opzichte van Christus trouw is geweest, zal ook trouw zijn ten aanzien van ieder lid van Christus' gemeente. Hij kan niet liegen. Het is onmogelijk, dat Hij Zichzelf zou verloochenen. Moest het ook ons niet onmogelijk zijn, Hem te wantrouwen? De apostel heeft in deze eenvoudige woorden: "Ik geloof God," een uitnemende en heerlijke uitspraak gedaan. Neem deze ene regel ter harte, beste lezer, en herhaal die telkens weer: "Ik geloof God." Wat ook in twijfel getrokken wordt, geloof altijd God.

Paulus' vaste geloof was gegrond op openbaring, want hij zegt: "Ik geloof God, *dat het alsoo zijn zal, gelijkwerijs het mij gezegd is.*" Hij geloofde, dat God hem iets gezegd had. Hij spreekt van een zeker "*het*" dat hem gezegd was. Een engel had het hem gezegd, maar wij hoeven hem om dit middel van Goddelijke mededeling niet te benijden, aangezien het geschreven Woord van God een zekerder getuigenis is dan iets anders zijn kan. Zelfs het woord, dat op de berg van de verheerlijking gehoord werd, toen Petrus, Johannes en Jacobus Christus in Zijn heerlijkheid zagen, al was het ook een waar, zuiver en duidelijk woord, wordt toch door Petrus niet gesteld boven de Schrift, want hij zegt: "Wij hebben het profetische woord, dat zeer vast is." Niets is zo zeker als het geïnspireerde Woord, de man, die aan de ingeving van het Woord tornt, geeft de grond van het geloof op. U, welwillende vriend, en ik, wij beiden kunnen evenals Paulus zeggen, te geloven, dat God ons iets gezegd heeft, want wij nemen de Bijbel aan als Zijn Woord, tot ons - ja, tot ons gericht. Wij behoren niet tot degenen, die van een zeker hoofdstuk zeggen: "Dat is voor de Joden;" want in Christus Jezus is noch Jood noch Griek. Alle beloften zijn ja en amen in Christus Jezus, God tot heerlijkheid door ons. Wij zijn het ware Israël, die God in de geest dienen, en niet in het vlees betrouwen, en de beloften zijn vast aan al het zaad, niet alleen dat uit de wet is, maar ook dat uit het geloof van Abraham is. Wij geloven aan inspiratie en openbaring, en gronden ons geloof daarop, zoals Paulus deed. "Ik geloof, dat het mij gezegd is," is onze ondubbelzinnige belijdenis.

Geef er acht op, dat Paulus' geloof, gegrond op God en het feit van de openbaring, een onwankelbare overtuiging van de volstrekte zekerheid van deze openbaring was. "*Het zal alsoo zijn, gelijkwerijs het mij gezegd is.*" "*Het zal zijn.*" U kunt dit toepassen op alles wat God u zegt. Welke belofte Hij ook gegeven, welke verklaring Hij ook afgelegd heeft in Zijn heilig Woord, *dat* zal alsoo zijn, gelijkwerijs *dat* u gezegd is. Zoals de drukpers een juiste afdruk op het papier achterlaat, zo geven het eeuwige voornemen en de beloften van God hun nauwkeurige afdruk in uw leven en het mijne, zodat ieder woord in vervulling gaat. Wij zullen Zijn woord beproeven, en het waar bevinden. Wij zullen de vervulling van Zijn beloften verwachten en ook verkrijgen. "Het zal alsoo zijn, *gelijkerwijs het mij gezegd is*: er zal aan het einde geen "errata" of "corrigendum" of "supplement" verschijnen. Wat God, geschreven heeft, dat heeft Hij geschreven; en zo blijft het. Augustinus schreef aan het eind van zijn leven bekentenissen en verbeteringen, maar zo doet de God van Augustinus niet. Op de jongste dag, wanneer de rol van de geschiedenis gesloten en het woord "einde" er onder geschreven wordt, dan zullen alle tegensprekers en bestrijders beschaamd staan, en al hun beweringen zullen ijdel blijken te zijn. Heeft Hij het gezegd, en zal Hij het niet doen? Heeft Hij gesproken en zal het niet geschieden? Hemel en aarde zullen voorbijgaan, maar Gods Woord zal geenszins voorbijgaan. Hierin ligt de blijdschap van de gelovigen. Hij kan zeggen: "Ik geloof God, dat het alsoo zijn zal, gelijkwerijs het mij gezegd is."

Paulus' geloof had een gezegende strekking. Ik wens dat de lezer hier zijn volle aandacht aan geeft. God had hem gezegd, dat Hij hem geschonken had allen, die met hem voeren, en hij maakt hun dat tot hun troost bekend. Het is een groot ding, zo ons geloof zeer velen omvat. Ik

heb sommigen gekend, tot wie God gezegd had: “Geloof in de Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden, gij *en uw huis*;” maar zij hebben die belofte alleen voor zichzelf aangenomen, en hun is geschied naar hun geloof. Tot zover hebben zij de laatste drie woordjes niet geloofd, en wanneer hun kinderen opgroeien en door hun zonden hun hart bedroeven, wat is daarvan de oorzaak dan het ongeloof van de ouders? Indien wij niet gelovig voor onze kinderen gebeden hebben, is het dan een wonder, zo zij nog niet gered zijn? Het gebeurt vaak, dat wij door een belofte gedeeltelijk te aanvaarden, een zegen weren, die wij verkregen hadden, zo wij de belofte in haar volle uitgestrektheid hadden geloofd. O, hoe uitnemend en heerlijk is een geloof, dat allen omvat, die het verbond der genade insluit. Hebt u lang genoeg op de belofte gestaard, om haar gehele betekenis te verstaan? Welk een rijkdom van zegeningen ligt niet in een enkele belofte opgesloten, al bevat die misschien slechts een dozijn woorden! Ik mag mijn moeiten graag in één bundel samenbinden, de meeste tijdschriften, doorblader de volksliteratuur en daar vindt u een ongeloof van de slechtste soort. Helaas! Zover is het al gekomen, dat mannen, die zichzelf Christenen noemen, hun pen lenen om valse leer te verspreiden; en zelfs de kansel misbruiken om de waarheid te belasteren, die zij geroepen zijn te prediken! Eerlijkheid schijnt niet meer op aarde te wonen, en van een geweten geen sprake meer te zijn. Laat dus de gelovigen zich uitspreken, al noemt men ons enghartig, onbeschaafd, onvatbaar voor ruime denkbeelden, enz. Wat maakt het uit, hoe men ons noemt? Al wat zij zeggen en lasteren, laat het ons te nadrukkelijker doen getuigen: “Ik geloof God.” Het is iets zeldzaams geworden, iemand te ontmoeten, die iets gelooft. Wie in onze dagen de naam heeft van wijs te zijn, beweert niet te geloven. Hij erkent wel, meningen te bezitten, maar is gereed, ze voor andere te ruilen, omdat “voor het tegengestelde minstens evenveel te zeggen valt.” Dat is niet volgens Christus, noch volgens de gewoonte van de ouden, die de gezonde woorden vasthielden en bereid waren, te sterven voor de waarheid, die hun ziel zalig gemaakt had. Indien ooit, dan is het *nu* tijd, dat de gelovigen zich duidelijk en klaar uitspreken. Vrees niets. Is er iets te vrezen voor hem, die God gelooft? Licht er iets schandelijks in, uw geloof in de God van de waarheid uit te spreken? Wat mij aangaat, ik word liever om dweperij uitgelachen, dan toegejuicht om “geavanceerde en verlichte denkbeelden.” Ik word liever met de Gereformeerden veracht, dan dat ik heers met degenen, die aan de Bijbel tornen. Wij stonden stil bij Paulus’ getuigenis als van een gelovige, die belijdenis doet.

2. Thans willen wij hem beschouwen als *de onverschrokken profeet*.

Het zij verre van een ieder van ons, zich voor profeet te willen uitgeven, want daartoe zijn wij niet geroepen. Toch is ieder wel-onderwezen Christen in zekere zin een profeet, en mag profeteren naar de mate van zijn geloof, indien hij de goede methode volgt. Paulus was niet vlug met zijn profetieën, hij vertrouwde alleen op openbaring. Hij zei: “Het zal alzo zijn.” Maar wat zou alzo zijn? “Het zal alzo zijn, gelijkwerijs het mij gezegd is.” Zo ver mag u altijd gaan, en dan zult u voor menigeen nog een wonderlijke persoonlijkheid zijn. Wanneer u slechts zover gaat, zal men verbaasd staan, dat u zeggen durft: “Het zal alzo zijn, gelijkwerijs het mij gezegd is.” Wij spreken met stellige zekerheid, waar zij alleen gissen en veronderstellen kunnen. Wij kunnen niet achter de sluier zien die de toekomst verbergt, maar wij weten sommige. Doet u dat nooit? Indien iemand negen, tien, twaalf, veertien pakjes heeft te dragen, al zijn ze ook klein, wat een last is dat? Hij stopt er een paar in deze zak, en een paar in die zak, maar hij kan ze bezwaarlijk allemaal bergen en loopt gevaar er enkele van te verliezen. Als hij echter verstandig is, pakt hij ze alle samen tot één pak. Dan zijn zij wel niet lichter, maar gemakkelijker te dragen. Bind al uw moeilijkheden samen, en breng ze tot de Heere. Doe met uw zegeningen juist het omgekeerde. Open uw pak en haal alles uit elkaar, zij

zullen wel niet méér worden, maar zij zullen u wel meer blijdschap geven, wanneer u ze telt en afzonderlijk beschouwt. Zorg, dat uw geloof al de zegeningen omvat, die in de beloften begrepen zijn, en bedenk, dat het alzo zijn zal, gelijk God het u gezegd heeft.

Paulus geloofde ook, toen aan de buitenkant bezien, “alle hoop van behouden te worden, voorts benomen werd.” *Paulus geloofde op hoop tegen hoop.* Wanneer de hoop zucht: “Ik vind geen rust voor het hol van mijn voet,” dan roept het geloof: “Gebruik uw vleugels.” Wanneer er voor het geloof niets anders overblijft dan het Woord om op te vertrouwen, dan is het geloof blij, want nu kan het met Zijn Schepper verkeren, zonder door uiterlijke dingen afgetrokken te worden. Heeft niet het Woord van de Heere de hemelen gemaakt? En zou het dan onvoldoende zijn voor onze zielen? Het is iets groots, te staan zoals de hemelboog, zonder pilaren, onbeweeglijk, alleen rustende op de onzienlijke God. Alleen, zeg ik? Is het niet een rusten op de Enige, die in staat is, te ondersteunen, aangezien God alles is in allen?

Alvorens van dit punt af te stappen, moet ik nog opmerken, dat, omdat Paulus geloofde wat God hem gezegd had, *hij zijn geloof duidelijk en onverschrokken uitsprak.* Hij verborg zijn vertrouwen niet, maar openbaarde het voor de oren van degenen, die dat vertrouwen niet deelden. Of zij het nu met hem eens zouden zijn of niet, hij sprak onversaagd. Hij wierp geen paarden voor de zwijnen, door nodeloos zijn geloof uit te kramen; maar toen het nodig was, tot troost van anderen getuigenis af te leggen, aarzelde hij geen ogenblik, en beleed voor soldaten en zeelieden: “Ik geloof God.” Tegenwoordig zijn de mensen zo vreselijk bescheiden, dat zij God niet durven verheerlijken. God verlosse ons van zulk een lafheid! Het ongeloof schreeuwt in iedere straat, moet het geloof dan stom blijven?

Zo u gelooft, dan bestaat er tegenwoordig dringend behoefte aan belijdenis van uw geloof, want het ongeloof wint veld. Lees dingen, die komen zullen, want God heeft ze ons meegedeeld, en daarom kunnen wij profeteren, dat het zal zijn overeenkomstig Zijn openbaring. Leer van Paulus, geen verwaand dromer maar een voorzichtig spreker te zijn.

Met zijn voorspelling eerde hij God, want hij zei: “Het zal alzo zijn, gelijkwerijs het mij gezegd is.” Maar waarom? Omdat hij God geloofde. Indien God geen geloof waard is, dan zal het niet alzo zijn, gelijkwerijs het mij gezegd is; maar Zijn woord moet vervuld, en Zijn belofte moet gehouden worden, omdat Hij een getrouw God is. Waag er nimmer de eer van God aan door een roekeloze bewering van uw eigen bevinding; maar u mag Gods trouw aan Zijn eigen beloften en bedreigingen steeds op de proef stellen. En houdt u verzekerd, dat Hij immer en Zichzelf en Zijn dienaar zal handhaven, door te doen gelijkwerijs Hij hem gezegd heeft.

De apostel sprak deze profetie uit voor de oren van allen, die in het schip waren. De meesten waren ongelovigen, maar hij zei onverschrokken: “Het zal alzo zijn, gelijkwerijs God mij gezegd heeft.” Sommigen stonden in rang boven hem - officieren van het Romeinse leger: maar hij zegt onversaagd, ook tot hen: “Het zal alzo zijn, gelijkwerijs het mij gezegd is.” Het is soms moeilijk, Christus te belijden in beschaafd gezelschap, in tegenwoordigheid van zijn meerdere. Mijn lezer zij onbevreesd. Zeg met David:

“Dan doe ik zelfs aan koningen verstaan,
Hoezeer mij Uw getuigenissen stelen;
Dan zal ik mij niet schamen, noch uw daën
Uit slaafs ontzag of dwaze vrees verhelen.”

Paulus beleed zijn geloof in tegenwoordigheid van zeer ruwe mannen, zelfzuchtige zeelieden, wrede soldaten, en gevangenen, maar schroomde niemand. Belijdenis van geloof in God hoeft zelfs de vrienden van de hel niet te ontzien, en voor de engelen in de hemel kan geen

liefelijker klank in de oren ruisen. Nergens, op geen plaats en in geen enkel gezelschap is het getuigenis van geloof in de levende God ongepast; vrees dus niet, ze uit te spreken. Mijn vriend, laat de wereld uw plechtige overtuiging horen, dat God waardig is, geloofd te worden. Protesteer tegen het ongeloof en handel aldus als een goed Protestant. Belijd Christus, en wees also inderdaad Zijn discipel. Spreek als een profeet in de Naam van de Heere en zeg wat Hij u in Zijn Woord heeft gezegd. Vrees niemand. Laat de vreze Gods alle andere vrees buitensluiten.

Paulus geloofde zo vast en zeker wat God gezegd had, dat de kracht van zijn geloof allen rondom hem aangreep. Al geloofden zij zelf niet, toch maakte dat kalme gezicht, te midden van de storm, die praktische zin, die brood nam en brak, die praktische blik, die dadelijk inzag dat de bemanning niet behouden kon worden, wanneer de scheepslieden met de boot vluchtten, op allen de indruk, dat hij niet slechts van geloof praatte, maar dat zijn geloof een deel van zijn leven was. Dat het de bron van al de moed en het beleid was die hem tot leider stempelden. Hij handelde als een man, die praktisch, d.i. werkelijk gelooft; zijn geloof was overtuiging, en daarom handelde hij uit zijn geloof. Veel Christenen schijnen hun Godsdienst als een vroom bedrog te beschouwen, achten Gods beloften bijzonder geschikt om er over te redekavelen, en houden Gods voorzienigheid voor een dichterlijke gedachte. Dat moet ophouden. Laat God de grootste Faktor zijn in uw dagelijkse overwegingen en berekeningen, de voornaamste Kracht en de Leidsman van ons leven. Wij moeten handelen en wandelen in de overtuiging, dat het also zijn zal, gelijkwerijs het ons gezegd is.

Paulus was intussen zelf ook in gevaar, want hij was in het schip met degenen, die hij troostte, en leed met hen dezelfde ontbering, en toch zei hij: “Ik geloof God.” Voor degenen, die een goed inkomen hebben, een goede gezondheid genieten en alom geëerd worden, is het niet moeilijk, tot een arme vrouw, die haast van de honger omkomt, te zeggen: “U moet God maar geloven en op Hem vertrouwen.” Hoort u die man, die gewoon was te land te reizen, aan zeelieden zeggen, wat zij te doen hebben? Alleen dat is waar geloof, dat stand houdt in doodsnoed. Dat niet bezwijkt in gevaren, die anderen tot wanhoop drijven. Hoezeer wens ik, dat mijn vriend, de lezer, zo’n geloof bezit!

Moge God u in zoverre een profeet maken, dat u in verschillende opzichten mag gaan profeteren. In de eerste plaats: dat God altijd het gelovige gebed hoort; in de tweede plaats: dat op het kwaad geen zegen van God kan rusten. Wees profeet genoeg om deze twee dingen te zeggen en handel zelf in de overtuiging, dat ze waarheid zijn. U kunt ook voorspellen, dat het Evangelie, wanneer het getrouw en eenvoudig wordt verkondigd, en de Heilige Geest het vruchtbaar maakt, zielen zal winnen. Dat moet u profeteren, zonder ophouden; en u mag daaraan toevoegen, dat de grootste zondaar, indien hij tot Christus komt, vergiffenis zal ontvangen; dat het goddeloze hart, hetwelk zich aan de Heiland overgeeft, vernieuwd wordt; dat de weerspanningste en onwilligste man, die door Gods vinger wordt aangeraakt, tot berouw en bekering komt en één van de ijverigste dienaren van de Heere wordt. Niemand zal u ooit beschamen, door het bewijs, dat u in Gods Naam leugentaal hebt gesproken. Spreek dus en hoed u voor zondig zwijgen.

3. Nog uit een derde oogpunt kunnen wij de Apostel beschouwen, namelijk als *een belangstellend trooster*.

Allen waren in ellende, want allen liepen gevaar, te vergaan. Het schip was in nood van de baren, de dood grijsde hen aan, vertwijfeling stond op ieders gezicht te lezen, maar Paulus zei tot hen: “Ik vermaan ulieden, goedsmoeds te zijn.” Ongetwijfeld hielpen zijn vriendelijke stem en vaste toon om alle vrees te verbannen en zijn woorden ingang te doen vinden. Beste christenvriend, moeten wij niet overal, waar wij ook zijn, proberen om bedrukten te

vertroosten? Naast de liefde tot God, is ieder Christen verplicht, vrede op aarde en liefde tot de naaste te bevorderen. Wanneer wij ook iemand ontmoeten, die ellende heeft - ik bedoel niet alleen geestelijke ellende - dan moeten wij proberen, verlichting te bieden. Zelfs een kind, dat een knikker verloren heeft, moeten wij zoeken te troosten. Hij is verdrietig of verwacht straf; zo u kunt, geef hem een andere knikker of koop iets anders voor hem, en u zult zijn kleine hart verblijden. Wat een vreugde kunt u zo toch voor enkele stuivers kopen, wanneer u ze aan arme kinderen besteedt. Kan geld niet helpen, geef dan deelneming en troost en ook die zullen hun doel niet missen. Werp niet tegen dat u niet bekwaam bent, om op deze wijze als vertrooster te fungeren. Al doende leert men. Indien u wat moeilijk spreekt, er zijn nog betere wegen om te troosten. Een kind zei eens tot haar moeder: “Moeder, ik ben een poosje bij weduwe Brown gebleven, omdat zij zegt, dat zij mij zo gaarne bij zich heeft.” “Dat is goed”, antwoordde de moeder. “Maar, moeder! ik doe er eigenlijk niets, want ik kan haar niets vertellen, maar ik leg mijn wang tegen haar wang, en als zij huilt, huil ik ook, en dan zegt zij, dat dit haar troost.” Hier is wijsheid! Dat kind wijst ons de weg. “Ween met de wenenden”; dat is een uitnemende troost. Troost anderen met de vertroosting, waarmee uzelf door God vertroost bent geworden, want Paulus zei: “Zijt goedsmoeds, mannen! want ik geloof God, dat het alsoo zijn zal, gelijk het *mij* gezegd is.” Hij was door de Heere getroost, en met deze troost troostte hij anderen. De Heere geve ons genade om naar zulken uit te zien, die in enigerlei beproeving verkeren, opdat wij hun harten mogen verblijden; maar laat ons bijzondere zorg wijden aan degene die in geestelijke nood is. Laat niemand in onze omgeving ooit reden hebben te klagen: “Niemand zorgde voor mijn ziel.” Troost Gods volk, en tracht tegelijkertijd zondaars voor Jezus te winnen, en de liefde van uw hart zal tegelijkertijd onverwachte zegeningen in uw eigen hart uitstorten. Geluk is aanstekelijk, en de blijdschap van uw vroomheid zal zo aantrekkelijk zijn, dat de zorgelozen en onverschilligen op de wegen van de Godsvrucht gaan letten. Zoek geen boodschapper van slecht nieuws te zijn, maar maak uw gesprekken aangenaam, door er de blijde boodschap van de zaligheid in te vlechten. Dan zult u uw Heere navolgen door te zeggen:

“Zijt goedsmoeds.”

RONDON DE POORT TOT DE SMALLE WEG

“Gaaf in door de enge poort.” Matthéüs 7: 13

**GESPREK MET ZOEKENDEN OVER HET GELOOF
IN DE HEERE JEZUS CHRISTUS**

door

CHARLES H. SPURGEON

Uit het Engels vertaald door: Ds. W. de Graaf¹

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2011**

¹ Eerder uitgegeven door DE BANIER, UTRECHT

INHOUD

WOORD VOORAF

- 1. ONTWAKING**
- 2. JEZUS ALLEEN**
- 3. GELOOF IN DE HEERE JEZUS**
- 4. HET GELOOF IS ZEER EENVOUDIG**
- 5. BANG OM TE GELOVEN**
- 6. MOEILIKHEDEN BIJ HET GELOVEN**
- 7. EEN NUTTIGE BESCHOUWING**
- 8. EEN WEZENLIJK BELETSEL**
- 9. OPKOMENDE TWIJFELINGEN**
- 10. ZONDER GELOOF GEEN ZALIGHEID**
- 11. RAAD AAN HEN, DIE TOT HET GELOOF ZIJN GEKOMEN**

WOORD VOORAF

Miljoenen mensen leven in de afgelegen gebieden ver van God en de vrede; voor hen bidden wij en wij waarschuwen hen. Maar op dit ogenblik hebben wij te doen met een kleiner gezelschap, die niet ver van het koninkrijk zijn, maar die regelrecht zijn afgekomen op de enge poort, die aan het begin van de weg naar het leven staat. Men zou denken, dat zij zich zouden haasten om in te gaan, want er staat een uitnodiging tot een vrije en algemene toegang boven de ingang. De poortwachter staat gereed om hen te verwelkomen, en er is slechts deze éne weg naar het eeuwige leven. Hij, die het meest belast is, schijnt het meest geschikt om in te gaan en de reis naar de hemel aan te vangen. *Maar wat mankeert de andere mensen?*

Dat is het wat ik graag wil nagaan.

Arme medemensen! Zij hebben al een lange weg afgelegd om te komen waar zij zijn. En de koninklijke weg, die zij zoeken, ligt vlak voor hen. Waarom betreden zij niet terstond de Pelgrimsweg? Helaas, zij hebben daarvoor heel veel redenen. En dwaas als die redenen zijn, is er een zeer wijs man voor nodig om die alle te beantwoorden. Ik kan niet de schijn aannemen, dat ik het zal doen. Alleen de Heere zelf kan de dwaasheid wegnemen, die zo nauw aan hun hart verbonden is, en hen ertoe brengen, de grote, beslissende stap te doen. De Heere werkt nog steeds door middelen. Ik heb dit boekje geschreven in de ernstige verwachting, dat Hij daar mee iets kan doen voor het gezegende doel: *zoekers te brengen tot een rechtstreeks, eenvoudig vertrouwen op de Heere Jezus.*

Hij, die niet de stap van het geloof doet en zo de weg naar de hemel betreedt, zal verloren gaan. Het zal iets vreselijks zijn, even buiten de poort naar het leven, te sterven. Bijna behouden, maar geheel verloren! Dit is een aller-verschrikkelijkste toestand. Een mens, net nog buiten de ark van Noach, zou zijn verdronken; een doodslager, dicht bij de muur van de vrijstad, maar toch erbuiten, zou worden gedood. En de mens, die zich binnen een meterafstand van Christus bevindt, en toch niet op Hem heeft vertrouwd, zal verloren zijn. Daarom is het mij bittere ernst mijn aarzelende vrienden over de drempel te leiden. “Kom binnen! Kom binnen!” is mijn dringende smeekbede. “Waarom blijft je buiten staan?” is mijn ernstige vraag.

Moge de Heilige Geest mijn pleitredenen vruchtbaar maken voor velen, die een blik op deze bladzijden zullen slaan. Moge Hij zijn almachtige kracht aanwenden om in hun ziel terstond geloof te verwekken!

Mijn lezer, als God dit boek aan je zegent, bewijs dan de schrijver deze gunst - leen je eigen exemplaar aan iemand, die staat te dralen bij de poort. Óf koop er nog een en geef het uwe weg. Want het is mijn vurige begeerte, dat dit boekje vele duizenden zielen van dienst zal zijn.

Aan God wordt dit boek opgedragen; want zonder Zijn genade zal alles wat geschreven is niets uitrichten.

1. ONTWAKING

Grote aantallen mensen hebben geen belang bij de eeuwige dingen. Zij zorgen beter voor hun katten en honden dan voor hun ziel. Het is een grote genade, als wij ertoe worden gebracht om te denken aan onszelf, en aan de vraag hoe we staan tegenover God en de eeuwigheid. Dit is heel vaak een teken, dat de zaligheid naar ons op weg is. Van nature zijn wij niet gesteld op de bezorgdheid, die geestelijke belangen bij ons veroorzaken, en als luiards proberen wij weer in te slapen. Dit is een grote dwaasheid; want het is voor ons gevaarlijk onze tijd te verwaarlozen terwijl de dood zo dichtbij is en het oordeel zo zeker. Als de Heere ons tot het eeuwige leven heeft uitverkoren, zal Hij ons niet in onze sluimering laten terugvallen. Als wij ons dat bewust zijn, zullen wij bidden, dat onze bezorgdheid voor onze ziel niet mag ophouden, voordat we werkelijk en waarlijk zijn gered. Laten wij van harte zeggen:

*“Hij, die leed in mijne plaats, zal mijn Geneesheer zijn;
Geen troost zal ik ontvangen tot Jezus mij vertroost.”*

Het zou iets vreselijks zijn, dromend naar de hel te gaan, en daar onze ogen op te slaan met een bestendige grote kloof tussen ons en de hemel. Het zal even verschrikkelijk zijn, te worden aangespoord om de toekomstige toorn te ontvliden, en dan de invloed van die waarschuwing van zich af te schudden en terug te vallen in onze ongevoeligheid. Ik bemerk, dat zij, die hun overtuiging onderdrukken en in hun zonden volharden, een volgende keer niet zo gemakkelijk worden bewogen: elke ontwaking, die men onbenut voorbij laat gaan, laat de ziel slaperiger achter dan zij tevoren was, en minder geschikt om opnieuw tot een heilig gevoel te worden opgewekt. Daarom zou ons hart zeer ongerust moeten worden bij de gedachte, dat het van zijn zorg kon worden ontslagen op een andere dan de juiste manier. Iemand, die de jicht had, werd ervan afgeholpen door een kwakzalversmiddel, dat de ziekte naar binnen deed slaan, zodat de patiënt stierf. Van zielssmart te worden genezen door een valse hoop, zou een verschrikkelijke zaak zijn: het middel zou erger zijn dan de kwaal. Het is heel wat beter, dat een teer geweten ons jaren lang zou pijnigen, dan dat wij dat zouden verliezen en omkomen in de hardheid van ons hart.

Toch is ontwaking niet iets om bij te blijven staan, of om te verlangen, dat zij maand na maand voortduurt. Als ik met schrik opspring, en bemerk, dat mijn huis in brand staat, dan ga ik niet op de rand van mijn bed zitten en bij mezelf zeggen: “Ik hoop, dat ik werkelijk wakker ben je worden. Inderdaad, ik ben zeer dankbaar, dat ik niet ben blijven doorslapen!”

Nee, ik moet aan de dreigende dood ontkomen, en daarom haast ik mij naar de deur of het raam, opdat ik eruit kan komen en misschien niet omkom, op de plaats waar ik ben. Het zou een bedenkelijke weldaad zijn, te worden gewekt en dan niet te ontkomen aan het gevaar. Bedenk goed, dat ontwaken geen redding is. Iemand kan weten, dat hij verloren is, en toch misschien nooit worden gered. Hij kan tot nadenken gebracht zijn, en misschien toch nog sterven in zijn zonden. Als je tot de ontdekking komt, dat je failliet bent, zal het berekenen van je schulden die niet betalen. Iemand kan het gehele jaar door zijn wonden onderzoeken, maar zij zullen niet spoediger genezen, omdat hij de pijn ervan voelt en hun aantal telt. Het is een list van de duivel, een mens ertoe te verleiden om met een besef van zonden tevreden te zijn. En een andere list van dezelfde bedrieger is, te beweren, dat de zondaar niet tevreden mag zijn met het vertrouwen op Christus, tenzij hij een zekere mate van wanhoop aan het voltooide werk van de Zaligmaker kan toevoegen. Ons ontwaken dient niet om de Zaligmaker te helpen, maar om ons naar de Zaligmaker toe te helpen. Mij in te beelden, dat mijn besef van de zonde moet bijdragen tot de wegneming van de zonde, is ongerijmd. Het is alsof ik zei, dat het water mijn gezicht niet kon reinigen, als ik niet langer in de spiegel had gekeken en de vuile vlekken op mijn voorhoofd had geteld. De noodzakelijkheid te beseffen van de zaligheid

uit genade is een zeer heilzaam teken. Maar men heeft wijsheid nodig om dat besef op de rechte wijze te gebruiken en er geen afgod van te maken.

Het lijkt wel, alsof sommigen verliefd zijn geraakt op hun twijfelingen, angsten, en ellenden. Men kan ze niet bij hun verschrikkingen vandaan krijgen - ze lijken er wel mee getrouwd. Men zegt, dat het bij paarden, wanneer hun stal in brand staat, de grootste moeilijkheid is, dat men ze er niet toe krijgen kan hun stal te verlaten. Als zij je leiding zouden volgen, dan konden zij aan de vlammen ontkomen. Maar zij schijnen door angst te zijn verlamd. Zo verhindert hun angst vóór het vuur hun ontkomen áán het vuur. Lezer, zal soms juist je vrees voor de toekomstige toorn je ontkomen daaraan verhinderen? Wij hopen het niet.

Iemand, die lang in de gevangenis had gezeten, wilde er niet uitkomen. De deur stond open. Maar hij smeekte zelfs onder tranen, te mogen blijven, waar hij zo lang was geweest. Verzot op de gevangenis! Getrouwd met de ijzeren grendels en de gevangeniskost! Ongetwijfeld moet de gevangene niet helemaal goed bij zijn hoofd zijn geweest! Wilt je een ontwaakte blijven, en verder niets? Begeert je niet vurig, terstond vergeving te ontvangen? Als je in angst en vrees zou talmen, dan moet ook je een beetje buiten je zinnen zijn! Als er vrede is te bekomen, neem die terstond aan! Waarom dralen in de duisternis van de kuil, waarin je voeten wegzinken in modderig slijk? Er is licht te verkrijgen, wonderlijk en hemels licht; waarom dan neer te liggen in de duisternis en te sterven van angst? Je weet niet, hoe dicht de zaligheid bij je is. Als je het wist, dan zou je zeker je hand uitstrekken en haar aannemen, want zij is er. En zij is te verkrijgen door aan te nemen.

Meen niet, dat wanhoopgevoelens je geschikt maken voor de genade. Geloof je, dat het voor de Pelgrim,² - toen hij op zijn weg naar de enge poort in de poel Mistrouten tuimelde, en toen de vieze modder van die poel aan zijn kleren kleefde, - een aanbeveling was om hem aan het begin van de weg gemakkelijker toegang te verlenen? Zo is het niet. De Pelgrim dacht er zo volstrekt niet over, en je mag dat ook niet. Niet wat je gevoelt zal je zalig maken, maar wat Jezus heeft gevoeld. Gesteld dat er in gevoelens al enige genezende kracht zou liggen, dan zouden het goede gevoelens moeten zijn. En het gevoel, dat ons doet twijfelen aan de macht van Christus om te redden, en dat ons verhindert onze zaligheid in Hem te zoeken, is in geen enkel opzicht goed, maar het is een wreed tekort doen aan de liefde van Jezus.

Een vriend van ons is ons komen opzoeken, en is per trein, per tram, of met de omnibus door ons drukke Londen gereisd. Plotseling wordt hij bleek. We vragen hem, wat er aan de hand is, en hij antwoordt: "Ik heb mijn portefeuille verloren, en die bevatte al het geld, dat ik in de wereld heb."

Hij gaat het bedrag na tot op een penny, en geeft een beschrijving van de cheques, rekeningen, bankbiljetten en muntstukken. Wij zeggen hem, dat het een grote troost voor hem moet zijn, dat hij zo nauwkeurig met de grootte van zijn verlies op de hoogte is. Het schijnt, dat hij de waarde van onze vertroosting niet inziet. Wij verzekeren hem, dat hij er dankbaar voor moet zijn, dat hij zo'n helder inzicht in zijn verlies heeft; want veel mensen zouden wellicht hun portefeuille hebben verloren, zonder dat zij ook maar enigszins hun verliezen konden berekenen. Onze vriend wordt echter niet in het minst opgebeurd. "Nee," zegt hij, "mijn verlies te kennen, helpt mij niet het terug te vinden. Zeg mij, waar ik mijn eigendom kan terugvinden, en dan heb je me werkelijk een dienst bewezen. Maar alleen mijn verlies te kennen biedt geen enkele troost."

Zo ook is geloven, dat je hebt gezondigd, en dat je ziel voor het gericht van God niet kan bestaan, een zeer uitstekende zaak, maar dit zal je niet zalig maken. De zaligheid ligt niet in

² Bunyans Chrstenreize naar de Eeuwigheid

het kennen van onze verlorenheid, maar in het volledig aangrijpen van de bevrijding, die gereed ligt in Christus Jezus. Iemand, die weigert op de Heere Jezus te zien, maar erin volhardt te blijven stilstaan bij zijn zonde en verlorenheid, doet ons denken aan een jongen, die een shilling liet vallen in een open rooster van een riool in Londen, en die daar uren bleef toeven, troost zoekend door te zeggen: “Daar precies rolde hij erin! Juist tussen die twee ijzeren staven zag ik hem recht naar beneden gaan.”

Arme ziel! Hij kon lang denken aan de bijzonderheden van zijn verlies, voordat hij op deze manier ook maar een penny in zijn zak zou terugkrijgen, om daarvoor voor zichzelf een stuk brood te kopen. Je ziet de strekking van de gelijkenis; doe er je voordeel mee!

2. JEZUS ALLEEN

Wij kunnen de zoekende ziel niet te dikwijls en te duidelijk zeggen, dat haar enige hoop op zaligheid in de Heere Jezus Christus ligt. Zij ligt in Hem volkomen, uitsluitend en alléén. Jezus is algenoegzaam om zowel van de schuld als van de macht van de zonde te redden. Zijn naam wordt Jezus genoemd, omdat “Hij zijn volk zal zaligmaken van hun zonden.” “De Zoon des mensen heeft macht op aarde de zonden te vergeven.” Hij is verhoogd, om bekering en vergeving der zonden te geven. Het behaagde God van oudsher een weg tot zaligheid te bedenken, die geheel in zijn eniggeboren Zoon zou besloten liggen. Om deze zaligheid te bewerken, werd de Heere Jezus mens, en in gedaante gevonden als een mens, werd Hij gehoorzaam tot de dood, ja de dood van het kruis. Als er een andere weg tot verlossing mogelijk was geweest, zou de bittere beker aan Hem zijn voorbij gegaan. Het ligt in de rede, dat de Geliefde van de hemel niet zou zijn gestorven om ons zalig te maken, als het mogelijk was geweest ons voor een lagere prijs te bevrijden. Oneindige genade bracht het grote offer, oneindige liefde onderwierp zich om onzentwil aan de dood. Hoe kunnen wij ons voorstellen, dat er een andere weg kan zijn dan de weg, die God heeft gebaad voor zo’n prijs, en die Hij in de Heilige Schrift zo eenvoudig en zo dringend heeft bekend gemaakt? Het is beslist waar, dat “de zaligheid niet in een ander is, want er is ook onder de hemel geen andere naam, die onder de mensen gegeven is, door welke wij moeten zalig worden.”

Te veronderstellen, dat de Heere Jezus de mensen maar half heeft gered, en dat er enig werk of gevoel van henzelf nodig is om zijn werk te voltooien - het is goddeloos. Wat is er van het onze, dat aan zijn bloed en gerechtigheid kan worden toegevoegd? “Al onze gerechtigheden zijn als een wegwerpelijke kleed.” Kunnen deze worden aangebracht op het kostbare weefsel van zijn goddelijke gerechtigheid? Lompen en fijn wit linnen! Ons schuim en zijn zuiver goud! Het is een belediging voor de Zaligmaker zich zo iets voor te stellen. Wij hebben genoeg gezondigd zonder dat we dit aan al onze andere beledigingen toevoegen.

Zelfs als wij enige gerechtigheid bezaten, waarop wij ons konden beroemen; als onze vijgenbladeren breder waren dan gewoonlijk en niet zo volkomen verwelkt, dan zou het nog wijs zijn ze weg te doen, en de gerechtigheid te aanvaarden, die God veel meer moet behagen dan wat ook van onszelf. De Heere moet in Zijn Zoon meer zien, dat aanvaardbaar is, dan in de beste van ons. De beste van ons! Het lijken wel spotwoorden, ofschoon zij zo niet worden bedoeld. “Er is niemand die goed doet, niet tot één toe.” Ik, die deze regels schrijf, wil wel zeer openhartig bekennen, dat ik geen draad goedheid van mezelf bezit. Ik zou er niet eens een lomp, of een stuk van een lomp, van maken. Ik ben totaal ontbloot. Maar al had ik het netste pak van goede werken, dat de hoogmoed zich kan voorstellen, dan zou ik het stukscheuren, om alleen maar de klederen des heils te kunnen aantrekken, die door de Heere Jezus uit de hemelse garderobe van zijn verdiensten om niet worden geschonken.

Het is het meest tot verheerlijking van onze Heere Jezus Christus, als wij alle goeds van Hem

verwachten. Dit is Hem behandelen, zoals Hij waardig is te worden behandeld; want daar Hij God is en er buiten Hem geen ander is, zijn wij verplicht op Hem te zien om zalig te worden. Dit is Hem behandelen, zoals Hij graag wordt behandeld, want Hij nodigt allen, *die vermoeid en belast zijn, tot Hem te komen, en Hij zal hun rust geven*. Zich te verbeelden, dat Hij niet volkomen kan zalig maken, is de Heilige van Israël beperken, en een blaam leggen op zijn macht. Of anders gezegd: *het liefdevol hart van de Vriend van zondaren belasteren, en zijn liefde in twijfel trekken*.

In beide gevallen zouden wij een vreselijke en moedwillige zonde begaan tegen de gevoeligste punten van zijn eer, namelijk zijn vermogen en zijn bereidheid om allen zalig te maken, die door Hem tot God gaan.

Het kind klemt zich, bij brandgevaar, alleen maar aan de brandweerman vast en vertrouwt op Hem alleen. Zij vraagt zich niet af, of zijn armen sterk genoeg zijn om haar te dragen, en of zijn hart bereid genoeg is om haar te redden: maar zij klemt zich vast. De hitte is verschrikkelijk, de rook is verblindend, maar zij klemt zich vast. En haar redder brengt haar vlug in veiligheid. Klem je met hetzelfde kinderlijke vertrouwen vast aan Jezus, die je zal wegdragen uit het gevaar van de vlammen van de zonde.

De aard van de Heere Jezus moet ons aanvuren tot het volste vertrouwen. Daar Hij God is, is Hij almachtig om zalig te maken; daar Hij mens is, is Hij vervuld met al de volheid om te zegenen. Omdat Hij God en mens is in één verheven Persoon, komt Hij als schepsel tot de mens, en in zijn heiligheid tot God. De ladder is lang genoeg om van de ter aarde geworpen Jakob te reiken tot de Heere, die in de hemel regeert. Een andere ladder aandragen zou hetzelfde zijn als te veronderstellen, dat ze tekort is om de afstand te overbruggen. En dit zou Hem erg ontoren. Als wij zelfs door iets toe te voegen aan zijn woorden een vloek over ons halen, wat moet het dan zijn, als wij het wagen iets aan Hemzelf toe te voegen? Bedenk, dat Hij, Hijzelf, de Weg is. En te veronderstellen, dat wij op de een of andere manier iets aan de goddelijke weg moeten toevoegen, betekent aanmatigend genoeg te zijn om te denken, dat wij iets aan Hem toevoegen. Weg met zo'n opvatting! Verafschuw haar, zoals je godslastering zou doen. Want in wezen is het de grootste godslastering tegen de Heere van liefde.

Tot Jezus gaan met een prijs in onze hand zou onverdraaglijke hoogmoed zijn, zelfs al hadden we een prijs, die we konden aanbieden. Wat heeft Hij van ons nodig? En als Hij iets nodig had, wat zouden we kunnen meebrengen? Zou Hij de onbetaalbare zegeningen van zijn verlossing verkopen? Zou Hij wat Hij met zijn hartebloed heeft tot stand gebracht, met ons ruilen voor onze tranen, en werken? Hij is er niet toe te brengen van zichzelf een markt te maken; Hij wil geven om niet, zoals dat bij zijn koninklijke liefde past. Maar hij, die Hem een prijs biedt, weet niet met Wie hij te doen heeft, en evenmin op welk een grievende wijze hij zijn vrijgevege Geest aanstoot geeft.

Zondaars met lege handen mogen nemen wat zij wensen. Alles wat zij mogelijkerwijze nodig hebben is in Jezus, en Hij schenkt het als zij het vragen. Maar wij moeten geloven, dat Hij alles is in allen, en wij moeten geen woord durven zeggen over aanvulling van wat Hij heeft volbracht, of over een geschikt maken van onszelf voor wat Hij ons als onwaardige zondaars geeft.

De reden, waarom wij mogen hopen op vergeving van zonden, en het eeuwige leven, door het geloof in de Heere Jezus, is deze, dat God het zo heeft beschikt. Hij heeft zich in het Evangelie verbonden, allen zalig te maken, die oprecht vertrouwen op de Heere Jezus, en Hij zal zich nooit aan zijn belofte onttrekken. Hij is zo ingenomen met zijn eniggeboren Zoon, dat Hij ook behagen schept in allen, die Hem aangrijpen als hun éne en enige hoop. De grote God heeft hem vastgegrepen, die zijn Zoon heeft vastgegrepen. Hij bewerkt de zaligheid voor

allen, die die zaligheid van de éénmaal gestorven Verlosser verwachten. Om de eer van zijn Zoon zal Hij niet toelaten, dat iemand, die op Hem vertrouwt, wordt beschaamd. “Die in de Zoon gelooft, heeft het eeuwige leven.” Want de eeuwiglevende God heeft hem tot Zich genomen en hem gegeven een deelgenoot te zijn van zijn leven. Als Jezus alleen je vertrouwen is, behoeft je niet te vrezen, dat je niet werkelijk gered zult worden, zowel nu als op de dag van Zijn verschijning.

Wanneer een mens vertrouwt, dan is er een verbindingspunt tussen hem en God, en die verbintenis waarborgt zegen. Het geloof maakt ons zalig, omdat het er ons toe brengt, dat wij ons vastklemmen aan Christus Jezus, en Hij is één met God, en brengt ons zodoende in verbinding met God.

Jaren geleden heeft men mij eens verteld, dat boven de Niagara watervallen een boot was omgeslagen. En twee mannen werden door de stroom meegesleurd, toen mensen aan de oever erin slaagden hun een touw toe te werpen, welk touw door hen beiden werd vastgegrepen. Eén van hen hield het vast en werd veilig op de wal getrokken. Maar de ander, die een groot houtblok zag komen aandrijven, liet in zijn onverstand het touw los en klemde zich vast aan het grote stuk hout, want dat was het grootste van de twee, en ogenschijnlijk beter om zich aan vast te klemmen. Helaas, het hout, met de man eraan, dreef precies over de uitgestrekte afgrond heen, omdat er geen verbinding was tussen het hout en de oever. De grootte van het houtblok was geen voordeel voor hem, die het had vastgegrepen; het had een verbinding met de oever nodig om veiligheid te bieden.

Zo zal een mens, wanneer hij vertrouwt op zijn werken, of op zijn gebeden, of het geven van aalmoezen, of op sacramenten, of op iets van dien aard, niet worden gered, omdat er geen verbinding is tussen hem en God door Christus Jezus. Maar het geloof, ook al schijnt het als een dun koord, ligt in de hand van de grote God aan de walkant; onbegrensde macht haalt de verbindinglijn in en trekt zo de man uit de ondergang. O, de zaligheid van het geloof, want het verbindt ons met God door de Zaligmaker, die Hij heeft aangesteld, namelijk Jezus Christus!

O lezer, is dit niet een kwestie van gezond verstand? Overdenk dit en moge er spoedig een band van eenheid zijn tussen je en God, door je geloof in Christus Jezus.

3. GELOOF IN DE HEERE JEZUS

Er bestaat een betreurenswaardige neiging onder de mensen om Christus buiten het Evangelie te houden. Zij zouden even goed de bloem uit het brood weg kunnen laten. De mensen horen de weg der zaligheid verklaren, en stemmen toe dat hij schriftuurlijk is, en op alle manier op hun geval van toepassing is. Maar zij vergeten, dat een plan van geen nut is, als het niet wordt uitgevoerd, en dat ten aanzien van de zaligheid hun eigen persoonlijk geloof onmisbaar is. Een weg naar York zal me daar niet heen brengen: ik moet die weg voor mezelf bereizen. Elke gezonde leer, die ooit werd geloofd, zal nooit een mens zalig maken, tenzij hij voor zichzelf zijn vertrouwen stelt op de Heere Jezus.

De heer Mac Donald vroeg de bewoners van het eiland Kilda, hoe een mens moest zalig worden. Een oude man antwoordde: “Wij zullen zalig worden, als wij berouw hebben, en onze zonden nalaten, en ons bekeren tot God.”

“Ja,” zei een vrouw van middelbare leeftijd, “en ook met een oprecht hart.”

“Ja,” antwoordde een derde, “en met gebed.”

En een vierde voegde eraan toe: “het moet een gebed uit het hart zijn.”

“En wij moeten tevens ijverig zijn,” zei de vijfde, “in de onderhouding van de geboden.”

Nadat ieder zijn steentje had bijgedragen en in het besef, dat een zeer behoorlijke

geloofsbelijdenis was opgesteld, zagen zij uit en luisterden zij naar de goedkeuring van de prediker. Maar zij hadden zijn diepste medelijden opgewekt: hij moest beginnen bij het begin en *hen Christus prediken*. Het vleeselijk verstand ontwerpt voor zichzelf altijd een methode, die het eigen ik kan volgen om zich groot te maken. Maar de weg van de Heere Jezus loopt juist in omgekeerde richting. De Heere Jezus vat die bondig samen in Marcus 16 vers 16: “Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden.” Geloven en gedoopt worden zijn geen verdienstelijke zaken, om zich op te beroemen. Ze zijn zo eenvoudig, dat roemen wordt uitgesloten en vrije genade de erepalm wegdraagt. Deze weg der zaligheid is gekozen, opdat mag worden ingezien, dat zij er is *uit genade alleen*.

Het is mogelijk, dat de lezer nog niet behouden is: wat is daarvan de reden? Geloof u, dat de weg der zaligheid, zoals die wordt beschreven in de tekst, die wij hebben aangehaald, twijfelachtig is? Ben je bang, dat je niet zalig zal worden, als je hem volgt? Hoe is dat mogelijk, wanneer God voor de zekerheid daarvan Zijn eigen woord als pand heeft gegeven? Hoe kan wat God voorschrijft en waarvoor Hij een belofte heeft gegeven, mislukken? Meen je dat die weg erg gemakkelijk is? Waarom schenkt je er dan geen aandacht aan? De gemakkelijheid ervan ontnemt elke verontschuldi-ging aan hen, die hem niet in acht nemen. Als je iets groots zou willen doen, wees dan niet zo dwaas, dat je het kleine zou veronachtzamen. Geloven is vertrouwen of leunen op Christus Jezus. Met andere woorden: *het vertrouwen op zichzelf opgeven en op de Heere Jezus vertrouwen*. Gedoopt worden is zich onderwerpen aan de ordinantie, die onze Heere waarnam bij de Jordaan, waaraan de bekeerden op het Pinksterfeest zich onderwierpen, waaraan de gevangenenbewaarder gehoorzaam was in de nacht van zijn bekering. De uitwendige belijdenis moet altijd samengaan met het inwendige geloof. Het uitwendig teken maakt niet zalig. Maar het maakt ons onze dood, begrafenis en opstanding met Jezus bekend, en het moet evenmin als het Heilig Avondmaal worden veronachtzaamd.

Het grote punt is: *gelooven in Jezus en je geloof belijden*. Geloof je in Jezus? Leg dan, beste vriend, je vrees af: je zult zalig worden. Ben je nog steeds een ongelovige? Bedenk dan, dat er maar één deur is, en als je daardoor niet wilt ingaan, moet je omkomen in je zonden. De deur is er. Maar als je daardoor niet binnengaat, wat voor nut heeft zij dan voor u? Het is noodzakelijk, dat je aan het gebod van het Evangelie gehoorzaamt. Als je niet hoort naar de stem van Jezus en zijn bevel niet metterdaad en in waarheid volbrengt, dan kan niets je zalig maken. Nadenken en besluiten nemen zal niet tot het doel leiden; je moet tot de zaak zelf komen; want alleen als je daadwerkelijk gelooft, zult je waarlijk leven voor God.

Ik heb eens gehoord van een vriend, die ernstig begeerde het middel tot bekering te worden voor een jonge man. En dat iemand tot hem zei: “Je kunt naar hem toe gaan, en met hem spreken, maar je zult hem niet verder krijgen; want hij is bijzonder goed bekend met het verlossingsplan.” Dit was in hoge mate het geval, en toen onze vriend met de jonge man begon te spreken, kreeg hij daarom ten antwoord: ik ben je zeer verplicht, maar ik weet niet wat je mij nog meer zou kunnen vertellen; want ik heb het plan van de verlossing door het plaatsbekledend offer van Christus allang gekend en bewonderd.” Helaas, hij verliet zich op het plan maar hij geloofde niet in de Persoon.

Het verlossingsplan is zeer voortreffelijk, maar het kan ons niet baten, als wij niet persoonlijk in de Heere Jezus Christus zelf geloven. Welk gerief biedt je de tekening van een huis, als je niet het huis zelf binnengaat? De man die buiten in de regen zit, heeft niet veel gemak van de plannen, die voor hem liggen uitgespreid. Wat is het nut van een kledingmodel, als je geen lomp bezit om je te bedekken?

Heb je nooit gehoord van de Arabische hoofdman te Cairo, die ernstig ziek was en naar de zendingspost ging, en dat de zending zei, dat hij hem een recept kon geven? Hij deed dat, en een week later bevond hij de Arabier niets beter. “Heb je mijn recept ingenomen?” vroeg hij. “Ja, ik heb elk stukje van het papier opgegeten.” Hij verbeelde zich, dat hij zou genezen door het geschrift van de dokter te verorberen, dat ik het plan van het geneesmiddel kan noemen. Hij had het recept moeten klaarmaken, en dan zou het hem goed gedaan hebben, als hij het drankje had ingenomen; het verzwelgen van het recept kon hem geen goed doen.

Zo is het ook met de zaligheid: niet het plan van de verlossing kan zalig maken, maar de uitvoering van dat plan door de Heere Jezus in Zijn dood voor ons, en de aanvaarding daarvan door ons.

Onder de Joodse wet bracht de offeraar een os mee, en legde zijn handen daarop: het was geen droom, of theorie, of plan. In het offerdier vond hij iets wezenlijks, dat hij kon betasten en aanraken. Zó steunen wij op het wezenlijke en ware werk van Jezus, het meest wezenlijke onder de hemel. Wij komen tot de Heere Jezus door het geloof en zeggen: “God heeft door Hem verzoening bereid, en ik aanvaard haar. Ik geloof in wat werkelijk aan het kruis is volbracht. Ik ben ervan overtuigd, dat de zonde door Christus werd weggenomen, en ik vertrouw op Hem.” Als je zalig wilt worden, moet je verder gaan van het aanvaarden van plannen en leringen tot het vertrouwen op de Goddelijke Persoon en het volbrachte werk van de Heere Jezus Christus.

Beste lezer, zul je Christus nu aannemen?

Jezus nodigt al diegenen uit, die vermoeid en belast zijn, om tot Hem te komen, dan zal Hij hun rust geven. Hij belooft hen dat niet, als zij alleen maar over Hem dromen. Zij moeten komen, en zij moeten tot Hem komen, en niet alleen maar tot de kerk, tot de doop, of tot het rechtzinnig geloof, of tot iets, wat dan ook, dat minder is dan Zijn Goddelijke Persoon. Toen de koperen slang werd opgericht in de woestijn, moesten de mensen niet zien op Mozes, noch op de Tabernakel, noch op de wolkkolom, maar op de koperen slang zelf. Het zien zonder meer was niet genoeg, als zij niet zagen op het juiste voorwerp. En het juiste voorwerp was niet genoeg, als zij er niet op zagen. Het was voor hen niet voldoende, dat zij wisten van de koperen slang; zij moesten allen zelf daarop zien. Wanneer iemand ziek is, kan hij een behoorlijke kennis van geneesmiddelen hebben, en als hij de genezende drank niet werkelijk inneemt, kan hij toch sterven. Wij moeten Jezus aannemen. “Want zovelen Hem aangenomen hebben, heeft Hij macht gegeven kinderen van God te worden.” Leg de nadruk op twee woorden: *Wij moeten* Hem aannemen; en wij moeten *Hem aannemen*. Wij moeten de deur wijd openzetten en Christus Jezus binnenlaten; want “Christus in u” is “de hoop der heerlijkheid.” Christus moet geen mythe, geen droombeeld, geen hersenschim voor ons zijn, maar een wezenlijk Mens en een waarachtig God. En onze aanneming van Hem moet geen gedwongen en geveinsde aanvaarding zijn, maar de hartelijke en vreugdevolle toestemming en instemming van de ziel, dat Hij de alles in alles van onze zaligheid zal zijn. Zullen wij dan niet direct tot Hem gaan en Hem maken tot ons enig vertrouwen?

De duif wordt opgejaagd door de havik, en vindt geen bescherming tegen haar rusteloze vijand. Ze heeft begrepen, dat er voor haar een schuilplaats is in de rotskloof, en zij haast zich erheen met blijde wiekslag. Eenmaal geheel beschut in haar toevluchtsoord, vreest zij geen roofvogel. Maar als zij zich niet verborg in de rots, zou zij door haar vijand worden gegrepen. De rots zou van geen nut zijn voor de duif, als de duif niet in de kloof ging. Haar gehele lichaam moet in de rots worden verborgen. Als tienduizend andere vogels daar een beschutting vonden, zou toch dat feit die éne duif niet redden, die nu door de havik wordt achtervolgd! Zij moet zich geheel in de schuilplaats begeven, en zich in haar toevluchtsoord

verbergen, anders zal haar leven een prooi worden van de verdelger.

Welk een uitnemend beeld is dit van het geloof! Dat is ingaan in Jezus, zich verbergen in zijn wonden.

“Rots der eeuwen, troost in smart,

Wees een schuilplaats voor mijn hart.”

De duif is uit het gezicht: alleen de rots is te zien.

Zo snelt de schuldige ziel door het geloof naar de doorboorde zijde van Jezus, en zij verbergt zich in Hem, buiten het gezicht van de wrekende gerechtigheid. Maar om te schuilen bij Jezus moet er de persoonlijke aanneming zijn.

En die is het, die zo velen van dag tot dag uitstellen, totdat te vrezen staat, dat zij zullen “sterven in hun zonden.” Wat is dat een ontzagwekkend woord! Het is wat onze Heere zei tot de ongelovige Joden. En hetzelfde zegt Hij op dit ogenblik tot ons: “Als je niet gelooft, dat Ik het ben, zult je sterven in je zonden.” Het doet iemands hart huiveren, als hij eraan denkt, dat zelfs iemand, die deze regels zal lezen, mogelijk toch behoort bij het beklagenswaardige gezelschap, dat op die wijze zal verloren gaan. De Heere voorkome het door Zijn grote genade!

Ik zag onlangs een merkwaardige schilderij, die ik zal gebruiken als een toelichting van de weg der zaligheid door het geloof in Jezus. Een boosdoener had een misdaad begaan, waarvoor hij moest sterven, maar het was in de oude tijd, toen kerken werden beschouwd als heiligdommen, waarin misdadigers zich mochten verschuilen om zo te ontkomen aan de dood. Zie de overtreder! Hij stormt op de Kerk af, de bewakers achtervolgen hem met hun getrokken zwaarden, dorstend naar zijn bloed! Zij volgen hem tot vlak bij de kerkdeur. Hij rent de trappen op en juist als zij op het punt staan hem in te halen, en hem in stukken te houwen op de drempel van de Kerk, komt de bisschop naar buiten, en terwijl hij hun het kruis voorhoudt, roept hij: “Terug, terug! Bezoedelt de voorhoven van het huis van God niet met bloed. Gaat achteruit!” De woeste soldaten hebben ontzag voor het symbool en trekken terstond terug, terwijl de arme vluchteling zich verbergt achter het gewaad van de bisschop.

Evenzo is het met Christus. De schuldige zondaar vlucht rechtstreeks naar Jezus. En hoewel de gerechtigheid hem achtervolgt, heft Christus zijn gewonde handen op en roept tot de gerechtigheid: “Ga terug! Ik bescherm deze zondaar: Ik verberg hem in het verborgene van Mijn tent. Ik zal niet toelaten, dat hij verloren gaat, want hij stelt zijn vertrouwen op Mij.”

Zondaar, neem de toevlucht tot Christus!

Maar je antwoordt: “Ik ben te slecht.” Hoe slechter je bent, hoe meer je Hem zult eren door te geloven, dat Hij in staat is ook je te beschermen. “Maar ik ben zo’n groot zondaar.” Des te meer eer zal Hem dan worden gegeven, als jij, groot zondaar, die je bent, gelooft, dat je op Hem kunt vertrouwen.

Als je een beetje ziek bent en tot je dokter zegt: “Meneer, ik vertrouw volkomen op je geneeskundige bekwaamheid,” dan ligt er in je verklaring niet zo’n groot compliment. Iedereen kan een zere vinger of een lichte ongesteldheid behandelen. Maar als je zwaar ziek bent, door een complicatie van kwalen, die je ernstig kwellen, en als je dan zegt: “Meneer, ik verlang geen betere dokter; ik zal geen ander advies vragen dan het uwe; ik vertrouw me met vreugde aan u toe.” Welk een eer heb je hem dan toegekend, doordat je je leven aan zijn handen kunt toevertrouwen, terwijl het in zeer groot en onmiddellijk gevaar verkeert.

Doe hetzelfde bij Christus; stel je ziel onder Zijn behandeling. Doe het weloverwogen en zonder enige twijfeling. Durf van alle andere verwachtingen af te zien; waag het alleen met Jezus. Ik zeg “waag”, ofschoon het in werkelijkheid helemaal geen waagstuk is, want Hij is overvloedig bij machte zalig te maken. Werp jezelf zonder meer op Jezus. Laat er in je ziel

niets zijn dan vertrouwen op Jezus; geloof in Hem en vertrouw op Hem, dan zult je nooit in je vertrouwen worden beschaamd. “Die in Hem gelooft, zal niet beschaamd worden” (1 Petrus 2: 6).

4. HET GELOOF IS ZEER EENVOUDIG

Voor velen schijnt het geloof een moeilijke zaak. De waarheid is: het is alléén moeilijk, omdat het *gemakkelijk* is. Naäman vond het moeilijk, dat hij zich moest wassen in de Jordaan. Maar als het iets groots was geweest, zou hij het met veel genoeg hebben gedaan. De mensen denken, dat de zaligheid het resultaat moet zijn van een handeling of gevoel, zeer geheimzinnig en zeer moeilijk. Maar de gedachten van God zijn niet onze gedachten, en Zijn wegen zijn niet onze wegen. Met de bedoeling, dat de zwakste en de onkundigste zalig zou kunnen worden, heeft Hij de weg der zaligheid zo gemakkelijk gemaakt als het A. B. C. Er is niets bij, dat iemand, wie ook, in verlegenheid behoeft te brengen. Het is alleen maar: ... als iedereen verwacht, dat hij erdoor in verwarring geraakt, dan staan velen volkomen verbijsterd, wanneer zij bespeuren, dat het zo buitengewoon eenvoudig is. Het komt erop neer, dat wij niet geloven dat God meent wat Hij zegt. Wij doen alsof het niet waar kon zijn.

Ik heb eens gehoord van een zondagsschoolonderwijzer, die een proef nam, die ik, naar ik geloof, nooit bij kinderen zou toepassen; want het kon er wel eens op uitlopen, dat het een zeer dure zou zijn. Ik voel me er zeker van, dat in mijn geval het resultaat zeer verschillend zou zijn van dat, wat ik nu beschrijf. Deze onderwijzer had geprobeerd duidelijk te maken wat geloof was, en toen hij het zijn jongens niet aan het verstand kon brengen, haalde hij zijn horloge te voorschijn, en zei: “Wel, ik wil je dit horloge geven, John. Wil je het hebben?” John ging nadenken over wat de bedoeling van de onderwijzer kon zijn, en hij pakte de schat niet aan, maar hij gaf ook geen antwoord. De onderwijzer zei tot de jongen naast hem: “Henry, hier is het horloge. Wil je het hebben?” De jongen antwoordde met zeer gepaste bescheidenheid: Nee, meneer, dank u.” De onderwijzer stelde verscheidenen van de jongens op de proef met hetzelfde resultaat. Totdat tenslotte een knaap, die niet zo wijs en diepdenkend was als de anderen, maar wel geloviger, op de natuurlijkste manier zei: “Alstublieft, meneer,” en het horloge in zijn zak stak. Toen werden de andere jongens zich van een verrassend feit bewust: hun kameraad had een horloge gekregen, dat zij hadden geweigerd. Een van de jongens vroeg gauw aan de onderwijzer: “Mag hij het houden?” “Natuurlijk,” zei de onderwijzer, “ik bood het hem aan, en hij aanvaardde het. Ik wilde niet iets geven en iets nemen, dat zou erg dwaas zijn. Ik hield jullie het horloge voor, en zei, dat ik het aan jullie gaf, maar geen van jullie wilde het hebben.” “Och!” zei de jongen, “als ik had geweten, dat u het meende, dan zou ik het gehad hebben.” Natuurlijk zou hij dat. Hij dacht, dat het een stukje toneelspel was, en niets meer. Al de andere jongens waren verschrikkelijk opgewonden bij de gedachte, dat zij zich het horloge hadden laten ontglippen. Iedereen riep: “meester, ik wist niet, dat u het meende, maar ik *dacht*” Niemand nam de gift aan, maar iedereen dacht. Ieder had zijn theorie, uitgezonderd de argeloze jongen, die geloofde wat hem werd gezegd en die het horloge kreeg.

Nu wou ik wel, dat ik altijd zo’n eenvoudig kind kon zijn, zodat ik letterlijk geloof wat de Heere zegt, en aanneem wat Hij mij voorhoudt, volkomen tevreden erop vertrouwend, dat Hij niet met mij speelt, en dat ik er niet verkeerd aan doe, als ik aanneem wat Hij mij in het Evangelie belooft. Wij zouden gelukkig zijn, als we zouden vertrouwen, en geen vragen, van welke aard ook, opwierpen. Maar helaas, wij gaan nadenken en twijfelen. Wanneer de Heere Zijn dierbare Zoon aan een zondaar aanbiedt, dan moet die zondaar Hem zonder aarzeling aannemen. Als je Hem aanneemt, dan bezit je Hem, en niemand kan Hem je ontnemen. Strek

je hand uit, o mens, en neem Hem terstond aan.

Wanneer zoekenden de Bijbel aannemen als letterlijk waar, en inzien, dat Jezus werkelijk wordt gegeven aan allen die op Hem vertrouwen, dan verdwijnt elke moeilijkheid aangaande het verstaan van de weg der zaligheid als de rijp in de morgen, bij het opkomen van de zon.

Twee zoekende zielen kwamen bij mij in mijn kerkenraadskamer. Zij hadden van mij slechts een korte tijd het Evangelie gehoord, maar zij waren er diep van onder de indruk gekomen. Zij zeiden het jammer te vinden, dat zij op het punt stonden ver weg te verhuizen, maar zij voegden eraan toe, dat zij er dankbaar voor waren, dat zij mij in elk geval hadden gehoord. Ik werd door hun vriendelijke dankbetuigingen blijmoedig gestemd, maar voelde de begeerte, dat in hen een krachtadiger werk mocht worden tot stand gebracht. Daarom vroeg ik hen: “Heb je inderdaad in de Heere Jezus Christus geloofd? Ben je behouden?”

Een van hen antwoordde: “Ik heb ernstig getracht te geloven.” Deze verklaring heb ik dikwijls gehoord, maar ik zal haar nooit zonder meer aan mij laten voorbijgaan.

“Nee, zei ik, dat is niet genoeg. Heb je nooit tot je vader gezegd, dat je probeerde hem te geloven?” Nadat ik een tijdje hierbij had stilgestaan, gaven zij toe, dat zo’n taal een belediging zou zijn geweest voor hun vader. Ik heb hen toen zeer duidelijk het Evangelie verklaard, in een zo eenvoudige taal als mij mogelijk was. Ik vroeg hen dringend, Jezus te geloven, die geloofwaardiger is dan de beste van onze vaders.

Eén van hen antwoordde: “Ik kan me niet voorstellen, dat ik behouden ben.” Toen ging ik verder met te zeggen: “God getuigt van Zijn Zoon, dat al wie op Zijn Zoon vertrouwt, zalig zal worden. Wil je Hem nu tot een leugenaar maken, óf wil je Zijn woord geloven?”

Terwijl ik zo sprak, sprong één van hen als verbaasd op en zij verraste ons allen, toen zij uitriep: “O meneer, ik zie het alles in; ik ben gered! O, prijs Jezus voor mij! Hij heeft me de weg gewezen en Hij heeft me gered! Ik zie het alles in.”

De hooggeachte zuster, die deze twee jonge vriendinnen bij mij had gebracht, knielde met hen neer, terwijl wij met ons gehele hart de Heere prezen en grootmaakten voor een ziel, die tot het licht was gebracht.

Eén van de twee zusters kon echter het Evangelie niet begrijpen, zoals de andere dat had gedaan, hoewel ik er zeker van ben, dat zij het binnenkort zal doen. Zou het niet vreemd lijken, dat, terwijl ze beiden dezelfde woorden hoorden, de één in het helder licht zou wandelen en de ander, in het donker zou blijven? De verandering, die over het hart komt, wanneer iemand, die het Evangelie verstaat, dat aangrijpt, wordt dikwijls weerspiegeld op het gezicht en straalt daarop als het licht van de hemel. Zulke pas verlichte zielen roepen dikwijls uit: “Wel, meneer, het is zo duidelijk; hoe bestaat het, dat ik dit niet eerder heb gezien? Ik begrijp nu alles wat ik in de Bijbel heb gelezen, hoewel ik er vroeger geen wijs uit kon worden. Het is alles in een minuut gebeurd, en nu zie ik in wat ik tevoren nooit kon begrijpen.”

De werkelijkheid is, dat de waarheid altijd duidelijk was, maar zij wachtten op tekenen en wonderen, en zagen daarom niet wat dicht bij hen was. Oude mensen zoeken dikwijls naar hun bril, terwijl hij op hun voorhoofd zit. Het is een gewoon verschijnsel, dat wij er niet toe komen om te zien wat vlak voor ons is. Christus Jezus staat voor ons gezicht, en wij hoeven alleen maar op Hem te zien om te leven. Maar wij maken er op allerlei manieren een verwarde zaak van. Zo maken wij een doolhof van wat zo klaar is als de dag.

Het kleine voorval met de twee zusters herinnert me aan een ander. Een zeer geachte vriendin kwam op een sabbatmorgen na de dienst bij me, om me de hand te drukken, “want,” zei ze, “ik werd op dezelfde dag vijftig jaar als u. Ik sta gelijk met u op dat éne punt, meneer, maar in

betere dingen ben ik precies het tegenovergestelde van u.”

Ik merkte op: “Dan moet je een zeer goede vrouw zijn, want ik wou, dat ik in veel dingen het tegenovergestelde kon zijn van wat ik ben.”

“Nee, nee,” zei ze, “zo iets bedoelde ik helemaal niet: ik ben in geen enkel opzicht goed.”

“Wat!” riep ik uit, “ben je geen gelovige in de Heere Jezus?”

“Jawel,” zei ze met diepe ontroering, “ik, ik wil proberen het te zijn.”

Ik greep haar bij de hand en zei: “Mijn lieve ziel, je moet me niet gaan vertellen, dat je wilt proberen in mijn Heere Jezus te geloven! Zulke taal kan ik niet van je verdragen. Het betekent louter ongeloof. Wat heeft Hij gedaan, dat je op zo’n manier van Hem zou spreken? Zou je mij willen vertellen, dat je zou willen proberen mij te geloven! Ik weet, dat je mij niet zo grof zou behandelen. Je houdt mij voor een oprecht man, en daarom geloof je me terstond. En met mijn Heere Jezus kunt je zeker niet minder doen.”

Toen riep zij in tranen uit: “O meneer, bid voor mij!”

Mijn antwoord hierop was: “Ik heb niet het gevoel, dat ik iets van die aard kan doen. Wat kan ik de Heere Jezus vragen te doen voor iemand, die Hem niet wil vertrouwen? Ik zie niets, waarom ik zou bidden. Als je in Hem wilt geloven, zul je zalig worden. En als je niet in Hem wilt geloven, dan kan ik hem niet vragen, een nieuwe weg uit te denken om je ongeloof te belonen.”

Toen zei ze nog eens: “Ik wil proberen te geloven.” Maar ik zei haar ernstig, dat ik met haar “proberen” niets te doen wilde hebben, want de boodschap van de Heere maakte geen melding van “proberen.” Maar zij luidt: “Geloof in de Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden.” Ik drukte haar de grote waarheid op het hart: “Wie in Hem gelooft, heeft het eeuwige leven.” Ook het verschrikkelijke tegendeel daarvan: “Hij, die niet gelooft, is alreeds veroordeeld, omdat hij niet heeft geloofd in de Naam van de eniggeboren Zoon van God.” Ik drong bij haar aan op een volkomen geloof in de eenmaal Gekruisigde, maar thans opgestane Heere. En de Heilige Geest stelde haar daar en toen in staat om te vertrouwen. Zij zei zacht: “O meneer, ik zag op mijn gevoelens, en dat is mijn fout geweest! Nu vertrouw ik mijn ziel toe aan Jezus en ben ik behouden!” Zij vond terstond vrede door te geloven. Er is geen andere weg.

Het heeft God behaagd om de dingen, die we voor het leven nodig hebben, zeer eenvoudig te maken. Wij moeten eten, en zelfs een blinde kan de weg naar zijn mond vinden. Wij moeten drinken, en zelfs het kleinste kind weet zonder onderrichting hoe hij dat moet doen. We hebben in de tuin van het Stockwell Weeshuis een fontein, en wanneer zij bij warm weer stroomt, gaan de jongens er vanzelf heen. Wij hebben geen klas om hen te oefenen in het gebruik van de fontein. Veel arme jongens zijn naar het Weeshuis gekomen, maar nooit was er één zo onkundig, dat hij niet wist, hoe hij drinken moest.

Nu is het geloof bij geestelijke zaken wat eten en drinken zijn in tijdelijke dingen. Door de mond van het geloof nemen we de zegeningen van de genade in onze geestelijke natuur op, en dan zijn zij de onze. O, die zou willen geloven, maar denkt, dat je het niet kunt, zie je niet, dat, zoals men kan drinken zonder kracht, en zoals men kan eten zonder kracht, en dan kracht krijgt door te eten, dat wij zo Jezus kunnen aannemen zonder krachtsinspanning en door Hem aan te nemen kracht ontvangen voor al die verdere inspanningen tot de aanwending waarvan wij kunnen worden geroepen? Het geloof is zo’n eenvoudige zaak, dat ik, wanneer ik het tracht te verklaren, erg bang ben, dat ik zijn eenvoud zal verduisteren.

Toen Thomas Scott zijn aantekeningen op “de Christenreize” had laten drukken, vroeg hij een van zijn gemeenteleden, of zij het boek begreep. “O zeker, meneer,” zei ze, “ik begrijp Bunyan heel goed, en ik hoop, dat ik door Goddelijke genade op zekere dag je uitleggingen

kan begrijpen.”

Zou ik me niet beschaamd voelen, als mijn lezer zou weten wat geloof is, en dat hij dan in verwarring zou geraken door mijn uitlegging? Toch wil ik een poging doen, en ik bid de Heere het duidelijk te maken.

Mij werd verteld, dat bij een zekere weg in het Hoogland het recht van doorgang werd betwist. De eigenaar wenste zijn gezag te handhaven, en tegelijkertijd wilde hij het publiek geen ongemak bezorgen. Vandaar ontstond een regeling, die de aanleiding werd tot het volgende voorval.

Toen een toerist een aardig landmeisje zag staan bij het hek, ging hij naar haar toe en bood haar een shilling aan om erdoor te mogen gaan. “Nee, nee,” zei het kind, “ik mag niets van u aannemen, maar u moet zeggen: *‘Laat mij er alstublieft door’*, en dan mag u erdoor gaan en van harte ook.” De toestemming moest worden gevraagd, maar ze kon worden verkregen door haar te vragen.

Precies zo is er voor het eeuwige leven geen betaling nodig. Ja, het zal terstond worden verkregen door te vertrouwen op het woord van Hem, die niet kan liegen. Vertrouw op Christus en door het vertrouwen krijg je de zaligheid en het eeuwige leven. Filosofer niet. Ga er niet bij zitten om je arme hersens te kwellen. Geloof Jezus, zoals je je vader zou geloven. Vertrouw je aan Hem toe, zoals je je geld toevertrouwt aan een bankier, of je gezondheid aan een dokter. Het geloof zal niet lang een moeilijkheid voor je schijnen, en dat moet het niet zijn, want het is eenvoudig.

Geloof is vertrouwen, volkomen vertrouwen op de Persoon, het werk, de verdienste en de macht van de Zoon van God. Sommigen denken, dat dit vertrouwen een romantische bezigheid is, maar in werkelijkheid is het de eenvoudigste zaak, die kan bestaan. Voor sommigen van ons zijn waarheden, die eenmaal moeilijk te geloven waren, thans feiten, waarvan wij vinden, dat wij er moeilijk aan kunnen twijfelen. Als één van onze overgrootvaders uit de dood zou opstaan, en in de tegenwoordige toestand terecht zou komen, hoeveel vertrouwen zou hij moeten hebben. Hij zou morgenochtend zeggen: “Waar is de vuursteen en slag? Ik wil graag licht.”

We zouden hem een doosje geven met dunne stukjes hout erin, en hem zeggen, dat hij er één van langs de doos moest strijken. Hij zou heel wat vertrouwen moeten hebben, voordat hij zou geloven, dat op zo’n manier vuur kon worden ontstoken.

Wij zouden verder tot hem zeggen: “Draai nu, om licht te hebben, die kraan open en steek het gas aan.” Hij ziet niets. Hoe kan er licht voortkomen uit een onzichtbare damp? En toch gebeurt het.

“Ga met ons mee, grootvader. Ga op die stoel zitten. Kijk naar die doos vóór u. Je zult direct je portret in bezit hebben. “Nee, kind,” zou hij zeggen, “het is belachelijk. De zon zou mijn portret maken? Ik kan het niet geloven.”

“Ja, en je zult vijftig mijl in het uur rijden, zonder paarden.” Hij zal het niet geloven, voordat we hem in de trein zetten.

“Mijn beste heer, je zult spreken met je zoon in New York, en hij zal binnen enkele minuten antwoorden.” Zouden we de oude heer niet verstoeld doen staan? Zou hij niet al zijn geloof nodig hebben? Toch worden al die dingen door ons zonder inspanning geloofd, omdat de ervaring ons ermee vertrouwd heeft gemaakt.

Het geloof is voor u, die vreemdelingen bent in geestelijke dingen, zeer nodig; je schijnt verloren, terwijl wij erover spreken. Maar och, hoe eenvoudig is het voor ons, die het nieuwe leven bezitten, en gemeenschap hebben met geestelijke werkelijkheden! Wij hebben een Vader, tot wie wij spreken, en Hij hoort ons. En een gezegende Zaligmaker, die luistert naar de verlangens van ons hart, en ons helpt in onze worstelingen tegen de zonde. Het is alles

duidelijk voor wie het verstaat. Moge het nu voor jouw ook duidelijk zijn!

5. BANG OM TE GELOVEN

Het is een merkwaardig product van onze ongezonde natuur: de vrees om te geloven. Toch ben ik haar dikwijls tegengekomen, zó dikwijls, dat ik wou, dat ik haar nooit meer zal ontmoeten. Zij ziet eruit als de nederigheid, en probeert door te gaan voor juist de ziel van de bescheidenheid, en toch is zij een afschuwelijk hoogmoedig ding: feitelijk is zij verwaandheid in de rol van huichelaars. Als de mensen bang waren om niet te geloven, dan zou er in de vrees een goede zin liggen. Maar bang zijn om op hun God te vertrouwen is op zijn best een ongerijmdheid; echter in werkelijkheid is het een listige manier om aan de Heere de eer te ontfangen, die aan Zijn trouw en waarheid toekomt.

Hoe nutteloos is de ijver, die zich bezig houdt met het zoeken naar redenen, waarom het geloof in ons geval niet zaligmakend zou zijn! Wij hebben er het woord van God voor, *dat een iegelijk, die in Jezus gelooft, niet zal verloren gaan*, en wij zoeken naar argumenten op grond waarvan wij, als wij geloofden, zouden verloren gaan.

Als iemand mij een landgoed schonk, zou ik niet beginnen vragen te stellen over het eigendomsrecht. Wat kan het nut zijn van het bedenken van redenen, waarom ik niet in het bezit zou zijn van mijn eigen huis, of enig ander eigendom zou bezitten, in het genot waarvan ik mij verheug?

Als de Heere er genoeg mee neemt zalig te maken door de verdiensten van zijn dierbare Zoon, dan kan ik er ongetwijfeld genoeg mee nemen om op die manier zalig te worden. Als ik God aan Zijn woord houdt, dan ligt de verantwoordelijkheid voor de vervulling van Zijn belofte niet bij mij, maar bij God, die de belofte deed.

Maar je bent bang, dat je misschien niet één van hen bent, voor wie de belofte is bedoeld.

Word niet verontrust door dat ongegrond vermoeden. Geen enkele ziel kwam ooit tevergeefs tot Jezus. Niemand kan komen, tenzij de Vader hem trekt. Jezus heeft gezegd: "Die tot Mij komt, zal Ik geenszins uitwerpen." Geen ziel greep ooit Christus aan door middel van roof. Hij, die Hem bezit, bezit Hem krachtens Goddelijk recht; want het zichzelf geven van de Heere voor ons en aan ons, is dermate vrij, dat iedere ziel, die Hem aanneemt, een uit genade geschonken recht heeft om dat te doen. Als je Jezus vastgrijpt bij de zoom van zijn kleet, zonder verlof daartoe en achter Hem, zal er toch kracht van Hem in je overvloeien, even zeker als had Hij je bij je naam geroepen en je gevraagd op Hem te vertrouwen. Laat alle vrees varen, wanneer je op de Zaligmaker vertrouwt. Neem Hem aan, en van harte. Hij, die in Jezus gelooft, is een van Gods uitverkorenen.

Kwam de gedachte bij je op, dat het iets verschrikkelijks zou zijn als je op Jezus zou vertrouwen en toch verloren zou gaan? Dat zou het zijn. Maar omdat je verloren moet gaan als je niet vertrouwt, is ook in het ergste geval het waagstuk niet zeer groot.

"Ik kan omkomen als ik ga;

'k Besloot het toch te doen;

Want als ik achterblijf, weet ik

Dat 'k eeuwig sterven moet."

Neem aan, dat je voor altijd in *de poel Mistrouten* zou staan. Waar zou dat goed voor zijn? Het zou ongetwijfeld beter zijn, al worstelend langs de koninklijke weg naar de hemelse stad, te sterven, dan steeds dieper in de modder en de vuilnis van duistere, wantrouwige gedachten te verzinken! je hebt niets te verliezen, want je hebt alles al verloren. Doe er daarom een greep

naar, en waag het te geloven in de barmhartigheid van God jegens u, juist jegens u.

Maar iemand klaagt: “En als ik nu eens tot Christus ga, en Hij wijst mij af?” Mijn antwoord is: “Neem de proef met Hem. Geef je over aan de Heere Jezus en zie dan, of Hij je afwijst. Je zult de eerste zijn voor wie Hij de deur van de hoop heeft gesloten. Vriend, maak je geen zorgen voor de tijd. Wanneer Jezus je uitwerpt, is het vroeg genoeg om te wanhopen, maar die tijd zal nooit komen. „Deze ontvangt de zondaars.” Hij is er nooit aan begonnen, hen uit te werpen.

Heb je nooit gehoord van de man, die op een avond verdwaald was en, naar hij meende, terecht kwam bij de rand van een afgrond, en naar hij vermoedde van de rots viel. Hij greep zich vast aan een oude boom, en daar hing hij, zich met al zijn macht vastklampend aan zijn zwakke steunpunt. Hij was ervan overtuigd, dat hij, als hij zijn houvast losliet, te pletter zou vallen op enige vreselijke rotsblokken, die hem beneden wachtten. Zo hing hij daar, met het zweet op zijn voorhoofd, en angst in al zijn leden. Hij geraakte in een hopeloze toestand van opwindning en machteloosheid, en tenslotte konden zijn handen zijn lichaam niet langer houden. Zijn greep verslaptte! Hij liet zijn steunpunt los. Hij viel - ongeveer een voet, en kwam terecht op een met mos bedekte glooiing, waarop hij volkomen ongedeerd en volmaakt veilig tot de morgen neerlag. Zo denken velen in de duisternis van hun onkunde, dat hun, als zij hun zonden belijden, alle hoop op zichzelf laten varen, en zich in de handen van God overgeven, een stellige ondergang te wachten staat. Zij zijn bang om de hoop los te laten, waaraan zij zich in hun onwetendheid vastklampen. Het is een ongegronde vrees. Laat alles los, behalve Christus, en laat je vallen. Laat je vallen van elk vertrouwen op je werken, of gebeden, of gevoelens. Laat je terstond vallen! Laat je nu vallen! Zacht en veilig zal de glooiing zijn, waarop je terecht komt. Jezus Christus zal je in zijn liefde, in de kracht van zijn kostbaar bloed, in zijn volmaakte rechtvaardigheid onmiddellijke rust en vrede geven. Zie af van elk zelfvertrouwen. Laat je in de armen van Jezus vallen. Dit is het belangrijkste deel van het geloof: elk ander houvast opgeven, en zich alleen maar op Christus laten vallen. Er is reden voor vrees: alleen onkunde maakt, dat je vreest voor wat je eeuwig behoud zal zijn. De dood van de vleselijke hoop is het leven van het geloof, en het leven van het geloof is eeuwig leven. Laat je eigen ik sterven, opdat Christus in je moge leven.

Maar het lelijke is, dat wij de mensen niet tot die éne daad van het geloof in Jezus kunnen brengen. Zij zullen eerder elk redmiddel aannemen, dan van zichzelf af te zien. Zij vermijden het angstvallig om te geloven, en zij zijn bang voor het geloof, alsof het een monster was. O, dwaze bangerds, wie heeft je betoverd? Je vreest voor wat de dood zou zijn van al je vrees, en het begin van je blijdschap. Waarom zul je omkomen door eigenzinnig de voorkeur te geven aan andere wegen boven het door God zelf bepaalde verlossingsplan.

Helaas, er zijn vele, vele zielen, die zeggen: “Wij worden gevraagd om op Jezus te vertrouwen, maar wij zullen in plaats daarvan regelmatig de middelen der genade gebruiken.” Neem in elk geval de openbare eredienst waar, maar niet als een vervanging van het geloof, want dan zal het een ijdel zelfvertrouwen worden. Het gebod luidt: “Geloof en leef”; let daarop, wat je overigens ook doet.

“Ja, maar ik zal goede boeken gaan lezen; misschien zal dat mij goed doen.”

Lees in elk geval goede boeken, maar dat is niet het Evangelie; het Evangelie is: “Geloof in de Heere Jezus Christus, en je zult zalig worden.” Stel, dat een dokter een patiënt onder zijn behandeling heeft en tot hem zegt: “U moet 's morgens een bad nemen, dat zal je met het oog op je kwaal van zeer groot nut zijn.” Maar de man neemt 's morgens een kop thee in plaats van een bad, en hij zegt: “Dat zal even goed zijn, ik twijfel er niet aan.” Wat zegt zijn dokter, wanneer hij op zijn vraag: “Heb je mijn voorschrift opgevolgd?” ten antwoord krijgt: “Nee,

dat deed ik niet?”

“Dan verwacht je natuurlijk niet, dat mijn bezoeken enig gunstig resultaat zullen hebben, daar je mijn aanwijzingen niet in acht hebt genomen.”

Zo zeggen wij eigenlijk tot Jezus, als wij onze ziel goed onderzoeken: “Heere, je vroeg mij op je te vertrouwen, maar ik zou liever wat anders doen! Heere, ik zou graag op een verschrikkelijke manier worden overtuigd van schuld; ik zou graag worden heen en weer geschud boven de ingang van de hel; ik zou graag verontrust en gekweld worden!”

Ja, je zou graag alles willen, behalve wat Christus je voorschrijft, namelijk, dat je eenvoudig Hem moet vertrouwen. Of je iets gevoelt of niet gevoelt: geef je over aan Hem, opdat Hij je moge redden, en Hij alleen.

“Maar je bedoelt toch niet te zeggen, dat je bezwaar maakt tegen bidden en het lezen van goede boeken, enzovoort?”

Ik spreek geen enkel woord ten nadele van één van deze dingen, evenmin als ik, wanneer ik de dokter was, die ik aanhaalde, er bezwaar tegen zou hebben, dat de man een kop thee dronk. Laat hij zijn thee drinken. Maar niet, als hij die drinkt in plaats van het bad te nemen, dat hem wordt voorgeschreven. Laat de man bidden, hoe meer hoe beter. Laat de man de Schriften onderzoeken. Maar bedenk, dat als deze dingen in de plaats worden gesteld van het eenvoudige geloof in Christus, de ziel in het verderf wordt gestort. Hoed je ervoor, dat niet van één van je door onze Heere kan worden gezegd: “Gij onderzoekt de Schriften, want je meent daarin het eeuwige leven te hebben. Maar je wilt tot Mij niet komen, opdat je het leven moogt hebben.”

Kom door het geloof tot Jezus, want zonder Hem gaat je voor eeuwig verloren. Heb je er ooit op gelet, hoe een dennenboom zich vasthecht tussen rotsen, die hem schijnbaar geen aarde verschaffen? Hij schiet wortel in een kleine scheur, die opening biedt; hij omvat zelfs de kale rotsen als met een reusachtige vogelklauw; hij houdt zich vast, en bindt zich aan de aarde met zo'n honderd ankerplaatsen. Onze kleine tekening is zeer nauwkeurig. Wij hebben dikwijls bomen gezien, op deze wijze vast geworteld in losse brokken van een naakte rots. Laat dit, beste lezer, een beeld zijn van je zelf. Grijp de Rots der Eeuwen aan. Houd je met het worteltje van een klein geloof aan Hem vast. Laat die kleine verkenner groeien, en tegelijk een andere uitzenden om zich weer vast te grijpen aan dezelfde Rots. Grijp Jezus vast, en houd Jezus vast. Was op in Hem. Wind de wortels van je natuur en de vezels van je hart om Hem heen. Hij is even vrij toegankelijk voor u, als de rotsen zijn voor de dennenboom: wees je net zo vast verbonden met Hem als de pijnboom dat is met de berghelling.

6. MOEILIKHEDEN BIJ HET GELOVEN

Het is mogelijk, dat de lezer een moeilijkheid ondervindt bij het geloven. Laat hij daaraan denken. Wij kunnen niet geloven door een onmiddellijke daad. De geestesgesteldheid, die we beschrijven als “geloven” is een resultaat, dat voortvloeit uit bepaalde, vroegere geestesgesteldheden. Wij komen trapsgewijze tot het geloof. Er kan zo iets zijn als geloof op het eerste gezicht, maar gewoonlijk komen wij langzamerhand tot het geloof: wij krijgen belangstelling, wij overwegen, wij horen een getuigenis, wij worden overtuigd, en zo tot het geloof gebracht. Als ik dan verlang te geloven, maar bemerk, dat ik om de een of andere reden niet tot het geloof kan komen, wat moet ik dan doen? Zal ik gaan staan staren als een koe bij een nieuw hek; of zal ik, als een verstandig wezen, de juiste middelen gebruiken? Als ik iets begeer te geloven, wat zal ik dan doen? Wij zullen antwoord geven in overeenstemming met de regels van het gezond verstand.

Als men mij zou vertellen, dat de Sultan van Zanzibar een goed man was, en ik zou daar

mogelijk belang bij hebben, dan denk ik niet, dat ik er enige moeite mee zou hebben, om dat te geloven. Maar als ik om de een of andere reden eraan twijfelde, en toch de mededeling begeerde te geloven, hoe zou ik handelen? Zou ik niet alle inlichtingen over Zijne Majesteit verzamelen, die binnen mijn bereik lagen, en proberen door de bestudering van de nieuwsbladen en andere bewijsstukken achter de waarheid te komen? Of nog beter, als hij juist in dit land was en mij zou ontmoeten, en ik ook met leden van zijn hofhouding en burgers van zijn land een gesprek kon voeren, dan zou ik door gebruikmaking van deze informatiebronnen zeer worden geholpen om tot een besluit te komen. Weloverwogen bewijs en verworven kennis brengen tot het geloof. Het is waar, dat het geloof in Jezus een gave van God is, maar toch schenkt Hij het gewoonlijk in overeenstemming met de wetten van de geest, en daarom wordt ons gezegd, dat “het geloof is uit het gehoor, en het gehoor door het Woord van God.” Als je begeert in Jezus te geloven, verneem naar Hem, lees over Hem, denk na over Hem, verzamel kennis over Hem, en zo zult je ontdekken, dat het geloof in je hart ontspruit, evenals de tarwe, die opkomt door de uitwerking van het vocht en de warmte op het zaad, dat is gezaaid. Als ik vertrouwen wenste te stellen in een bepaalde dokter, zou ik vragen naar getuigenissen van zijn genezingen, ik zou de diploma's willen zien, die zijn beroepskennis waarborgden, en ik zou ook graag vernemen, wat hij heeft te zeggen van bepaalde gecompliceerde gevallen. Ik zou metterdaad middelen aanwenden om het te weten te komen, teneinde te kunnen geloven.

Ga veel *horen* over Jezus. Zielen komen bij honderden tot het geloof in Jezus onder een woordbediening, die Hem duidelijk en voortdurend bekend maakt. Weinigen blijven ongelovig onder een prediker, wiens voornaamste onderwerp is: Christus en die gekruisigd. Begeef je niet onder het gehoor van een dominee van een andere soort. Zulken zijn er. Ik heb gehoord van één, die in zijn kanselbijbel een papiertje vond met deze tekst: “Meneer, wij zouden graag Jezus zien.” Ga naar de kerk om Jezus te ontmoeten. En als je zelfs zijn naam niet hoort noemen, ga dan vandaar naar een andere plaats, waar meer aan Hem wordt gedacht, en waar Hij waarschijnlijk meer tegenwoordig is.

Ga veel *lezen* over de Heere Jezus. De boeken van de Schrift zijn de leliën, waaronder Hij weidt. De Bijbel is het venster, waardoor wij kunnen kijken om onze Heere te zien. Lees het verhaal van zijn lijden en dood met gewijde aandacht door, en eerlang zal de Heere op een verborgen wijze het geloof in je ziel doen binnengaan. Het kruis van Christus belooft niet slechts het geloof, maar het verwekt ook het geloof. Menig gelovige kan zeggen:

*Als 'k je aanschouw, gewond, gekweld,
Gestorven aan 't gevloekte hout,
Dan voel ik dra: mijn hart gelooft,
Dat je voor mij geleden hebt.*

Als horen en lezen niet voldoende zijn, zet dan weldoordacht je geest aan het werk om de zaak nauwgezet te onderzoeken, en kom dan tot een besluit. Gelóóf, of weet de reden, waarom je niet gelooft. Breng de zaak naar je beste vermogen tot een einde, en bid God, dat Hij je zal helpen om een volledig onderzoek in te stellen, en op de een of andere manier tot een eerlijke beslissing te komen.

Overweeg wie Jezus was, en of de gesteldheid van zijn Persoon Hem niet het recht geeft op vertrouwen.

Overweeg wat Hij deed, en of ook dit niet een goede grond voor vertrouwen moet zijn.

Overweeg, hoe Hij stierf, opstond uit de doden, opvoer, en eeuwig leeft om een voorspraak te zijn voor overtreders. En ga na, of dit Hem niet het recht geeft om door je te worden vertrouwd. Roep dan tot Hem, en zie dan, of Hij je niet verhoort.

Toen Usher verlangde te weten, of Rutherford zo'n godvrezend man was als van hem werd

gezegd, begaf hij zich naar zijn huis, zich voordoende als een bedelaar, en kreeg er logies. Hij hoorde de man Gods des nachts zijn hart uitstorten voor de Heere. Als je Jezus wilt leren kennen, kom dan zo dicht mogelijk bij Hem, door zijn aard te bestuderen, en een beroep te doen op zijn liefde.

Er is een tijd geweest, dat ik misschien een bewijs nodig had om mij te doen geloven in de Heere Jezus: maar nu ken ik Hem proefondervindelijk zó goed, dat ik heel wat bewijzen zou moeten hebben om aan Hem te twijfelen. Nu is het voor mij natuurlijker om te vertrouwen dan niet te geloven: dit is het triomferen van de nieuwe natuur; oorspronkelijk was het zo niet. De nieuwigheid van het geloof is in het begin een bron van zwakheid. Maar de opeenvolgende daden van vertrouwen maken het geloof tot een gewoonte. De ervaring versterkt het geloof in hoge mate.

Ik word niet door twijfel in verwarring gebracht, omdat de waarheid, die ik geloof, een wonder aan mij heeft verricht. Door middel daarvan heb ik ontvangen en bezit ik nog steeds een nieuw leven, waarvan ik eerst een vreemdeling was: en dit is een versterking van de krachtigste soort. Ik lijk op de goede man en zijn vrouw, die gedurende jaren een vuurtoren hadden verzorgd. Een bezoeker, die de vuurtoren kwam bezichtigen, vroeg aan de goede vrouw, terwijl hij uit het venster over de eindeloze zee keek: “Bent u 's nachts niet bang, wanneer de storm woedt, en de grote golven tot over de lantaren heen slaan? Is je niet bang, dat de vuurtoren, en alles wat er in is, zal worden weggeslagen?”

Ik ben er zeker van, dat ik er bang voor zou zijn om me toe te vertrouwen aan een ranke toren te midden van de grote baren.” De vrouw merkte op, dat die gedachte tot nu toe nog nooit bij haar was opgekomen. Zij had er zó lang gewoond, dat zij zich op de eenzame rots even veilig voelde als dat ooit het geval was, toen zij op het vasteland woonde. Wat haar man betreft: toen hem werd gevraagd, of hij zich niet angstig voelde, wanneer de wind tot een orkaan aanwies, antwoordde hij: “Ja, ik voel me wel bezorgd, maar dan om de lampen goed geknipt en het licht brandend te houden, opdat geen enkel vaartuig schipbreuk zou lijden.” Wat angst omtrent de veiligheid van de vuurtoren, of zijn eigen zekerheid daarin betreft - boven dat alles was hij uitgekomen. Net zo is het met de volgroeide gelovige. Hij kan ootmoedig zeggen: “Ik weet wie ik geloofd heb en ik ben verzekerd, dat Hij machtig is mijn pand, bij Hem weggelegd, te bewaren tot die dag.”

Laat voortaan geen mens mij verontrusten met twijfelingen en vragen; ik draag in mijn ziel de bewijzen van de waarheid en macht van de Geest en ik wil van geen enkele van je sluwe redeneringen weten. Het Evangelie is voor mij waarheid: ik zou bereid zijn, verloren te gaan, als het niet waar zou zijn. Ik stel het eeuwig lot van mijn ziel op het spel voor de waarheid van het Evangelie, en ik weet, dat daarin geen waagstuk ligt. Mijn enige zorg is de lichten brandende te houden, opdat ik daarmee anderen van dienst mag zijn. Laat de Heere mij slechts genoeg olie geven om mijn lamp te voeden, zodat ik een lichtstraal kan werpen over de donkere en verraderlijke levenszee, dan heb ik volkomen tevreden.

Nu dan, onrustige zoeker, als het nu zó is, dat je dominee, en vele anderen op wie je vertrouwt, volmaakte vrede en rust hebben gevonden in het Evangelie, waarom zou je dat dan niet? Is de Geest van de Heere in zijn macht beperkt? Werken zijn woorden niet iets goeds uit voor wie in oprechtheid wandelen? Wilt je ook niet hun zaligmakende kracht beproeven?

Het Evangelie is volkomen waar, omdat God de Auteur ervan is. Geloof het. De Zaligmaker is volkomen machtig, omdat Hij de Zoon van God is. Vertrouw op Hem. Zijn kostbaar bloed is krachtig in de hoogste mate. Verwacht daarvan vergeving. Zeer liefderijk is zijn genadig hart. Neem daarheen terstond de toevlucht.

Zo zou ik graag er bij de lezer op aandringen, het geloof te zoeken, maar als hij onwillig is,

wat kan ik dan nog meer doen? Ik heb het paard bij het water gebracht, maar ik kan het niet doen drinken. Laat men echter wel bedenken: ongeloof is opzettelijk, wanneer een bewijs op iemands weg wordt geplaatst, en hij welbewust weigert het te toetsen. Hij, die niet verlangt de waarheid te kennen en te aanvaarden, heeft het aan zichzelf te danken, als hij sterft met een leugen in zijn rechterhand. Het is waar, dat “hij, die gelooft en wordt gedoopt, zalig zal worden”; het is even waar, dat “hij, die gelooft, niet zal worden veroordeeld.”

7. EEN NUTTIGE BESCHOUWING

Om de zoeker te helpen bij een waar geloof in Jezus, zou ik hem willen herinneren aan het werk van de Heere Jezus in de plaats van zondaars. “Want Christus, als wij nog krachteloos waren, is te zijner tijd voor de goddelozen gestorven” (Rom. 5 : 6). “Die zelf onze zonden in zijn lichaam gedragen heeft op het hout” (1 Petr. 2 : 24). De Heere heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen” (Jes. 53 : 6). “Want Christus heeft ook ééns voor de zonden geleden, Hij rechtvaardig voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen” (1 Petr. 3 : 18).

Laat de lezer op één uitspraak van de Schrift het oog vestigen: “Door Zijn striemen is ons genezing geworden” (Jes. 53 : 5). God handelt hier over de zonde als over een ziekte, en Hij stelt ons het kostbare geneesmiddel voor ogen, dat Hij ons heeft verschaft.

Ik vraag je zeer ernstig mij gedurende enkele minuten in je gedachten te vergezellen, terwijl ik de striemen van de Heere Jezus onder je aandacht breng. De Heere besloot ons te herstellen, en daarom zond Hij zijn eniggeboren Zoon, „waarachtig God uit waarachtig God”, opdat Hij zou afdalen in deze wereld om onze natuur aan te nemen met het oog op onze verlossing. Hij leefde als een mens onder de mensen, en na dertig of meer jaren van gehoorzaamheid, kwam te rechter tijd de dag, waarop Hij ons de allergrootste dienst zou bewijzen, namelijk in onze plaats te staan, en de “straf, die ons de vrede aanbrengt” te dragen. Hij ging naar Gethsémané, en daar zweette Hij, bij het eerste proeven van onze bittere beker, grote druppels bloed. Hij ging naar het rechthuis van Pilatus, en de rechterstoel van Herodes en dronk daar teugen van smart en smaad in onze plaats. Tenslotte brachten zij Hem aan het kruis, en nagelden Hem daaraan om te sterven - te sterven in onze plaats. Het woord “striemen” wordt gebruikt om Zijn lijden aan te duiden, zowel naar lichaam als naar ziel.

De gehele Christus werd voor ons tot een offer gemaakt: Zijn gehele menselijke natuur leed. Wat Zijn lichaam aangaat: het deelde met Zijn ziel in een smart, die nooit kan worden beschreven. In het begin van Zijn lijden, toen Hij nadrukkelijk leed in onze plaats, verkeerde Hij in doodsangst, en van Zijn lichaam druppelde een bloedig zweet zo overvloedig, dat het op de aarde viel. Het komt zeer zelden voor, dat een mens bloed zweet. Er zijn enkele voorbeelden van, en zij werden gevolgd door een bijna onmiddellijke dood.

Maar onze Zaligmaker leefde - leefde na een zielestrijd, die voor ieder ander dodelijk gebleken zou zijn. Nog voor Hij zijn gelaat kon reinigen van die vreselijke bloedsporen, dreven zij Hem haastig naar de zaal van de hogepriester. In het holle van de nacht bonden zij Hem en leidden Hem weg. Direct voerden zij Hem naar Pilatus en naar Herodes. Dezen geselden Hem, en hun soldaten spuwden Hem in het gezicht, sloegen hem, en zetten een doornenkroon op zijn hoofd. Geselen is één van de vreselijkste folteringen, die door kwaadaardigheid kan worden aangedaan.

Vroeger was het de schande man het Britse leger, dat de ‘kat’ (geseling) op een matroos werd toegepast: een beestachtige folterstraf. Maar voor de Romein was wreedheid zó natuurlijk, dat hij zijn gewone straffen erger dan beestachtig maakte. Van de Romeinse gesel wordt gezegd, dat hij was gemaakt van ossenpezen, waarin knopen waren gelegd, en in die knopen werden

beensplinters en kootbeentjes van schapen bevestigd, zodat telkens, wanneer de gesel op de blote rug neerkwam, “de ploegers diepe voren trokken.”

Onze Zaligmaker werd opgeroepen om de hevige pijn van de Romeinse gesel te verdragen, en dit niet als het einde van zijn straf, maar als een inleiding tot de kruisiging. Daar voegden Zijn vervolgers stompen aan toe, en het uittrekken van het haar. Zij bespaarden Hem geen enkele vorm van pijniging. In al Zijn zwakheid, door Zijn bloeden en vasten, lieten zij Hem Zijn kruis dragen, totdat een ander door hun vooraf beraamde wreedheid werd gedwongen het te dragen, opdat hun slachtoffer niet onderweg zou sterven. Zij ontkleedden Hem, wierpen Hem neer, en nagelden Hem aan het hout. Zij doorboorden Zijn handen en zijn voeten. Ze zetten het hout overeind, met Hem eraan, en stampten het op zijn plaats in de grond, zodat al Zijn ledematen werden ontwricht, in overeenstemming met de klacht van de twee en twintigste Psalm: “Ik ben uitgestort als water, en al mijn beenderen hebben zich vaneengescheiden.” Hij hing in de brandende zon, totdat de koorts zijn kracht deed vergaan, en Hij zei: “Mijn hart is als was, het is gesmolten in het midden van Mijn ingewand. Mijn kracht is verdroogd als een potscherf, en Mijn tong kleeft aan Mijn gehemelte, en Gij legt Mij in het stof van de dood.” Daar hing Hij, een schouwspel voor God en mensen. Het gewicht van Zijn lichaam werd eerst nog gedragen door Zijn voeten, totdat de nagels door de tere zenuwen heen scheurden. En daarna begon de pijnlijke last Zijn handen neer te trekken, en die gevoelige leden van Zijn lichaam open te rijten. Een wond in de hand, hoe klein ook, heeft wel klem in de mond teweeg gebracht. Hoe verschrikkelijk moet de marteling zijn geweest, veroorzaakt door het snerpende ijzer, dat de tere delen van handen en voeten openscheurde!

Nu waren alle soorten van lichamelijke pijn in Zijn gefolterd lichaam verenigd. Al die tijd stonden Zijn vijanden om Hem heen, terwijl zij smadelijk naar Hem wezen, honend hun tong uitstaken, de spot met Hem dreven, en zich vermaakten over Zijn lijden. Hij riep: “Mij dorst,” en toen gaven zij Hem edik met gal vermengd. Na een poos zei Hij: “Het is volbracht.” Hij had de uiterste, vooraf bepaalde smart verdragen, en een volkomen handhaving van de Goddelijke gerechtigheid bewerkt. Toen, en niet eerder dan toen, gaf Hij de geest.

Godvruchtige mannen hebben vanouds op deze wijze uitgeweid over het lichamenlijk lijden van onze Heere, en ik aarzel niet hetzelfde te doen, in het vertrouwen, dat bevende zondaars in deze smartelijke “striemen” van de Verlosser hun behoud mogen zien.

Het uitwendige lijden van onze Heere te beschrijven is niet gemakkelijk, Ik geef toe, dat ik daarin tekort ben geschoten. Maar Zijn zielslijden, dat *de ziel* van Zijn lijden was - wie kan zelfs maar begrijpen, veel minder onder woorden brengen wat dat is geweest? Allereerst vertelde ik u, dat Hij grote druppels bloed zweette. Dat hield in, dat zijn hart Zijn levensstromen uitdreef naar de oppervlakte door de verschrikkelijke geestelijke depressie, die op Hem lag. Hij zei: “Mijn ziel is geheel bedroefd, tot de dood toe.” Het verraad van Judas, het verlaten worden door de twaalf bedroefden onze Heere, maar het gewicht van onze zonde was de werkelijke druk op Zijn hart. Onze schuld was de olijfpers, die Zijn levenssap uit Hem perste. Geen taal kan ooit onder woorden brengen zijn zielssmart in het vooruitzicht van Zijn lijden; hoe weinig kunnen wij dan het lijden zelf begrijpen.

Toen Hij aan het kruis was genageld onderging Hij wat geen martelaar ooit heeft geleden. Want toen de martelaars stierven, werden zij door God zó ondersteund, dat zij zich verheugden te midden van hun pijn. Maar onze Verlosser werd door Zijn Vader verlaten, totdat Hij uitriep: “Mijn God, mijn God, waarom heb Gij Mij verlaten?” Dat was de bitterste uitroep van alle, de diepste diepte van Zijn onpeilbare smart. Toch was het nodig, dat Hij zou worden verlaten, omdat God aan de zonde Zijn rug moest toekeren, en als gevolg daarvan aan Hem, die zonde werd gemaakt voor ons. De ziel van de grote Plaatsvervanger leed een afgrijselijke ellende, in de plaats van de ontzetting van de hel, waarin zondaars zouden zijn

gedompeld, als Hij niet hun zonden op zich had genomen, en tot een vloek was gemaakt voor hen. Er staat geschreven: “Vervloekt is een iegelijk, die aan een hout hangt”. Maar wie weet, wat die vloek betekent?

Het geneesmiddel voor uw en mijn zonden wordt gevonden in het plaatsbekledend lijden van de Heere Jezus, en daarin alléén. Deze “striemen” van de Heere Jezus Christus waren er om onzentwil.

Als je vraagt: “Valt er voor ons iets te doen om de schuld van de zonde weg te nemen?” dan antwoord ik: “Er valt voor je niets, wat dan ook, te doen. Door de striemen van Jezus worden wij genezen. Al die striemen heeft Hij verdragen, en niet één ervan heeft Hij voor ons overgelaten om te dragen.”

“Maar moeten wij dan niet in Hem geloven?”

Ja, zeer zeker. Als ik van een bepaalde zelf zeg, dat zij genezing bewerkt, dan ontken ik niet, dat je een verband nodig hebt, waarmee zij op de wond wordt gelegd. Het geloof is het verbandlinnen, dat de pleister van de verzoening van Christus op de wond van onze zonden bindt. Het verbandlinnen bewerkt geen genezing, dat is het werk van de zelf. Zo bewerkt ook het geloof geen genezing, dat is het werk van de verzoening van Christus.

“Maar wij moeten berouw hebben,” roept een ander.

Dat moeten en zullen wij zeker, want berouw is het eerste teken van genezing. Maar de striemen van Jezus genezen ons, en niet ons berouw. Deze striemen, toegepast aan het hart, werken het berouw in ons. Wij haten de zonde, omdat zij Christus deed lijden.

Wanneer je weloverwogen vertrouwt op Jezus, als Degene, die voor je heeft geleden, dan ontdekt je het feit, dat God je nooit zal straffen voor dezelfde overtreding, waarvoor Jezus stierf. Zijn gerechtigheid laat Hem niet toe, dat Hij eerst ervoor zorgt, dat de schuld wordt betaald door de Borg, en dan nog eens opnieuw door de schuldenaar. Gerechtigheid kan niet tweemaal een vergelding vragen. Als mijn bloedende Borg mijn schuld heeft gedragen, dan behoef ik die niet te dragen. Door te aanvaarden, dat Christus Jezus voor mij heeft geleden heb ik een volledige kwijtschelding van gerechtelijke verantwoordelijkheid aanvaard. Ik ben veroordeeld in Christus, en daarom is er nu voor mij geen enkele veroordeling meer. Dit is de grondslag van de zekerheid van de zondaar, die in Jezus gelooft: hij leeft, omdat Jezus stierf in zijn plaats. En hij wordt door God aangenomen, omdat Jezus wordt aangenomen. De persoon, voor wie Jezus een door hem aanvaarde Plaatsbekleder is, moet vrij uit gaan; niemand kan hem deren, hij is onschuldig. O mijn lezer, verlang je dat Jezus Christus je Plaatsbekleder is? Zo ja, dan ga je vrij uit. “Wie in Hem gelooft, wordt niet veroordeeld.” Op die wijze “worden wij door Zijn striemen genezen.”

8. EEN WEZENLIJK BELETSEL

Ofschoon het op zichzelf niets moeilijks is Hem te geloven, die niet kan liegen, en op de Enige te vertrouwen, van wie wij weten, dat Hij bij machte is te redden, kan er toch iets tussenbeide komen, dat zelfs dit voor mijn lezer tot een lastige zaak kan maken. Het beletsel kan verborgen zijn, en het kan toch niets minder wezenlijk zijn. Een deur kan worden gesloten, niet door een grote steen, die allen kunnen zien, maar door een onzichtbare grendel, die in een kram schuift, volkomen uit het gezicht. Iemand kan goede ogen hebben, en toch niet in staat zijn een voorwerp te zien, omdat een ander ding in de weg komt. Je kunt zelfs de zon niet zien, als een zakdoek of een stuk van een lap over je gezicht werd gebonden. O, die blinddoeken, die de mensen maar voortgaan voor hun ogen te binden.

Een lievelingszonde, gekoesterd in het hart, kan een ziel verhinderen Christus door het geloof aan te grijpen. De Heere Jezus is gekomen om ons van de zonde te verlossen, en als wij vast

besloten zijn, voort te gaan met zondigen, zullen Christus en onze ziel het nooit eens worden. Als iemand vergif inneemt, en er wordt een dokter bij geroepen om zijn leven te redden, kan deze een onfeilbaar tegengif bij de hand hebben, maar als de patiënt erin volhardt, de fles met vergif aan de lippen te houden, en zal doorgaan met de dodelijke druppels in te slikken, - hoe kan de dokter hem dan redden? De verlossing bestaat voornamelijk in het losmaken van de zondaar van zijn zonde, en de echte aard van de verlossing zou moeten worden veranderd, voordat wij zouden kunnen spreken van het gered worden van iemand, wanneer hij de zonde liefheeft en moedwillig erin leeft. Iemand kan niet blank worden gemaakt en toch zwart blijven; hij kan niet worden genezen en toch ziek blijven. En niemand kan zalig worden en toch een liefhebber zijn van het kwaad.

Een dronkaard wil worden verlost door in Jezus te geloven - dat wil zeggen: hij wil worden verlost van het dronkaard-zijn. Maar als hij besluit zich nog steeds dronken te drinken, dan is hij er niet van verlost, en dan heeft hij niet werkelijk in Jezus geloofd. Een leugenaar kan door het geloof van leugenachtigheid worden verlost, maar dan legt hij de leugen af en zorgt ervoor, dat hij de waarheid spreekt. Iemand kan met een half oog inzien, dat hij niet kan worden verlost van het leugenaar zijn, en toch voortgaan in zijn oude levenswijze van bedrog en onwaarachtigheid. Iemand, die met een ander op vijandige voet staat, kan van dat gevoel van vijandschap worden verlost door te geloven in de Heere Jezus. Maar als hij zich voorneemt, dat hij nog steeds het haatgevoel zal koesteren, dan is het duidelijk, dat hij er niet van verlost is, en even duidelijk, dat hij niet in de Heere Jezus heeft geloofd tot verlossing. De hoofdzaak is: te worden verlost van de liefde tot de zonde; dit is de zekere uitwerking van het vertrouwen op de Zaligmaker.

Maar als het er zó ver vandaan is, dat deze uitwerking wordt begeerd, dat zij zelfs wordt afgewezen, dan is al het spreken over vertrouwen op de Zaligmaker tot verlossing leuterpraat.

Iemand gaat naar het scheepvaartkantoor en vraagt, of hij mee kan varen naar Amerika. Hij is er zeker van, dat er juist een schip gereed ligt en dat hij alleen maar aan boord hoeft te gaan om spoedig New York te bereiken. "Maar," zegt hij, "ik wil graag thuis blijven in Engeland en voor mijn winkel zorgen, de gehele tijd, dat ik de Atlantische Oceaan oversteek." De scheepsagent denkt, dat hij met een krankzinnige spreekt, en zegt hem, dat hij naar zijn zaak moet gaan en zijn tijd niet moet verspillen met zich aan te stellen als een dwaas.

Te doen alsof je op Christus vertrouwt ter verlossing van de zonde, terwijl je nog steeds van plan bent ermee door te gaan, is van Christus een bespottung maken. Ik bid mijn lezer, zich aan zo'n goddeloosheid niet schuldig te maken. Laat hij zich niet verbeelden, dat de heilige Jezus de patroon van de ongerechtigheid zal zijn.

Op een boom kan klimop groeien. Dan verstikt dit hem, terwijl klimop zijn leven eruit zuigt en de boom doodt. Kan die boom worden behouden? De hovenier acht het mogelijk. Hij is bereid zijn best te doen. Maar voordat hij begint zijn bijl en zijn snoeimes te gebruiken, wordt hem gelast, dat hij de klimop niet moet wegsnijden.

"Ja maar," zegt hij, "dat is onmogelijk. Het is de klimop, die de boom doodt, en als je de boom begeert te redden, kunt je de klimop niet sparen. Als je het behoud van de boom aan mij toevertrouwt, dan moet je mij de dodelijke klimplant laten wegnemen." Is dat niet verstandig? Dat is het zeker. Je vertrouwt de boom niet aan de hovenier toe, als je het niet aan hem overlaat alles, wat dodelijk is, weg te snijden. Als de zondaar zijn zonde wil vasthouden, dan moet hij erin sterven; als hij graag van zijn zonde wil worden verlost, dan kan de Heere Jezus dat doen, en Hij wil het doen, als hij zijn zaak aan Zijn zorg toevertrouwt.

Wat is dan je lievelingszonde? Is het een grof wangedrag? Dan moet oprechte schaamte je ertoe brengen, ermee op te houden. Is het liefde tot de wereld, of vrees voor mensen, of

verlangen naar onrechtmatige winst? Zeer zeker moet geen van deze dingen je ermee verzoenen, om in vijandschap met God en onder Zijn misnoegen te leven. Is het de liefde tot een mens, die als een kanker voort eet in het hart? Kan enig schepsel met de Heere Jezus wed-ijveren? Is het geen afgoderij, toe te laten, dat enig aards ding voor een ogenblik wordt vergeleken met de Heere God?

“Goed en wel,” zegt iemand, “maar het opgeven van de bijzondere zonde, waardoor ik word gevangen gehouden, zou voor mij ernstig nadeel in zaken betekenen, mijn vooruitzichten vernietigen, en mijn bruikbaarheid in vele opzichten verkleinen.”

Als dat zo is, dan komt je geval ter sprake in de woorden van de Heere Jezus, die je beveelt, je oog uit te rukken, en je hand of voet af te houwen, en die van je te werpen, liever dan in de hel geworpen te worden. Het is beter het leven in te gaan met één oog, en met de slechtste vooruitzichten, dan vast te houden aan al je verwachtingen en buiten Christus te zijn. Het is beter een kreupele gelovige te zijn dan een huppelende zondaar. Het is beter in het achterste gelid van het leger van Jezus op te trekken, dan de voorhoede aan te voeren en een hoofdofficier onder het commando van satan te zijn. Als je Christus gewint, zal het er weinig toe doen wat je verliest. Ongetwijfeld hebben velen iets moeten ondergaan wat hen voor dit leven heeft verminkt en verlamd, maar als zij daardoor tot het eeuwige leven zijn ingegaan, hebben zij een grote winst behaald.

Daarop komt het aan, mijn vriend, evenals dat het geval was bij John Bunyan; thans spreekt een stem tot u, en zegt: WIL JE AAN JE ZONDEN VASTHOUDEN EN NAAR DE HEL GAAN; OF JE ZONDE LOSLATEN EN NAAR DE HEMEL GAAN?

Het punt moet worden beslist, voordat je van hier gaat. In de Naam van God vraag ik je: “Wat zal het zijn - Christus en de zaligheid, of de lievelingszonde en de veroordeling?”

Er is geen middenweg. Wachten, of weigeren te beslissen, zal praktisch neerkomen op een beslist besluit ten gunste van de Boze. Hij, die staat te twijfelen, of hij eerlijk zal zijn of niet, is al van de rechte lijn afgeweken. Hij, die niet weet, of hij begeert gereinigd te worden van de zonde, geeft blijk van een onrein hart.

Als je verlangt elke slechte weg te verlaten, zal onze Heere Jezus je in staat stellen, dit direct te doen. Zijn genade heeft al de richting van je begeerten veranderd; je hart is inderdaad vernieuwd. Vertrouw daarom op Hem, om je te sterken tot de strijd tegen de verzoeken, als zij zich voordoen, en de geboden van de Heere Jezus te volbrengen van dag tot dag. De Heere Jezus is erin bedreven om de kreupele te doen springen als een hert, en hen, die lijden aan verlamming, in staat te stellen om hun bed op te nemen en te wandelen. Hij zal je bekwamen om de slechte gewoonte te overwinnen. Hij zal zelfs de duivel van je uitwerpen. Ja, als je zeven duivelen had, zou Hij die direct kunnen uitdrijven. Er is geen grens aan Zijn macht om te reinigen en te heiligen.

Nu je bereid bent om gezond te worden gemaakt, is de grote moeilijkheid weggenomen. Hij, die de wil in orde heeft gebracht, kan al je andere vermogens in orde brengen, en ze bewegen tot zijn lof. Je zou niet ernstig hebben begeerd al je zonden los te laten, als Hij je niet op verborgen wijze in die richting had omgebogen. Als je dan nu op Hem vertrouwt, zal het duidelijk zijn, dat Hij in je een goed werk is begonnen, en wij voelen er ons van overtuigd, dat Hij het zal voortzetten.

9. OPKOMENDE TWIJFELINGEN

In deze dagen is een eenvoudig, kinderlijk geloof zeer zeldzaam, maar het is gebruikelijk om niets te geloven en aan alles te twijfelen. De twijfelingen zijn zo menigvuldig als bramen, en

alle handen en lippen zijn ermee bevestigd. Het lijkt mij vreemd, dat mensen met het oog op hun eigen zaligheid moeilijkheden opzoeken.

Als ik gedoemd was te sterven, en ik had een spoor van genade, - ik ben er zeker van, dat ik niet mijn verstand aan het werk zou zetten om redenen op te sporen, waarom ik geen vergeving zou ontvangen. Ik zou het aan mijn vijanden overlaten, dat te doen. Ik zou op de uitkijk staan in een heel andere richting.

Als ik op het punt stond te verdrinken, zou ik eerder een strohalm vastgrijpen dan een reddingsboei van me afduwen. Een redenering opzetten tegen zijn eigen leven is een soort van goed samengestelde zelfmoord, waaraan alleen een dronken man zich schuldig zou maken. Tegenreden aanvoeren tegen je enige hoop, is gelijk aan wat een dwaze man doet, die op een tak zit, en die afhakt, om zich te laten zakken. Wie anders dan een idioot zou dat doen? Toch schijnen velen bijzondere pleitbezorgers te zijn voor hun eigen ondergang. Zij snuffelen de Bijbel door op zoek naar bedreigende teksten. En als ze daarmee klaar zijn, wenden zij zich tot het verstand, en de filosofie, en het scepticisme, met de bedoeling de deur voor hun eigen neus dicht te slaan. Dit is zeer zeker een armzalige bezigheid voor een verstandig mens.

Velen, die tegenwoordig niet geheel los kunnen komen van het godsdienstig denken, kunnen zich van de lastige druk van het geweten afmaken door spitsvondig over de grote waarheden van de openbaring te discussiëren. Diepe verborgenheden zijn in het Boek van God noodzakelijk, want hoe kan de oneindige God zó spreken, dat al Zijn gedachten door een eindig mens worden begrepen? Maar het is het toppunt van dwaasheid deze diepe dingen te gaan bespreken en dan de duidelijke, zielzaligende waarheden ongebruikt te laten.

Het herinnert ons aan de twee wijsgeren, die debatteerden over voedsel, en met een lege maag van tafel gingen, terwijl de gewone landman in de hoek geen vraag stelde, maar met grote ijver zijn mes en vork gebruikte, en zijn weg ging met blijdschap. Duizenden zijn thans verheugd in de Heere, doordat zij het Evangelie aannemen gelijk kleine kinderen, terwijl anderen, die altijd mogelijke moeilijkheden zien, of uitdenken, zo ver als het maar kan verwijderd zijn van enige vertroostende hoop op de zaligheid.

Ik ken vele zeer fatsoenlijke mensen, die schijnbaar hebben besloten nooit tot Jezus te gaan, voordat zij kunnen begrijpen, hoe de leer van de uitverkiezing te rijmen valt met de vrije uitnodigingen van het Evangelie. Ik zou net zo goed kunnen besluiten nooit een bete brood te eten, voordat mij is duidelijk gemaakt, hoe het mogelijk is, dat God mij in het leven houdt, en dat ik toch moet eten om te leven.

Het is een feit, dat de meesten van ons al ruim voldoende weten, maar onze werkelijke behoefte is niet het licht in ons hoofd, maar de waarheid in ons hart; niet het over de moeilijkheden heen helpen, maar genade om ons de zonde te doen haten en verzoening te zoeken.

Laat ik hieraan toevoegen een waarschuwing tegen het eigenzinnig handelen met het Woord van God. Geen gewoonte kan verderfelijker zijn voor de ziel. Het is een brutale, verachtelijke onbeschaamdheid, te gaan zitten om het beter te doen dan onze Maker, en het dient om ons hart harder te maken dan de onderste molensteen.

Wij herinneren ons iemand, die met een pennemes in zijn Bijbel sneed; en het duurde niet lang, voordat hij al wat hij vroeger geloofde had opgegeven. De geest van ontzag is gezond, maar de onbeschaamdheid om het geïnspireerde Woord te bekritisieren is vernietigend voor elk passend gevoel jegens God.

Als iemand behoefte gevoelt aan een Zaligmaker, nadat hij de Schrift met een hoogmoedige, kritische geest heeft bewerkt, dan zal hij gemakkelijk merken, dat zijn geweten hem in de weg staat, en hem de troost ontnemt, door hem te herinneren aan zijn slechte behandeling van het

heilig Woord. Het is moeilijk voor hem vertroosting te putten uit Bijbelwoorden, die hij laatdunkend heeft behandeld, of zelfs geheel opzij gezet, als de overweging niet waard. In zijn ellende schijnen de heilige teksten met zijn rampspoed te spotten. Wanneer de tijd van nood komt, verschaffen de bronnen, die hij met stenen heeft dichtgestopt, hem geen water voor zijn dorst. Pas op, wanneer je een Schriftwoord veracht, dat je niet de enige vriend afstoot, die je in het uur van zielssmart kan helpen.

Een zekere Duitse hertog was gewoon een beroep te doen op zijn dienaar om hem elke morgen een hoofdstuk uit de Bijbel voor te lezen. Wanneer iets niet overeenkwam met zijn visie, riep hij op strenge toon: "Hans, streep dat door." Tenslotte duurde het een hele tijd, voordat Hans begon te lezen. Hij bladerde het Boek door, totdat zijn meester uitriep: "Hans, waarom lees je niet?" Toen antwoordde Hans: "Meneer, er is nauwelijks iets overgebleven. Het is allemaal doorgestreep." De ene dag waren de bezwaren van zijn meester de ene kant uitgegaan, en op een andere dag hadden zij een andere wending genomen, en was een andere reeks teksten uitgewist, totdat er niets was overgebleven om hem te onderrichten en te troosten.

Laten wij niet door een vitterige criticus ons eigen geluk verwoesten. Wij kunnen de beloften, die onnodig schijnen, nog wel eens nodig hebben, en de gedeelten van de Heilige Schrift, die het meest door twijfelaars zijn aangevallen, kunnen juist nog wel eens belangrijk blijken voor ons leven. Laten wij daarom de onwaardeerbare schat van de Bijbel bewaken, en besluiten er nooit een enkele regel uit weg te laten.

Wat hebben wij met verborgen kwesties te maken, wanneer onze ziel in gevaar is? *De weg om aan de zonde te ontkomen is duidelijk genoeg.* Wie daarop wandelt, ja zelfs de dwaas, zal daarop niet dwalen. God heeft ons niet bedrogen met een verlossing die wij niet kunnen begrijpen. *Geloof en leef* is een gebod, dat een klein kind kan vatten en gehoorzamen.

Twijfel niet meer, maar wil geloven. Vraag niet, doch aanvaard alleen. Listige twijfel en redenering zijn genageld met Jezus aan 't kruis.

In plaats van op de Schrift te vitten, zal de mens, die door de Geest van God wordt geleid, zich direct bij Jezus aansluiten. Daar hij ziet, dat duizenden fatsoenlijke, verstandige mensen - mensen ook met het beste karakter - zich geheel aan Jezus toevertrouwen, zal hij hetzelfde doen, en hebben afgerekend met verder uitstel. Dan is hij een leven begonnen, waard om geleefd te worden, en hij kan verdere vrees aan de kant zetten. Hij kan direct voortgaan met de hogere en betere wijze van leven, die voortspruit uit de liefde tot Jezus, de Zaligmaker. Waarom zou mijn lezer dat niet direct doen? Och, dat hij het deed!

Een Newarkse slager, in New Jersey, ontving van zijn vroegere tehuis, in Duitsland, een brief, die hem ermee in kennis stelde, dat hij door de dood van een verwant erfgenaam was geworden van een aanzienlijk bedrag aan geld. Hij was op dat ogenblik bezig een big uit te benen. Nadat hij de brief had gelezen, wierp hij haastig zijn vuile schootsvel af, en zorgde er verder niet voor, dat er van het varken worst werd gemaakt, maar hij verliet zijn winkel om voorbereidingen te treffen om naar huis te gaan in Duitsland. Neem je hem dat kwalijk, of zou je hebben gewild, dat hij in Newark was gebleven bij zijn hakblok en zijn hakbijl?

Ziehier de uitwerking van het geloof. De slager geloofde wat hem werd meegedeeld en handelde in overeenstemming daarmee. Nog een verstandige kerel ook!

God heeft aan de mens zijn boodschappen gezonden, die hem het goede nieuws van de verlossing bekend maken. Wanneer iemand gelooft, dat dit goede nieuws wáár is, dan neemt hij de zegen aan, die hem wordt aangekondigd, en hij haast zich die aan te grijpen. Als hij waarlijk gelooft, zal hij direct Christus aannemen, met al wat Hij heeft te bieden, zich afkeren van zijn tegenwoordige boze wegen, en op reis gaan naar de hemelse Stad, waar de volkomen

zegen zal worden genoten. Hij kan niet te spoedig heilig zijn, of te vroeg de wegen van de zonde verlaten. Als een mens werkelijk kon inzien wat zonde is, dan zou hij haar ontvluchten als een dodelijke slang, en zich erin verheugen, dat hij ervan werd bevrijd door Christus Jezus.

10. ZONDER GELOOF GEEN ZALIGHEID

Sommigen houden het voor hardvochtigheid, dat er voor hen niets dan verderf zou zijn, als zij niet zullen geloven in Jezus Christus. Maar als je een ogenblik wilt nadenken, zult je zien, dat het rechtvaardig en redelijk is. Ik neem aan, dat er voor een mens geen andere manier is om zijn kracht te behouden dan door te eten. Als je zou zeggen: “Ik wil niet meer eten, ik veracht zo’n dierlijkheid,” dan zou je naar Madeira kunnen gaan, of alle landen bereizen (gesteld, dat je lang genoeg leefde!), maar je zou zeer beslist ondervinden, dat geen klimaat en geen lichaamsbeweging zou baten om je in leven te houden, als je voedsel weigerde. Zou je dan klagen: “Het is een hardvochtige zaak, dat ik moet sterven, omdat ik niet in eten geloof?” Als je zo dwaas bent om niet te eten, is het niet onrechtvaardig, dat je moet sterven.

Precies zo is het met het geloof. “Geloof, en je zult zalig worden.” Als je niet wilt geloven, is het geen hardvochtige zaak, dat je verloren moet gaan. Het zou wel vreemd zijn, als dat niet het geval zou zijn.

Een man, die dorst heeft, staat voor een fontein. “Nee,” zegt hij, “ik wil nooit een druppel vocht aanraken, zolang ik leef. Kan ik mijn dorst niet lessen op mijn eigen manier?”

Wij zeggen hem: Nee! Hij moet drinken of sterven.

Hij zegt: “Ik wil nooit drinken, maar het is een hardvochtige zaak, dat ik daarom moet sterven. Het is geestdrijverij en wreedheid mij dit te zeggen.”

Hij heeft ongelijk. Zijn dorst is het onvermijdelijk gevolg van de verwaarlozing van een natuurwet. Ook je moet geloven of sterven. Waarom weigert je dan het gebod te gehoorzamen? Drink, man, drink! *Neem Christus aan, en leef!* Dat is de weg der zaligheid, en om in te gaan, moet je op Christus vertrouwen. Er ligt echter niets hardvochtigs in het feit, dat je moet verloren gaan, als je niet op de Zaligmaker wilt vertrouwen.

Hier is een man op zee; hij heeft een zeekaart, en die kaart, als zij goed wordt bestudeerd, zal hem met behulp van het kompas, naar het doel van zijn reis voeren. De poolster schittert tussen de wolkenpleten, en ook die zal hem helpen.

“Nee,” zegt hij, “ik wil niets te maken hebben met je sterren; ik geloof niet in de Noordpool. Ik zal niet letten op dat kleine ding in de doos; de ene naald is even goed als de andere naald. Ik hecht geen geloof aan je zeekaart, en ik wil er niets mee te maken hebben. De stuurmanskunst is maar een hoop onzin, door de mensen in elkaar gezet met de bedoeling om er geld uit te slaan, en ik wil daardoor niet worden beetgenomen.” De man bereikt de haven nooit, en hij zegt, dat het een zeer hardvochtige zaak is - een zeer hardvochtige zaak.

Ik denk er niet zo over.

Sommigen zullen zeggen: “Ik zet me er niet toe om de Schriften te lezen; ik zal niet luisteren naar je gepraat over Jezus; ik geloof niet in zulke dingen.”

Dan zegt Jezus: “Wie niet gelooft, zal worden veroordeeld.”

“Dat is zeer hardvochtig,” zeg je.

Maar zo is het niet. Het is niet hardvochtiger dan het feit, dat je, als je het kompas en de poolster verwerpt, je haven niet zult bereiken. Daar is niets aan te doen; dit moet zo zijn.

Je zegt, dat je niets te maken wilt hebben met Jezus en Zijn bloed, en je veracht alle godsdienst. Je zult ondervinden, dat het moeilijk is te lachen om deze dingen, wanneer je komt te sterven, wanneer het klamme zweet van je voorhoofd moet worden gewist, en je hart bonst in je borst, alsof het eruit wilde springen en van God wegvlugten. O ziel, dan zult je

ondervinden, dat deze zondagen, en deze kerkdiensten, en dit oude Boek iets meer en beter zijn dan je meende, dat zij waren, en je zult je erover verwonderen, dat je zo onnozel bent geweest om de enige ware hulp tot zaligheid te veronachtzamen. Bovenal, welk een ellende zal het zijn, dat je Christus hebt veronachtzaamd, de Poolster, die alleen de zeeman kan leiden naar de haven van de rust. Waar woont je?

Je woont misschien aan de andere zijde van de rivier, en je moet een brug oversteken voor je thuis kunt komen. Je bent zo dom geweest om het denkbeeld te koesteren, dat je niet gelooft in bruggen, noch in boten, noch in het bestaan van zoiets als water. Je zegt: "Ik ben niet van plan over een van je bruggen te gaan, en ik zal in geen van je boten gaan. Ik geloof niet, dat er een rivier is of dat er zo'n stof bestaat als water." Je gaat naar huis, en je komt spoedig bij de oude brug, maar je wilt die niet oversteken. Ginds ligt een boot, maar je bent vastbesloten er niet in te gaan. Daar is de rivier, en je besluit, dat je die niet op de gebruikelijke manier wilt oversteken. En toch denk je, dat het zeer hardvochtig is, dat je niet thuis kunt komen. Ongetwijfeld heeft iets je verstandelijke vermogens gekrenkt, want je zou het niet zo hardvochtig achten, als je bij je zinnen was. Als iemand niet wil doen wat nodig is tot een bepaald doel, hoe kan hij dan verwachten dat doel te bereiken?

Je hebt vergif ingenomen en de dokter geeft je een tegengif, en zegt: "Neem het snel in, anders zult je sterven, maar als je het snel inneemt, wil ik garanderen, dat het vergif zal worden geneutraliseerd."

Maar je zegt: "Nee, dokter, ik geloof niet in tegengiffen. Laat alles zijn eigen weg gaan, laat ieder op zijn eigen benen staan; ik wil niets te maken hebben met je geneesmiddel. Bovendien geloof ik niet, dat er enig middel bestaat tegen het vergif, dat ik heb ingenomen. En wat meer is, ik bekommer me er niet om, of het er is of niet."

"Welnu meneer, dat zult u sterven. En wanneer de lijkschouwing over je lichaam is gehouden, zal de uitspraak zijn: 'zijn verdiende loon!' Zo zal het ook met u zijn, als ge, na het Evangelie van Jezus Christus te hebben gehoord, zegt: "Ik ben een veel te geavanceerd man, om ook maar iets van doen te hebben met die ouderwetse opvatting van plaatsbekleding. Ik zal geen aandacht schenken aan de praat van de prediker over een offer en bloedstorting." Dan zal, wanneer je verloren gaat, de uitspraak, gedaan door je eigen geweten, dat tenslotte door de Koning wordt onderzocht, aldus luiden: *"Zelfmoord, hij heeft zijn eigen ziel verdorven."* Zo zegt het oude Boek: "O Israël, gij hebt uzelf verdorven!" Lezer, ik smEEK u, doe dat niet.

11. RAAD AAN HEN, DIE TOT HET GELOOF ZIJN GEKOMEN

Vrienden, als je dan nu bent begonnen op de Heere te vertrouwen, vertrouw dan op Hem geheel en al. Laat je geloof het meest werkelijke en praktische zijn in heel je leven. Vertrouw op de Heere niet louter met een gevoel voor een paar grote, geestelijke dingen, maar vertrouw op Hem in alles, voor altijd, zowel voor tijd als eeuwigheid, voor lichaam en ziel. Zie, hoe de Heere de wereld ophangt aan niets dan Zijn eigen woord! Zij heeft noch steun noch stut. Gindse grote hemelboog blijft staan zonder een steunpilaar of een houten middelpunt. De Heere kan en wil elke last dragen, die het geloof Hem ooit kan opleggen. De grootste moeilijkheden zijn licht voor Zijn macht en de donkerste verborgenheden zijn duidelijk voor Zijn wijsheid. Vertrouw op God geheel en al. Leun, en leun sterk, ja, kun met geheel je gewicht, en met elk ander gewicht op de machtige God van Jakob.

De toekomst kun je veilig overlaten aan de Heere, die eeuwig leeft en nooit verandert. Het verleden ligt thans in de hand van je Zaligmaker, en je zult er nooit om worden veroordeeld, wat het ook geweest mag zijn, want de Heere heeft al je ongerechtigheden in het midden van de zee geworpen. Geloof op dit moment in je huidige voorrechten. Je bent verlost. Als je

gelooft in de Heere Jezus, bent je overgegaan van de dood in het leven, en je bent verlost.

In de vroegere dagen van de slavernij bracht een dame haar zwarte slavin mee aan boord van een Engels schip, en zei lachend tegen de kapitein: “Ik veronderstel, dat als ik en tante Chloe naar Engeland zouden gaan, zij dan vrij zou zijn.”

“Mevrouw,” zei de kapitein, “zij is nu al vrij. Op het ogenblik, dat zij aan boord kwam van een Engels vaartuig, was zij vrij.”

Toen de negervrouw dit wist, verliet zij het schip niet meer - zij dacht er niet aan. Het was niet de hoop op vrijheid, die haar moedig maakte, maar het feit van de vrijheid. Zo hóóp je ook nu niet slechts op het eeuwige leven, maar “wie in Hem gelooft, hééft eeuwig leven.” Aanvaard dit als een feit, geopenbaard in het heilig Woord, en begin in overeenstemming daarmee je daarin te verheugen. Redeneer er niet over en trek het niet in twijfel. Geloof het en spring op van vreugde.

Ik zou graag willen, dat mijn lezer door te geloven in de Heere Jezus, geloofde in de eeuwige zaligheid. Wees niet tevreden met de opvatting, dat je een nieuwe geboorte kunt ontvangen, die zal afsterven; een hemels leven, dat zal eindigen; een vergeving, die zal worden herroepen. De Heere Jezus geeft Zijn schapen een eeuwig leven, en rust niet, voordat je het bezit. Welnu, als het eeuwig is, hoe kan het dan afsterven? Word dan volkomen zalig, voor eeuwig. Er is “een levend en onvergankelijk zaad, dat leeft en blijft voor eeuwig.” Word niet van de wijs gebracht door een verandering van voorbijgaande aard, een soort genade, die alleen zal bloeien om te verwelken. Je vertrekt nu met de trein van de genade - neem een kaartje voor de gehele reis. Ik heb niet de opdracht om een zaligheid van tijdelijke duur te prediken. Het Evangelie, dat mij bevolen wordt je voor te houden, is: “Wie geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden.” Hij zal worden verlost van de zonde, van een terugvallen in de zonde, van een afwijken naar de brede weg. Moge de Heilige Geest je ertoe brengen niets minder te geloven dan dat.

“Bedoelt u,” zegt iemand, “dat ik moet geloven, als ik eenmaal op Christus vertrouw, dat ik zal zalig worden, welke zonde ik ook wil bedrijven?”

Ik heb nooit ook maar iets van dien aard gezegd. Ik heb de ware verlossing beschreven als een volkomen hartsverandering van zo’n radicale aard, dat zij al je smaak en begeerten verandert. En ik zeg, dat als er in je zo’n verandering door de Heilige Geest is gewrocht, deze blijvend zal zijn, want het werk van de Heere is niet als het goedkope werk van de huidige dag, dat spoedig in stukken valt. Vertrouw je toe aan de Heere, opdat Hij je moge vasthouden, hoelang je ook mag leven, en hoezeer je ook zult worden verzocht. En: “u geschiede naar je geloof.” Geloof in Jezus voor een eeuwig leven.

Och, dat je ook op de Heere Jezus mocht vertrouwen aangaande het lijden van deze tegenwoordige tijd! *In de wereld zult gij verdrukking hebben.* Leer te weten door het geloof, dat alle dingen medewerken ten goede, en onderwerp je dan aan de wil van de Heere.

Let eens op het schaap, wanneer het wordt geschoren. Als het volkomen stil ligt, zal de schaar het niet bezeren; als het tegenstribbelt, of zich zelfs maar terugtrekt, is het mogelijk, dat het wordt gestoken. Onderwerp je onder de hand van God, en het leed zal zijn scherpte verliezen. Eigenzinnigheid en murmureren veroorzaakt ons honderdmaal meer smart dan onze tegenspoed op zichzelf. Geloof dan in je Heere, opdat je er zeker van bent, dat zijn wil veel beter moet zijn dan de uwe, en onderwerp je daarom er niet alleen aan, maar verheug je er zelfs in.

Vertrouw op de Heere Jezus op het punt van *de heiligmaking*. Bepaalde vrienden schijnen te

denken, dat de Heere Jezus hen niet volkomen kan heiligen, naar geest, ziel en lichaam. Vandaar, dat zij vrijwillig ruimte geven aan bepaalde zonden, met de bewering, dat er toch niets tegen te doen is, maar dat ze, zolang zij leven, in die bijzondere vorm aan de duivel schatting moeten betalen. Buig niet lafhartig je hals in slavernij onder enige zonde, maar strijd krachtig voor de vrijheid. Of het nu toorn, of ongeloof, of traagheid of enige andere vorm van ongerechtigheid is - wij kunnen door de genade van God de Kanaäniet uitdrijven, en wat meer is, wij moeten hem uitdrijven. Geen deugd is onmogelijk voor hem, die in Jezus gelooft, en geen zonde behoeft over hem de overwinning te behalen. Inderdaad, er staat geschreven: "De zonde zal over u geen heerschappij hebben, want gij zijt niet onder de wet, maar onder de genade." Geloof in een hoge mate van vreugde in de Heere, en in gelijkheid aan Jezus, en in vooruitgang om deze kostbare dingen ten volle te bezitten. Want als je gelooft, dan zal van je gelden: "Alle dingen zijn mogelijk degene, die gelooft". En hij, die de voornaamste van de zondaren is, staat misschien toch geen streep achter bij de grootste van de heiligen.

Bedenk dikwijls over *de vreugde van de hemel*. Dat is een machtig geloof, en toch is het niet meer dan wij behoren te bezitten. Binnen zeer korte tijd zal de mens, die in de Heere Jezus gelooft, bij Hem zijn, waar Hij is. Dit hoofd zal een kroon dragen; deze ogen zullen de Koning zien in Zijn schoonheid; deze oren zullen Zijn dierbare stem horen; deze ziel zal in de heerlijkheid zijn. En dit armzalige lichaam zal worden opgewekt uit de dood en in onverderfelijkheid met de volmaakte ziel worden verenigd. Heerlijkheid, heerlijkheid, heerlijkheid! En dan zó nabij, zó zeker. Laten wij direct de muziek repeteren en bij voorbaat de gelukzaligheid genieten.

Maar iemand zegt: "Wij zijn daar nog niet."

Nee, maar het geloof vervult ons met verrukking bij het zalig vooruitzicht, en intussen ondersteunt het ons onderweg.

Lezer, ik verlang ernaar, dat je een krachtig geloof mag hebben in de Heere alleen. Ik zou graag willen, dat je geheel op de rots ging staan, en geen voet meer op het zand zet. Vertrouw op God in alle dingen in dit vergankelijk leven. En vertrouw op Hem alleen. Dit is de weg naar het leven. Ik weet het bij ondervinding. De arm van God alleen is ruim voldoende om op te leunen.

Ik wil je iets meedelen uit de ervaring van een arbeider, die ik heb gekend. Hij vreesde God boven velen, en was grondig onderwezen door de Geest. De man was bedreven in het onderhouden van heggen en in het graven van sloten. Maar nog krachtiger in een eenvoudig vertrouwen. Hier is een voorbeeld van de manier, waarop hij het geloof beschreef. "Het was een strenge winter, en ik had geen werk, en geen brood in huis. De kinderen schreiden. De sneeuw lag hoog, en mijn weg was donker. Mijn oude baas zei tegen me, dat ik wat hout mocht hebben, als ik het nodig had. Ik dacht, dat een beetje vuur de arme kinderen zou verwarmen, en ik ging erop uit met mijn hakmes om wat brandstof te halen. Ik stond bij een sloot vol met sneeuw, die zich daarin vele voeten diep had opgehoopt - ik wist werkelijk niet hoe diep. Terwijl ik een slag deed naar een beetje hout, glipte mijn kapmes uit mijn hand, en viel regelrecht naar beneden in de sneeuw. Ik kon niet verwachten, dat ik het daarin terug kon vinden. Terwijl ik daar stond zonder voedsel, zonder vuur, en het kapmes weg, scheen iets tot mij te zeggen: 'Will Richardson, kun je nu op God vertrouwen?' en mijn gehele ziel zei: 'Dat kan ik'.

Dit is waar geloof - het geloof, dat in God gelooft, wanneer alle uiterlijke verschijnselen erop duiden, dat Hij liegt. Het geloof, dat gelukkig is met God alleen, wanneer alle vrienden je de rug toekeren.

Beste lezer, mocht u en ik dit kostbaar geloof bezitten, dit werkelijke geloof, dit Godverheerlijkend geloof. De waarheid van God verdient het; Zijn liefde maakt er aanspraak op; Zijn getrouwheid dwingt het af. Gelukkig is hij, die het bezit! Hij is de man, aan wie de Heere zijn liefde betoont, en de wereld zal dat weten, voordat alles voleindigd is.

Tenslotte is het allerbeste geloof een geloof voor elke dag. Het geloof, dat zich bezig houdt met brood en water, jassen en kousen, kinderen en vee, huishuur en het weer. De uiterst verfijnde banketbakkersgodsdienst, die alleen op zondagen geldig is, en in salonsamenkomsten en - Bijbellezingen, zal nooit een ziel in de hemel brengen, voordat het leven één lange conferentie wordt, en er zeven sabatten zijn in een week. Het geloof is juist op zijn best, wanneer het gedurende vele jaren, maand na maand, voortploetert, vertrouwend op de Heere voor de zieke echtgenoot, de verzwakte dochter, de achteruitgaande zaak, de onbekeerde vriend, en dergelijke dingen.

Het geloof helpt ons ook de wereld te gebruiken als niet misbruikende. Het is nuttig bij zwaar werk en bij de dagelijkse plicht. Het is geen engelachtige zaak voor hemelen en sterren, maar genade voor een mens, thuis, in keukens en werkplaatsen. Het is een soort 'manusje van alles', en het is thuis in alle soorten van arbeid, en in elke maatschappelijke stand. Het is een genade voor elke dag, het gehele jaar door. Een heilig vertrouwen op God is nooit zonder werk. De waar van het geloof wordt aan het hemelhof zó gewaardeerd, dat het altijd een of ander fijn werkstuk op de wagen of in de oven heeft.

De mensen verbeelden zich, dat helden alleen bij bijzondere gelegenheden worden verwekt, maar in werkelijkheid zijn de dapperste helden eenvoudig, en zij gaan vaker schuil in de verborgenheid dan dat zij, opgemerkt in het openbaar, op een platform worden geplaatst. Het vertrouwen op de levende God is het metaal, waaruit heldhaftigheid wordt gemunt. Volharding in weldoen is één van de akkers, waarop het geloof geen bloemen, maar de tarwe van zijn oogst voortbrengt. Voortploeteren in zwaar werk, een gezin grootbrengen van een paar shillingen in de week, aanhoudend pijn verdragen met geduld, enzovoort - dat zijn de dappere heldendaden, waardoor God wordt verheerlijkt, door de gelederen van Zijn gelovig volk.

Lezer, u en ik zullen hierin éénsgeestes zijn: wij willen er niet naar smachten om *groot* te zijn, maar wij willen begeren *goed* te zijn. Daartoe willen wij ons verlaten op de Heere, onze God, van wie wij zijn, en die wij dienen. Wij willen Hem vragen, ons geheel heilig te maken elke dag van de week. Wij willen tot onze God bidden, zowel met het oog op onze dagelijkse bezigheden, als op de zaligheid van onze ziel. Wij willen even goed op Hem vertrouwen met betrekking op onze boerderij, en onze knolrapen, en onze koeien, als met het oog op onze geestelijke voorrechten en onze hoop op de hemel. De Heere Heere is de God van ons huis. Jezus is onze Broeder, geboren voor tegenspoed, en de Heilige Geest is onze Trooster in elk uur van beproeving. Wij hebben geen ongenaakbare God. Hij hoort, Hij heeft medelijden, Hij helpt. Laten wij op Hem vertrouwen zonder onderbreking, zonder twijfel, zonder aarzeling.

Het leven van het geloof is een leven binnen de enge poort van God. Als wij tot nu toe bevend hebben buiten gestaan in de wijde wereld van ongeloof, moge de Heilige Geest ons dan nu ertoe in staat stellen de grote, beslissende stap te doen, en te zeggen, eens en voor altijd: "Heere, ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp."

ZOEKT EN GIJ ZULT VINDEN

Aanwijzingen voor het oprecht zoeken en vinden van Christus

Engelse titel: Advice for Seekers

Vertaling: P.M. van Overbeeke

Door

C. H. SPURGEON

B.V. Uitgeverij de Banier

Utrecht 1996

INHOUD

- 1. Probeer uzelf niet te verlossen**
- 2. Verachte zielen die Jezus zoeken**
- 3. Zoekers die Christus aanraken**
- 4. Nog steeds geen licht, en waarom?**
- 5. "Wij wachten op het licht" (Jes. 59: 9)**
- 6. De uitnodiging**
- 7. Iets om goedge maakt te worden**
- 8. Belemmeringen om tot het licht te komen**
- 9. Zoekers aangemoedigd - de Plaatsvervanger**
- 10. Het zoeken**
- 11. Hoe Luther zocht en vond**
- 12. Zalig worden door het geloof**
- 13. Mag ik geloven?**
- 14. Een overbodige vraag beantwoord**

1.

PROBEER UZELF NIET TE VERLOSSEN

Als u erover nadenkt zijn de waarde van de hemel voor God en u twee totaal verschillende zaken. De verlossing, van de mens, waarvoor Hij de prijs vaststelde, kon alleen geschieden door de dood van Zijn Zoon. Maar u denkt dat uw goede werken de hemel, die Jezus Christus, de Zoon van God, ten koste van Zijn eigen bloed verwierf, kunnen verdienen! Durft u uw ellendig leven te vergelijken met het leven van Gods gehoorzame Zoon, Die Zich zelfs aan de dood overgaf? Heeft u er wel eens bij stilgestaan dat u God beledigt? Als er een weg naar de hemel is door de werken, waarom gaf Hij Zijn geliefde Zoon dan aan al die pijn en smart over? Waarom de scènes van Gethsémané? Waarom de tragedie op Golgotha als de verlossing zo gemakkelijk op een andere wijze bewerkt had kunnen worden? U beledigt de wijsheid Gods en de liefde Gods.

Er is geen deugd van God die de eigengerechtigheid niet krenkt. Ze doet tekort aan de eeuwige volmaaktheden die de gezegende Zaligmaker verheerlijkten, teneinde te roemen in wat het schepsel zich aanmatigt en wat de Almachtige als nutteloos en waardeloos verwerpt. De koopman kan zijn goud voor uw snuisterijen en parels in ruil geven, maar als u alles wat u heeft aan God geeft zou dat allemaal geweigerd worden. Hij wil de melk en honing van Zijn genade zonder geld en zonder prijs geven, maar als u tot Hem komt en er iets voor terug probeert te geven, ontvangt u niets. God wil u niet het beste van Zijn liefde geven als u dat niet weet te waarderen. Wat stellen die geweldige werken die u van plan bent te gaan doen voor in vergelijking met de zegen die u hoopt te ontvangen? Ik neem aan dat u met deze werken Gods gunst en een plaats in de hemel hoopt te verkrijgen. Wat denkt u dan aan te bieden? Wat zou u God kunnen aanbrengen? Tel alle schatten die onder het aardoppervlak liggen bij elkaar op; al zou u ze allemaal meebrengen, wat zouden ze voor God betekenen? Al zou u al het goud dat reikt van de diepten van de aarde tot aan de hoogste hemelen vergaren, wat zou dat voor waarde voor Hem hebben? Hoe zou dit alles Hem kunnen verrijken of uw zaligheid kunnen kopen? Kan Hij door enig werk van u worden beïnvloed, zodat Zijn hoogste geluk of de heerlijkheid van Zijn Koninkrijk vermeerderd worden? Zo Hem hongerde, Hij zou het u niet zeggen. "Het vee op duizend bergen is Mijne", zegt Hij (Ps. 50: 10). Uw goedheid en milddadigheid kunnen uw medemens blij en dankbaar maken, maar zal God u ook maar iets voor wat u geeft of doet schuldig zijn?

Wat een dwaze vragen! Wanneer u alles gedaan heeft, wat zult u dan meer zijn dan een arme, onwaardige, onnutte dienstknecht. U zult niet gedaan hebben wat u had moeten doen, veel minder zal er ook maar enig saldo ten gunste van u zijn om de zonde te verzoenen of om voor u een erfenis te kopen in het rijk van het licht.

Laat ik u die uw zaligheid door verbeteringen gaat bewerken een vraag stellen: Als iemand niet in staat was om een werk uit te voeren al had hij hiervoor de kracht in zijn arm, hoe zal hij dat dan met een gebroken arm kunnen? Toen u jong en onervaren was had u nog geen slechte gewoonten aangenomen. Hoewel uw natuur toen verdorven was, zat u niet vast in het ijzeren net van de gewoonte, maar zelfs toen dwaalde u als een verloren schaap en volgde u de zonde na. Welke reden heeft u om te veronderstellen dat u plotseling de gezindheid van uw hart, uw doen en laten en uw levensstijl kunt veranderen en een nieuwe mens wordt? "Zal ook een Moorman zijn huid veranderen? Of een luipaard zijn vlekken?" (Jer. 13: 23). Is de kans niet tienduizend tegen één dat u, aangezien u voorheen zondigde, zult blijven zondigen? U vond het pad van de zonde zo aantrekkelijk en bekoorlijk, dat u verlokt werd dat te bewandelen en u zult steeds van dat rechte pad dat u nu vastbesloten bent te betreden, wegge-

lokt en weggetrokken worden. De weg naar de hemel door het houden van de wet die op de berg Sion is gegeven, is steil en nauw, en de mens hoeft slechts één misstap te doen en hij slaat te pletter. Sta aan de voet en kijk naar boven, als u durft. Op de kruin van steen is de zware wolk waaruit de bliksem schoot en waaruit het sterk en langdurig geluid van de trompet klonk. Ziet u Mozes niet beven en durft u daar zonder verschrikking te staan, terwijl Mozes bevreesd en bang was? Zie naar boven, laat de gedachte varen om deze steile rotswanden te beklimmen, want het is nooit iemand gelukt daar omhoog te klimmen in de hoop op redding zonder dat hij van de verschrikkingen van de weg is omgekomen! Wee, verstandig, geef op die bedrieglijke hoop op redding die u vanwege uw trots zo graag zou ontvangen en waarvan u vanwege uw aanmatiging weldra spijt zou hebben.

Stel dat u één of andere geweldige daad zou kunnen verrichten - wat u naar mijn vaste overtuiging niet kunt - en dat het mogelijk zou zijn dat u voortaan volmaakt zou kunnen zijn en nooit meer in gedachten, woorden of werken zou zondigen. Hoe zou u uw overtredingen uit het verleden kunnen goedmaken? Zal ik uit de diepte van dat graf van uw geheugen de dingen weer naar boven brengen? Laat uw zonden een ogenblik tevoorschijn komen en de revue passeren. O, uw jeugdzonden beangstigen u misschien wel; die zonden van middernacht, die zonden van midden op de dag, die zonden tegen licht en beter weten in, die zonden van het lichaam, die zonden van de ziel! U denkt daar niet meer aan, zegt u, maar God wel. Kijk eens wat een rij! Ze zijn allemaal in Gods dagboek opgetekend, er is er niet één vergeten - in de laatste oordeelsdag zullen ze allemaal tegen u getuigen.

Als u voortaan gehoorzaam zult zijn kan dat toch uw zonden uit het verleden niet goedmaken? De klip is gevallen en hoewel de golf er tienduizend keer overheen spoelt, kan ze de klip niet recht overeind zetten. De dag is helder, maar toch was er een nacht, en de stralendste dag kan het feit dat het eens duister was niet ongedaan maken. De eigengerechte mens weet dat hetgeen hij doet God niet kan bevredigen, want het kan hemzelf niet bevredigen. En al sust hij zijn geweten misschien in slaap, over het algemeen is er in de mens nog iets³ van het goddelijke overgebleven wat genoeg is om hem te doen gevoelen en beseffen dat, wanneer hij voortaan gehoorzaam zal zijn, dat niet genoegzaam is.

Geloven wat God zegt, doen wat God beveelt, die verlossing aannemen waarvoor God gezorgd heeft - dat is de hoogste en beste wijsheid van de mens. Open uw Bijbel. Hij is de gids van de pelgrim, waarin God de heerlijkheid beschrijft die nog geopenbaard moet worden. Dit is de enige boodschap van het Evangelie: "Geloof en leef." Geloof in de vleesgeworden Zaligmaker, Die God aangewezen heeft om de plaats van zondaren in te nemen. Geloof in Hem en u zult zalig worden.

2.

VERACHTTE ZIELEN DIE JEZUS ZOEKEN

"En al de tollenaars en de zondaars naderden tot Hem om Hem te horen" (Luk. 15:1)

Onze Heere werd omringd door een vriendenkring van hoorders uit de meest immorele en verachtelijkste klassen uit de samenleving. Hieruit maak ik op dat Hij Iemand was Die altijd voor iedereen openstond, dat Hij het menselijk vertrouwen toejuichte en graag wilde dat men

³ Calvijn spreekt over "vonkjes" (noot vertaler)

zich één met Hem voelde.

Oosterse vorsten trokken zich bij voorkeur helemaal terug en meestal vormde de praal en pracht waarmee ze zich omringd hadden, een barrière om tot hen te gaan. Het was zelfs voor hun trouwste onderdanen bijzonder moeilijk om tot hen te naderen. U herinnert zich Esther, die, zelfs al was de vorst haar man, toch haar leven op het spel zette toen ze tot de koning Ahasveros kwam, want er was een gebod dat niemand voor de koning mocht komen tenzij men geroepen was, met gevaar van zijn of haar leven. Zo is het niet met de Koning der koningen. Zijn hof is veel grootser; Zijn Persoon is veel aanbiddenswaardiger. Maar u mag te allen tijde ongehinderd tot Hem naderen. Hij heeft geen legermacht rond de paleispoort gezet. De deur van Zijn genadehuis staat wijd open. Boven de latei van Zijn paleis staat geschreven: "Want een iegelijk die bidt, die ontvangt; en die zoekt, die vindt; en die klopt, die zal opengedaan worden" (Matth. 7: 8). Zelfs in onze dagen krijgt men belangrijke mensen niet gemakkelijk te spreken. We moeten zoveel achtertrappen beklimmen voordat we bij de beambte komen die ons misschien helpt, we moeten zoveel bedienden passeren, zodat het bijzonder moeilijk is om ons doel te bereiken. De goede mannen zelf kunnen heel vriendelijk zijn, maar ze doen ons denken aan de oude Russische fabel van de gastvrije huishouder in een dorp, die bereid was alle armen die aan zijn deur kwamen te helpen, maar die zoveel grote honden op het erf los liet lopen dat niemand in staat was de drempel te bereiken, en daarom had niemand iets aan zijn persoonlijke vriendelijkheid. Zo is het niet met onze Meester.

Hoewel de Heere Jezus Christus groter is dan de grootste, en hoger dan de hoogste, heeft het Hem behaagd alles uit de weg te nemen wat de zondaar zou kunnen belemmeren om de zalen van Zijn genadige ontvangst binnen te treden. Van Zijn lippen horen we geen dreigementen tegen binnendringing, maar honderden uitnodigingen om de innigste betrekking aan te gaan. Men kan niet zomaar nu en dan tot Jezus gaan, maar te allen tijde. Niet alleen mogen enkele gunstelingen tot Hem gaan, maar allen in wier hart Zijn Heilige Geest het verlangen heeft gewekt om in Zijn intieme nabijheid te komen.

De filosofische leermeesters uit de tijd van onze Heere trokken zich bij voorkeur helemaal terug. Zij beschouwden hun leerstellingen zo diepgaand dat ze niet ten gehore van de grote massa gebracht moesten worden. "Ver van hier vandaan, gij niet-ingewijden", was hun smalende leuze. Ze stonden op een verheven pilaar van hun vermeende eigendunk, en zo nu en dan lieten ze een losse gedachte op het gewone volk beneden vallen, maar ze verwaardigden zich niet om vertrouwelijk met hen te spreken, omdat het volgens hen in strijd was met hun filosofie haar aan de grote massa bekend te maken. Één van de grootste filosofen schreef boven zijn deur: "Laat niemand die niets van geometrie afweet hier binnenkomen." Maar onze Heere, in vergelijking met Wie alle mensen dwazen zijn - Die is in feite de Wijsheid Gods - heeft nooit een zondaar vanwege zijn onkunde weggestuurd, heeft nooit een zoeker afgewezen omdat hij niet ingewijd was en de voorafgaande stappen op de ladder van de geleerdheid niet genomen had. Hij heeft nooit toegestaan dat een dorstige ziel van de kristallen bron van goddelijke waarheid verdreven werd. Elk woord van Hem was een diamant, en Zijn lippen drupten van dauw, maar Hij voelde Zich nooit beter op Zijn gemak dan wanneer Hij met het gewone volk sprak en hun in het Koninkrijk van God onderwees.

Onze Heere Jezus Christus wordt de *Middelaar* tussen God en de mens genoemd. Het ambt van Middelaar⁴ geeft onmiddellijk te kennen dat Hij voor iedereen bereikbaar moet zijn. Een middelaar bemiddelt niet voor één partij - hij moet dichtbij beide partijen staan tussen wie hij bemiddelt. Indien Jezus Christus een volkomen Middelaar tussen God en de mens zal zijn,

⁴ Gewoonlijk spreken we over de drie ambten van Christus: Profeet, Priester en Koning. De Puriteinen in het algemeen (en hun nazaten) spreken minder strak over de ambten van Christus dan wij (noot vertaler)

moet Hij zó dicht bij God kunnen komen, dat God Hem Zijn medegenoot zal noemen. Vervolgens moet Hij zó dicht tot de mens naderen, dat Hij Zich niet zal schamen hem broeder te noemen. En zo is onze Heere precies.

Denk hier eens over na, u die niet tot Jezus durft te gaan. Hij is Middelaar en daarom mag u tot Hem komen. Jakobs ladder reikte van de hemel tot aan de aarde, maar als hij zes van de onderste treden had weggezaagd, zou de ladder toch geen enkel nut hebben gehad? Wie zou de berg des HEEREN kunnen beklimmen? Jezus Christus is de grote verbinding tussen hemel en aarde, maar indien Hij de arme, sterfelijke mens die tot Hem komt, niet wil aanraken, wat hebben de mensenkinderen dan aan Hem? U heeft werkelijk een Middelaar tussen God en uw ziel nodig. U moet niet denken dat u zonder Middelaar tot God kunt komen; maar u heeft geen middelaar tussen uzelf en Christus nodig. Er is een noodzakelijke voorwaarde om tot God te komen - u mag niet tot God komen zonder een volkomen gerechtigheid. Maar u mag zonder enig voorbehoud en zonder enige gerechtigheid tot Jezus komen, omdat Hij als Middelaar alle gerechtigheid en gepastheid die u nodig heeft in Zich heeft en gewillig is deze aan u te schenken. U mag nu vrijmoedig tot Hem komen. Hij wacht om u door Zijn bloed met God te verzoenen.

Een tweede van Christus' ambten is dat van *Priester*. Het woord "priester" heeft vandaag een heel slechte klank gekregen, maar het is een bijzonder zoet woord, zoals we het in de Heilige Schrift vinden. Bij het woord "priester" moeten we niet denken aan een opzichtig geklede huichelaar, die zich afzijdig houdt van andere gelovigen, die twee treden hoger staat dan het overige volk en die meent macht te hebben om de mens de zonde te vergeven. De ware priester was juist de broeder van al het volk. Niemand in de hele legerplaats van Israël ging zo broederlijk met het volk om als Aäron. In feite waren Aäron en de priesters na hem namens God zozeer het belangrijkste contactpunt dat, wanneer een melaatse te onrein werd om door iemand anders benaderd te worden, het uiteindelijk de priester was die hem aanraakte. Al was het huis vanwege de melaatsheid verontreinigd, de priester ging toch naar binnen. Misschien was de man besmet, maar hij sprak met hem en onderzocht hem. En als die zieke man genezen was, moest de eerste persoon die hem aanraakte, een priester zijn. "Ga heen, toon uzelfen de priester", was de opdracht aan elke beter wordende melaatse. En pas wanneer de priester weer vriendschappelijk met hem omging en hem een gezondheidsverklaring had gegeven, kon hij in de Joodse legerplaats ontvangen worden. De priester was de ware broeder van het volk, die vanuit hun midden aangesteld werd en op elk moment bereikbaar was, die in hun midden, midden in de legerplaats, woonde, die bereid was om voor de goddeloze en bedroefde voorspraak te doen. U zult er toch nooit aan twijfelen dat, indien Jezus het ambt van Priester volkomen in ere houdt - en dat doet Hij ook - Hij van alle mensen het best bereikbaar moet zijn: bereikbaar voor de arme zondaar, die zich aan de wanhoop heeft overgegeven, die alleen door een offer gered kan worden; bereikbaar voor de vuile hoer, die buiten de legerplaats is gezet, die alleen door het bloed gereinigd kan worden; bereikbaar voor de ellendige dief, die de straf voor zijn misdaden moet ondergaan, die alleen door de grote Hogepriester vergeven kan worden. Misschien is er niemand die zich erom bekommert om u, o bevende uitgestotene, aan te raken, maar Jezus wel. Het kan zijn dat u vanwege uw ongerechtigheden terecht en rechtvaardig van alle mensen gescheiden bent, maar u bent niet gescheiden van die grote Vriend van zondaren, Die op dit moment verlangt dat tollenaars en zondaren tot Hem komen.

Als derde ambt, laat me vermelden dat de Heere Jezus onze *Zaligmaker* is. Maar ik begrijp niet hoe Hij Zaligmaker kan zijn tenzij diegenen die verlossing nodig hebben, tot Hem kunnen gaan. Toen de bloedende man op de weg naar Jericho lag, gingen de priester en Leviet aan de

overkant voorbij. Zij waren dus geen verlossers en dat konden ze ook niet zijn, maar hij was de redder die ter plekke van de man kwam, zich over hem neerboog en wijn en olie nam en die in de gapende openingen van zijn wonden goot, die hem met tedere liefde optilde en op zijn eigen dier zette en hem naar de herberg bracht. Hij was de ware redder. En, o zondaar, Jezus Christus wil komen juist daar waar u bent, en al zijn uw wonden vanwege de zonde nog zo vuil, ze zullen Hem niet bij u vandaan houden. Zijn liefde zal de weerzinwekkende walgelijkheid van uw ongerechtigheid overwinnen, want Hij kan en wil mensen zoals u zaligen. Ik zou vele andere ambten van Christus kunnen noemen, maar met deze drie kunnen we volstaan. Als de Geest ze zegent, zult u ongetwijfeld gaan beseffen dat het niet moeilijk is om tot Jezus te gaan.

3.

ZOEKERS DIE CHRISTUS AANRAKEN

Er zijn er onder ons die zelf genezen zijn en daarom uit stellige ondervinding spreken. Ik ken een man die in het verborgen onder één of andere ongewone zwaarmoedigheid en droefgeestigheid gebukt ging - in zijn jonge jaren had hij zijn leven vanwege een groot innerlijk verdriet vlak aan de poorten van de hel doorgebracht. Maar hij werd opgericht en hij kwam tot volle vrede door alleen te zien op Hem, Die aan het kruis genageld werd. Deze éne vorm van genezing symboliseert andere genezingen, want alle andere kwalen worden op dezelfde wijze overwonnen. Jezus kan u van uw hoogmoed genezen; Hij kan u van boosheid verlossen; Hij kan u van luiheid afhelfen. Hij kan u van nijd, wellustigheid, venijn, gulzigheid, van allerlei geestelijke kwalen genezen. En dat kan Hij doen niet door de mens te pijnigen met het doen van een reeks van boetedoeningen of hem af te beulen met het uit bijgelovigheid doen van goede werken. Hij geneest ook niet door de vuurproef van het lijden, maar de methode is slechts één woord van Hem en één blik van u, en dat is genoeg. U moet alleen uw vertrouwen op Jezus stellen en u bent verlost en tot een nieuw schepsel gemaakt, en weer op de been geholpen om een nieuw leven te beginnen met nieuwe kracht in u, die de zonde zal overwinnen. Wij die dit betuigen verdienen geloofd te worden. We zijn geen leugenaars. Alleen al vanwege de eer van God zouden we u geen vroom bedrog opdringen. We hebben de genezende kracht van Christus in ons gevoeld. We hebben het gezien, en zien het dagelijks bij anderen, bij mensen van alle rangen en van alle eeuwen. Allen die het woord van Jezus gehoorzaam zijn geweest, zijn door Zijn kracht een nieuw schepsel gemaakt. Het zijn er niet één of twee die hiervan getuige zijn, er zijn er honderdduizenden die van ditzelfde feit getuigen. Niet alleen hebben predikanten hiervan getuigd, maar ook mensen met andere beroepen en vakken. Er zijn handelslieden, er zijn heren, er zijn arbeiders, er zijn hoge en lage personen die zouden kunnen zeggen: "Ook wij zijn getuigen dat Christus de ziel kan genezen."

En dat is nu het wonderlijke - zij die dit weten gaan niet onmiddellijk in drommen tot Christus om dezelfde zegen te verkrijgen. Zij over wie we in het Evangelie lezen, gingen verstandig te werk. Ze hoorden dat Christus er velen had genezen en hun praktische redenering was: "Laten we ook genezen worden!" Waar is Hij? Laten we naar Hem toegaan. Wordt Hij door een menigte omringd? Laten we elkaar verdringen, laten we ons een weg door de menigte banen totdat we Hem aanraken en voelen dat er geneeskracht van Hem uitgaat. Maar tegenwoordig schijnt de mens zijn verstand verloren te hebben. Hij weet dat de zegen te verkrijgen is, een eeuwige zegen die niet met goud of diamanten te vergelijken is. En toch keren ze haar de rug toe! Egoïsme lokt mensen gewoonlijk naar plaatsen waar goede dingen te verkrijgen zijn.

Maar hier is het allerbeste - het bezit van een gezonde ziel, het ontvangen van een nieuwe natuur die de mens in staat zal stellen de eeuwige heerlijkheid te delen met de engelen van het licht - wat om niet te verkrijgen is, maar omdat de mens zichzelf ontrouw is laat hij zich zelfs niet door een rechtgeaard egoïsme regeren, keert hij zich af van de bron van alle goed en gaat hij de woestijn in om voor eeuwig van dorst om te komen.

Het Evangelie wordt u gepredikt en God heeft het niet gezonden met de bedoeling dat u, nadat u het gehoord hebt, genade zou zoeken en haar niet zou vinden. Het is niet zo dat God de mens begerig maakt en niet geeft. Hij bedriegt de mensenkinderen niet. Hij smeekt u tot Hem te komen. Bekeert u en gelooft, en u zult zalig worden. Als u met een gebroken hart komt en op Christus vertrouwt, is het onmogelijk dat Hij u zal afwijzen. Anders zou Hij het Evangelie niet tot u gezonden hebben. Er is niets waarin Jezus Christus zo'n vermaak heeft als in het zaligen van zondaren. Nergens vinden we dat Jezus ontstemd was omdat de mensen zich om Hem heen verdrongen om Hem aan te raken. Nee, het gaf Hem een goddelijk genoegen om Zijn geneeskracht te schenken. U die in de handel zit bent nooit gelukkiger dan wanneer er leven in zit. En mijn Heere Jezus, Die het vak van het winnen van zielen uitoefent, is nooit gelukkiger dan wanneer Zijn verheven zaak snel vooruitgaat. Wat doet het een arts goed wanneer hij een mens uiteindelijk door een ernstige ziekte heen helpt, zodat hij weer gezond wordt! Volgens mij is het medisch beroep, wanneer men daarin deskundig is, één van de voortreffelijkste bezigheden ter wereld. Onze Heere Jezus heeft er een bijzonder goddelijke vermaak in wanneer Hij Zich over een gebroken hart neerbuigt en het verbindt. Het is voor Christus de hemel zelf om de mensenkinderen goed te doen. U beoordeelt Hem verkeerd wanneer u denkt dat Hij met argumenten overreed moet worden om genadig te zijn. Hij geeft genade gratis zoals de zon gratis licht verspreidt, zoals de hemelen van dauw druipen en zoals de wolken hun regen geven. Het is Zijn eer om zondaren te zegenen. Het zal Hem tot een naam wezen en tot een eeuwig teken dat niet weggenomen zal worden.

Ik weet dat ik Hem ook eens tegensprak. Toen ik mijn zonden als een grote last voelde zei ik in mijzelf: "Ik zal tot Jezus gaan, maar misschien verwerpt Hij mij." Ik dacht dat ik heel wat moest voelen en heel wat moest doen om mij voor Hem klaar te maken en daarom deed ik dit en dat, maar hoe meer ik deed hoe slechter ik werd. Ik was net als die vrouw die haar geld aan geneesheren uitgaf en niet beter werd, maar met wie het veeleer slechter ging. Ik begreep heel goed dat er leven was in één blik op Christus, dat ik niets anders moest doen dan alleen vertrouwen, komen zoals ik was en mijn zaak in Zijn dierbare doorboorde handen leggen en ze daar laten. Toch geloofde ik nog steeds niet dat het zo kon, het leek te eenvoudig - hoe zou dat waar kunnen zijn? Was dat alles? Ik dacht dat Hij, wanneer ik tot Hem zou komen, tot mij zou zeggen: "Zondaar, u heeft mij zo lang afgewezen, u heeft mij bedrogen met gebeden die niet uit uw hart kwamen, u bent een huichelaar geweest en u heeft samen met Gods kinderen Mijn lof gezongen, terwijl u Mij niet in uw hart verheerlijkte." Ik dacht dat Hij tegen mij zou schelden en mij tienduizend zonden in de herinnering zou brengen. In plaats daarvan was er slechts één woord nodig, meer niet. Ik zag op Hem, de last was weg. Ik had wel kunnen zingen: "Hosanna! Gezegend is Hij Die komt in de Naam des Heeren, met genade in Zijn linker- en aanneming in Zijn rechterhand, met overvloedige zegeningen voor de onwaardigste van de mensenkinderen." Welnu, ik moet u vertellen dat Jezus Christus nog steeds even bij machte is om te verlossen als toen Hij op aarde wandelde. Hij leeft altijd ons voor zondaren tussenbeide te komen. Derhalve is Hij in staat om diegenen te zaligen die tot Hem komen: en het geldt nog steeds dat wie komt, niet uitgeworpen zal worden. Het is nog nooit gebeurd - en dat zal nooit gebeuren - dat een mens die op Christus zijn vertrouwen stelde, omkwam.

Stel niet uit in Christus te geloven. Koester geen hoop dat het ooit gemakkelijker zal zijn om u aan Christus toe te vertrouwen dan nu. Meen niet dat u ooit in een betere toestand zult zijn om

tot Hem te komen dan waarin u nu bent. Er is in de wereld geen betere gesteldheid om gewassen te worden dan wanneer men vuil is; er is in de wereld geen betere gesteldheid om hulp van een arts te verkrijgen dan wanneer men ernstig ziek is. De beste gesteldheid voor het vragen om een aalmoes is die van een bedelaar. Probeer die lommen niet op te lappen, noch uw karakter te verbeteren, noch uzelf op te knappen voordat u tot Christus komt. Kom in al uw armoede en vuilheid, precies zoals u bent, en zeg tot Hem: "Mijn Heere en mijn God, U hebt als Mens geleden voor al de zonden van al diegenen die op U hun vertrouwen stellen; neem mij aan, geef mij vrede en blijdschap."

En ik vraag u de wereld te vertellen of Hij u aanneemt of niet. Als Hij u verwerpt zult u de eerste zijn - laat ons dat dan weten. Maar als Hij u ontvangt zult u er slechts één van de tienduizend zijn die aangenomen zijn - maak dat dan bekend, zodat ons geloof bevestigd moge worden. Wees nooit tevreden met slechts nabij Christus te komen. Wanneer er in de gemeente een tijd is waarin genade betoond wordt en mensen bekeerd worden, volstaan de meeste mensen ermee dat ze in de gemeente zijn geweest waar werken van genade zijn verricht. Het is vreselijk te bedenken dat er in onze kerken mannen en vrouwen zijn die volkomen tevreden zijn wanneer ze de zondag in een gemeente doorgebracht hebben. Welnu, stel dat een man melaats is en naar de plaats gaat waar Jezus is: hij ziet dat mensen zich verdringen om dichtbij te komen en ook hij dringt; hij dringt enige tijd verder en dan keert hij volkomen voldaan naar huis terug omdat hij zich bij de mensen heeft gevoegd. De dag daarop deelt de Meester links en rechts geneeskraft uit en deze zelfde man voegt zich bij de menigte en opnieuw baant hij zich een weg tot tamelijk dicht bij de Heiland, en dan keert hij weer terug. "Nu", zegt hij, "ik begaf me in de menigte, ik duwde en drong en ging verder en dus was ik op de goede weg, misschien heb ik wel een zegen ontvangen." Dat zou precies lijken op de toestand van honderden en duizenden mensen die zondags naar een kerk gaan. Daar is het Evangelie; ze komen ernaar luisteren; ze komen de volgende zondag, weer is er het Evangelie; ze luisteren ernaar en zo gaat dat iedere zondag. "Dwaas", zegt u tegen de melaatse, "u deed niets; u sloot zich wel bij de menigte aan, maar dat zegt niets; als u de Heere, Die genezing uitdeelde, niet heeft aangeraakt, heeft u al uw tijd voorbij laten gaan. Bovendien ligt de verantwoordelijkheid nu bij u omdat u dichtbij Hem kwam, maar omdat u uw hand niet heeft uitgestoken om Hem aan te raken, heeft u de gelegenheid voorbij laten gaan." Zo is het ook met u, goede mensen, die naar de plaats gaan waar Jezus getrouwd wordt gepredikt. U komt en gaat en komt en gaat steeds weer; en wat bent u een dwaas dat u ermee volstaat dat u onder de menigte komt en Christus nooit aanraakt. Spreek me niet van uw kerkgang! Die zal u niet baten, tenzij die u tot het aanraken van de Zaligmaker brengt.

Ik moet u waarschuwen geen genoegen te nemen met het aanraken van diegenen die genezen zijn. Er zijn er velen in de menigte die, nadat ze de Meester hebben aangeraakt, in de handen klappen en zeggen: "Geloofd zij God, mijn verdorde arm is genezen", "mijn ogen zijn geopend", "mijn waterzucht is verdwenen", "ik ben niet meer verlamd." De één na de ander looft God voor Zijn grote wonderen. En soms gaan dan hun vrienden die ziek waren, met hen mee en zeggen dan: "Wat een genade! Laten we samen naar huis gaan." Ze horen er dan alles over, ze spreken erover en vertellen het dan aan anderen. Maar hoewel ze zich verheugden in het goede dat anderen gedaan was en ze er waardering voor hadden, raakten ze zelf Jezus nooit aan. Noachs timmerlieden bouwden de ark, maar allemaal verdronken ze. O, ik smeed u, wees niet tevreden met het spreken over opwekkingen en met het horen over bekeringen. Ziet er deel aan te krijgen. Laat niets iemand van ons tevreden stellen dan het geestelijk aanraken van de Heere Jezus Christus. Laten we nooit slapen of sluimeren totdat we werkelijk hebben gezien op dat grote Offer dat God voor de zonden van de mens heeft aangebracht. Laten we niet aan Christus denken als aan de Zaligmaker van iemand anders, maar ijver vurig totdat we

Hem voor onszelf krijgen.

Eens zei een jongeman tegen mij: "Ik wil weten wat ik moet doen om gered te worden." Ik herinnerde hem aan deze versregels:

Een schuldige, arme en hulpeloze worm,

Ik val in Uw liefdevolle armen.

Hij zei: "Meneer, ik kan niet vallen."

"O", zei ik, "je begrijpt me niet. Ik bedoel niet een vallen dat enige kracht in u vraagt. Ik bedoel een vallen omdat u geen enkele kracht heeft."

Het betekent een neervallen in Christus' armen omdat u niet rechtop kunt staan. In onmacht in Christus' armen vallen, dat is geloof. Houd op met werken, vertrouw niet op iets wat u bent of doet of ooit hoopt te zijn, en vertrouw op de volkomen verdienste en op het volbrachte werk en kostbaar bloed van Jezus Christus. Als u dat doet bent u gered.

Alles wat u zelf doet verwoest alles. U mag noch tittel noch jota van uzelf bezitten; U mag het niet langer verwachten van uw gebeden, van uw tranen, van uw doop, van uw berouw, en zelfs niet van uw geloof. Uw vertrouwen moet alleen op wat in Jezus Christus is zijn. Die tedere handen, die gezegende voeten, zijn tekenen van Zijn liefde zie daarop. Die bloedende, gemartelde, gekruisigde Persoon laat op grootse wijze het hart van de eeuwige gezegende God zien. Zie daarop. Zie op de hevige pijnen, de smarten en het kermen. Dat zijn straffen voor de zonde van de mens. Dat is Gods toorn die zich op Christus in plaats van op de gelovige ontlast. Geloof in Jezus en twijfel er niet aan dat Hij dit voor u heeft geleden. Vertrouw op Hem om u te verlossen en u bent verlost.

4.

NOG STEEDS GEEN LICHT, EN WAAROM?

Het zal mijn gelukkige taak zijn om te proberen diegenen die de duisternis willen ontvliesen behulpzaam te zijn om in het licht te komen. Daarom zullen we trachten een antwoord te geven op de vraag: "Hoe komt het dat ik, die licht wil, dat nog niet gevonden heb? Waarom laat men mij gelijk een blinde naar de wand tasten en stoot ik me op de middag als in de schemering? Waarom heeft de Heere Zich niet aan mij geopenbaard"? Het zou wel eens kunnen zijn dat u het licht op de verkeerde plaats heeft gezocht. Velen, zoals Maria, zoeken de levenden onder de doden. Mogelijk bent u het slachtoffer geworden van de valse leer dat vrede met God gevonden kan worden door het inacht nemen van ceremoniën.

Het kan ook zijn dat u de zaligheid heeft gezocht in het klakkeloos aannemen van één of andere geloofsbelijdenis. U heeft gedacht dat u, als u de zuivere rechtzinnigheid zou kunnen ontdekken en vervolgens uw ziel in haar vorm zou kunnen gieten, een verlost mens zou zijn; en dus heeft u, voor zover u daartoe in staat was, het stelsel van waarheden dat u door de traditie van uw voorvaders is overgeleverd, onvoorwaardelijk geloofd. Het is mogelijk dat u een calvinistische of Arminiaanse overtuiging heeft, het kan ook een protestantse of roomse overtuiging zijn, ze kan waarheid, ze kan leugen zijn. Maar geloof mij, echte vrede met God wordt niet gevonden door het klakkeloos aanvaarden van een geloofsbelijdenis, hoe waar of Schriftuurlijk ook. Verstandelijke kennis alleen is niet de weg naar de hemel. "Gij moet wederom geboren worden" houdt heel wat meer in dan dat u bepaalde dogma's moet geloven. Ik geef toe dat het van het allergrootst belang is dat u de Schriften onderzoekt, want daarin meent u het eeuwige leven te hebben. Maar denk eraan hoe onze Heere de farizeeën berispte. Hij beval hun de Schriften te onderzoeken, maar Hij voegde eraan toe: "Gij wilt tot Mij niet komen, opdat gij het leven moogt hebben" (Joh. 5: 40). U houdt bij de Schriften op en dat is

dus tekort voor het eeuwige leven. Het bestuderen ervan, hoe goed ook, kan u niet redden. U moet verder gaan - u moet tot de levende, persoonlijke Christus komen, Die eenmaal gekruisigd werd, maar nu leeft om aan de rechterhand van God te pleiten. Het aanvaarden van de gezondste leer kan de zaligheid van uw ziel niet bewerkstelligen. U kunt op een andere manier misleid worden. Een andere onjuiste manier van vrede zoeken kan u op het verkeerde spoor gebracht hebben, en als dat zo is bid ik vurig dat u dat mag inzien.

U moet begrijpen dat er slechts één deur tot de zaligheid is, en dat is Christus. Er is één weg, en dat is Christus; één waarheid, en dat is Christus; één leven, en dat is Christus. De zaligheid ligt alleen in Jezus; ze ligt niet in u, in uw werken, of in uw gevoelens, of in uw kennis, of in uw voornemens. In Hem is al het leven en licht voor de mensenkinderen voorhanden door de genade van God de Vader. Dat kan één reden zijn waarom u het licht niet gevonden heeft omdat u het op de verkeerde plaats heeft gezocht. Wanneer we om vergeving, verzoening en verlossing bidden, moeten we niet vergeten tot Wie we spreken en wie we zijn die om de gunst vragen. Sommigen schijnen met God te handelen alsof Hij verplicht zou zijn hun verlossing te geven; alsof de zaligheid inderdaad het onvermijdelijke gevolg zou zijn van een groot aantal goede werken of het verdiende loon voor een bepaalde hoeveelheid deugden. Ze willen niet inzien dat de zaligheid enkel en alleen een gave van God is, niet uit de werken, niet uit verdienste, maar uit vrije gunst alleen; niet uit de mens, noch door de mens, maar van de Heere alleen. Hoewel de Heere het in Zijn Woord in zo duidelijk mogelijke bewoordingen heeft opgetekend dat "het niet is desgenen die wil, noch desgenen die loopt, maar des ontfermenden Gods" (Rom. 9: 16), denken de meeste mensen toch in hun hart dat het eeuwige leven gebonden is aan plichten en door het doen van werken verdiend wordt.

U moet zulke ijdele gedachten laten varen. U moet voor God komen als een ootmoedige smekeling, pleitend op de genadebeloften, en elke gedachte aan verdienste verafschuwen. U moet belijden dat wanneer de Heere u verwerpt Hij daartoe het recht heeft, en als Hij u zaligt dat dit alleen een daad van vrije genade, een daad van soevereine genade is. O, teveel van u, zoekers, houden het hoofd te hoog. Om de lage poort van het licht binnen te gaan moet u bukken. De ware plaats van de boeteling is op gebogen knieën. "God, wees mij, arme zondaar, genadig" is het oprechte gebed van de boetvaardige. Als God u zou veroordelen zou u nooit over onrecht kunnen klagen, want u heeft het duizendmaal verdiend. En als uw gebeden nooit beantwoord zouden worden, als er nooit genade zou komen, zou u de Heere niet de schuld kunnen geven, want u heeft geen recht op verhooring. Hij zou als Hij dat wilde een antwoord van vrede rechtvaardig kunnen onthouden. Belijd dat u een onwaardige, vloekwaardige, helwaardige zondaar bent en begin te bidden zoals u nooit eerder gebeden heeft. Roep als u verhoord wilt worden uit de diepten van zelfvernedering. Kom als een bedelaar, niet als een schuldeiser. Kom om te begeren, niet om te eisen. Gebruik slechts dit argument: "Heere, hoor mij, want U bent genadig, en Jezus stierf. Ik roep tot u als een veroordeelde misdadiger die vergeving zoekt. Verlos mij dat ik niet in de kuil neerga, opdat ik Uw Naam moge loven."

Dit koesteren van een trotse geest heeft, naar ik vrees, velen grote schade berokkend, en als dat zo bij u is geweest, breng daar dan verandering in aan en ga nu met een ootmoedig en door schuld verslagen hart, in ootmoed en met een gebroken geest tot uw Vader Die u beledigd heeft, want Hij zal u gewis als Zijn kinderen aannemen. Anderen hebben geen vrede verkregen omdat ze, vrees ik, nog steeds niet het rechte zicht op het vinden van de juiste weg hebben. Hoewel hij ons zo vaak is gepredikt begrijpen we er nog steeds niet veel van. De meeste mensen zien de weg van vrede met God door een waas, en hoe duidelijk we deze weg ook voorstellen, ze zullen ons, zo mogelijk, verkeerd begrijpen. Uw zaligheid hangt er niet van af wat u doet, maar van wat Christus gedaan heeft toen Hij Zich als offer voor de zonde gaf. Uw gehele zaligheid vindt haar oorzaak in de doodstrijd op Golgotha. De grote

Plaatsvervanger droeg uw zonde en onderging de straf erop. Uw zonde zal u nooit vernietigen als de door de Heere verkoren Hogepriester op die bebloede kruispaal een volkomen verzoening voor uw zonden heeft aangebracht; ze zullen in der eeuwigheid nooit meer tegen u ingebracht worden. Wat u moet doen is eenvoudigweg aannemen wat Jezus heeft volbracht. Ik weet dat u denkt Hem iets te moeten brengen. Maar deze ijdele gedachte heeft velen in het verderf gestort en zal er meer in het verderf storten. Alleen wanneer u zover gebracht wordt dat u met lege handen komt, en u gewillig gemaakt wordt om uit genade volkomen zaligheid uit de hand van de Gekruisigde aan te nemen, zult u behouden worden.

Er is leven voor één blik op de Gekruisigde

Maar men wil niet op het kruis zien. Nee, men beraamt een ander kruis op te richten; of men tracht dat kruis met juwelen te versieren; of men beult zich af om het met welriekende bloemen te omkransen. Maar men wil geen enkele blik op de Zaligmaker werpen en alleen op Hem vertrouwen. Toch is er niet één ziel die door enig ander middel vrede met God kan verkrijgen, terwijl dit middel zo afdoend is dat het nooit haar doel gemist heeft en nooit zal missen. De trotse menselijke natuur verkiest de wateren van Abána en Farpar, maar alleen de wateren van de Jordaan kunnen de melaatsheid wegnemen (zie 2 Kon. 5: 1-14). Ons berouw, onze werken en onze voornemens zijn zonder meer gebroken bakken. Maar de enige medicijn voor het leven is te vinden in de bron van levend water die geopend is door Immanuëls dood. Begrijpt u dat een eenvoudig geloof in, een oprechte afhankelijkheid van en een hartelijk vertrouwen op Christus de weg tot de zaligheid zijn? Als u dat weet, moge de God Die u in het verstaan van deze weg onderwees, u genade geven deze te gaan en dan is uw licht gekomen; sta op en schijn. Uw vrede is gekomen, want Christus heeft haar met Zijn bloed gekocht. Hij heeft de straf gedragen voor zovelen als in Hem geloven. Hun zonden zijn er niet meer.

Weggedaan als in een oeverloze rivier

Weggedaan in het bloed van de Verlosser.

Vergeven ziel, hoe gezegend zijt gij

Nu vrijgesproken van alle schuld.

Als niet één van deze argumenten op uw situatie van toe passing is, laat ik dan verder stellen dat u mogelijk geen licht heeft gevonden omdat u het op een halfslachtige manier heeft gezocht. Niemand gaat ten hemel die maar half genegen is daar heen te gaan. Lauwe gebeden vragen God ze niet aan te nemen. Wanneer een mens openlijk laat blijken dat hij de genade waarom hij bidt niet waardeert, en hij het best zou vinden wanneer hij haar niet ontvangt, dan is het geen wonder wanneer hij afgewezen wordt. Menig zondaar ligt jaar in jaar uit buiten de deur van Gods genade te bevriezen omdat hij nooit alle moeite heeft gedaan het Koninkrijk der hemelen met geweld te nemen. Als u niet behouden wilt worden, zult u aan uw lot overgelaten worden en omkomen. Maar als u innerlijk vastbesloten bent dat u God geen rust zult geven totdat u vergeving van Hem ontvangt, zal Hij u uw hartewens geven. De mens die gered móet worden zál gered worden. De mens wiens hart gezet is op het vinden van de weg naar de berg Sion, zál die weg vinden. Volgens mij is het gewoonlijk zo dat we, wanneer we de vergeving van zonden gaan beseffen, net als Simson eerder de posten van de deur van de genade wanhopig en krachtig vatten als zouden we ze met post en grendel en al willen uittrekken dan dat we langer van vrede en zekerheid buiten gesloten blijven. Hard roepen en hevige tranen, het kreunen van de geest, vurig verlangen en onophoudelijk pleiten - dat zijn de wapens die, door het bloed van Jezus, ons in onze strijd om de Heere te zoeken de overwinning geven. Wellicht heeft u niet alle krachten aangewend die u had moeten aanwenden. Moge de Heere u helpen om een machtige worstelaar te zijn en vervolgens een overwinnend vorst.

5.

"WIJ WACHTEN OP HET LICHT" (JESAJA 59: 9)

Ik richt me tot diegenen die oprecht het ware en hemelse licht willen verkrijgen, die gewacht hebben in de hoop het te ontvangen, maar in plaats van het te ontvangen zijn ze er slechter, of liever gezegd, ongelukkiger aan toe dan ze waren. Ze krijgen bijna het sombere voor gevoel dat er zelfs nooit licht voor hen zal komen, ze zullen gevangen zijn die voor altijd in het dal van de schaduw van de dood geketend zullen blijven. Deze mensen hebben enig besef van hun natuurlijke duisternis. Ze zoeken naar het licht. Ze zijn niet tevreden met hun duisternis, ze wachten op de grote glans. Er zijn er enkelen die niet tevreden zijn met wat ze door hun eerste geboorte geworden zijn. Ze ontdekken in hun natuur veel kwaad en ze zouden hiervan graag verlost worden. Ze bemerken dat ze verstandelijk weinig kennis hebben en ze verlangen ernaar verlicht te worden. Ze verstaan de Schrift niet wanneer ze haar lezen, en hoewel ze de taal van het Evangelie horen, begrijpen ze toch de bedoeling van het Evangelie niet. Ze verlangen vurig van deze onkunde verlost te worden. Ze willen graag de waarheid kennen die de ziel redt en het is hun verlangen haar niet alleen in theorie, maar door de krachtige toepassing aan hun ziel te kennen. Ze verlangen oprecht en vurig om van de zondige staat, die ze als gevaarlijk ervaren, verlost te worden en om gebracht te worden tot de vrijheid der heerlijkheid der kinderen Gods.

O, dat is het beste soort hoorders in wie echte verlangens zijn gaan ontwaken. Mensen die het in de duisternis niet kunnen uithouden zijn kennelijk helemaal niet dood, want de doden zullen in de catacomben rusten, zij weten niet of het middag of nacht is. Zulke mensen zijn niet helemaal in slaap gevallen, want zij die slapen, slapen beter omdat het duister is. Zij vragen om geen zonnestralen om hun dromen tegen te gaan. Het is duidelijk dat zulke mensen helemaal niet blind zijn, want het maakt voor de blinden geen verschil of de zon het landschap met luister overstroomt, of dat de nacht het met zijn zwarte sluier bedekt. Diegenen aan wie wij rechtstreeks denken zijn enigermate ontwaakt, wakker geworden, in beweging gekomen. Dat is een grote zegen, want, helaas, de meeste mensen zijn als een onaandoenlijke massa als het over geestelijke dingen gaat. De prediker kan met bijna evenveel kans van slagen proberen een mens binnenin de ribben van de dood te scheppen, of warme tranen van medelijden uit Siciliaans marmer af te persen, als geestelijke gevoelens hij mensen van dit geslacht proberen op te wekken. Dus is er voor deze mensen, die net als de bomen hun takken naar het zonlicht keren, in hun toestand nog verwachting. Ze verlangen naar Jezus, het Licht en het Leven van de mens.

Bovendien hebben deze mensen hoge gedachten van het licht. Ze noemen het een grote glans. Ze wachten erop en zijn bedroefd omdat het niet komt. Als u het geestelijk leven hoog waardeert heeft u zich niet vergist. Als u het iets kostbaars acht om aandeel aan Christus, vergeving van uw zonden en vrede met God te verkrijgen, oordeelt u met wijsheid. U zult in uw waardering van het ene nodige nooit overdrijven. Het is waar dat diegenen die in God geloven, een gelukkig volk zijn. Weliswaar is het een zegen om in het zoonschap gebracht en in het huisgezin van de grote God aangenomen te worden. Koningen zouden er goed aan doen hun diademen daarvoor in te ruilen. U kunt niet te hoog van de zegen van de genade denken. Ik zou veeleer een heilige begeerte hiernaar in u willen wekken dan ook maar iets afdoen van uw waardering van de kostbaarheid ervan. De zaligheid is zo'n grote zegen dat de hemel ervan afhangt. Als u genade verkrijgt heeft u de kiem van de hemel binnenin u, de zekerheid, het onderpand en de eersteling van de eeuwige gelukzaligheid. Nogmaals, zover is er veel in u dat

hoop geeft. Het is goed dat u een afkeer hebt van de duisternis en het licht waardeert.

De mensen tot wie ik wil spreken hebben enige hoop dat ze dit licht toch zullen ontvangen; in feite wachten ze erop, wachten ze er vol hoop op, en ze zijn enigszins teleurgesteld dat er, nadat ze op het licht hebben gewacht, in plaats daarvan duisternis is gekomen. Klaarblijkelijk vragen ze zich af waarom hun verwachting niet is uitgekomen. Het verwondert hen te bemerken dat ze in duisternis wandelen, terwijl ze gedacht en gehoopt hadden dat de kaars van de Heere hen zou omschijnen. Ik zou dat sprankje hoop in u willen aanwakkeren, want wanhoop is één van de grootste barrières voor het ontvangen van het Evangelie. Zolang ontwaakte zondaren hoop op genade koesteren, hebben we hoop voor hen. We hopen, o zoeker, dat u weldra zult kunnen zingen van genade, die met bloed gekocht is, en dat u, wanneer dit toneel teneinde is, door de poorten zult ingaan in de paarlen stad tussen de gezaligden, die voor altijd het aangezicht van hun Welbeminde zullen aanschouwen. Hoewel het te mooi lijkt om waar te zijn denkt u er zelfs in uw rustiger momenten tóch aan dat u zich eens zult verheugen dat Christus de uwe is en u uw plaats onder Zijn volk zult innemen, al is het dat u in uw eigen waarneming de armste van hen allen bent. Dan stelt u zich zo voor hoe hartelijk u uw Verlosser zult liefhebben, hoe hartstochtelijk u zelfs het stof van Zijn voeten zult kussen, hoe dankbaar u Hem zult loven Die de geringe uit de drek verhoogt en hem onder prinses zet. Hopelijk kijkt u niet langer weemoedig door het raam naar het banket, maar komt u binnen en zit u aan tafel en voedt u zich met Christus en verheugt u zich met Zijn uitverkorenen!

De mensen die ik beschrijf zijn diegenen die geleerd hebben hun zaak bij God te bepleiten. "Wij wachten op het licht, maar zien alleen duisternis; op een grote glans, maar wij wandelen in donkerheden." Het is een vertolking van innerlijke gevoelens, een blootleggen van de zielestrijd voor de Allerhoogste. Alhoewel u de vrede die u zoekt nog niet hebt ontvangen, is het goed dat u bent gaan bidden. Misschien denkt u dat het armoedig bidden is; sterker nog, u kunt het bijna geen bidden meer noemen, maar God oordeelt niet zoals u. Een gekerm wordt in de hemel gehoord; een diepe zucht en een vallende traan zijn wapens van overwinning aan de troon van God. Ja, uw ziel schreeuwt tot God, en u kunt niet anders. Wanneer u aan uw dagelijks werk bent bemerkt u dat u zucht: "Och, dat mijn last van de zonde weg was. Och, dat ik met vaste tong de Heere mijn Vader kon noemen!" Nacht in nacht uit, dag in dag, uit komt dit verlangen bij u naar boven, zoals de ochtendmist in de dalen tevoorschijn komt. U zou uw rechterarm willen afhouden en uw rechteroog willen uittrekken als u de onuitsprekelijke weldaad van het heil in Jezus Christus zou ontvangen. U verlangt oprecht naar de verzoening met God en uw verlangen komt openbaar in bidden en smeken. Ik hoop dat u zult blijven bidden. Ik vertrouw dat u zult blijven roepen. Moge de Heilige Geest u aansporen om te blijven zuchten en te blijven kermen. Ik hoop dat u, zoals de onbeschaamde vrouw (Luk. 18: 1-8), aanhoudt en uw zaak blijft voorleggen totdat het genadig antwoord wordt verleend door de verdiensten van Jezus. Zover is er nog hoop voor u. Maar wanneer ik hoop zeg, zou ik graag veel meer willen zeggen, want hoop alleen is niet genoeg. Het is niet genoeg te verlangen, het is niet genoeg te zoeken, het is niet genoeg te bidden. U moet daadwerkelijk ontvangen, u moet in feite het eeuwige leven grijpen. U zult nooit rust en vrede genieten, totdat u uit de fase van het slechts hopen in een betere en heerlijker fase bent gekomen door u van uw aandeel in de Heere Jezus Christus door een levend, toeëigenend geloof te verzekeren. Alle gaven en genaden die u nodig heeft zijn voorhanden in de verheven Zaligmaker, gereed om in uw behoeften te voorzien. Och, mocht u tot Zijn volheid komen en hieruit ontvangen genade voor genade!

De mens die ik wil troosten, moge met nog één pennenstreek beschreven worden. Hij is iemand die zeer gewillig is zijn hart voor God open te leggen, te belijden waar zijn hart naar

uitgaat, of dat nu goed of verkeerd is, zijn toestand bloot te leggen, of deze nu gezond of ongezond is. Omdat we alles voor God proberen te verbergen zijn we zowel goddeloos als dwaas. Wanneer we iets voor onze Maker willen verbergen wijst dat op een opstandige geest. Maar wanneer een mens zijn wond laat zien en laat onderzoeken en de chirurg vraagt het zieke vliesje over de aangetaste plek weg te snijden, en tegen hem zegt: "Onderzoek de wond zo diep mogelijk, kijk wat voor kwaad erin zit, ontzie mij niet, maar zorg ervoor dat de wond geneest", dan is hij al aardig op weg om genezen te worden. Wanneer een mens gewillig is om zijn schuld aan God te belijden en zijn hart ongedwongen, ongeveinsd, als water voor de Heere uitstort, is er hoop voor hem. U heeft de Heere verteld hoe het met u gesteld is, u heeft uw smeekbeden voor Hem uitgespreid - ik vertrouw dat u dat blijft doen totdat u verlichting ontvangt. Maar ik heb nog een betere hoop, namelijk, dat u weldra vrede met God zult ontvangen door Jezus Christus onze Heere.

6.

DE UITNODIGING

Verlangt u naar eeuwig leven? Is er in uw ziel een hongeren en dorsten naar die dingen die uw ziel kunnen verzadigen en eeuwig leven geven? Welnu, "Kom, want nu zijn *alle dingen gereed*" (Luk. 14: 17) - alle, niet enkele, maar alle. Er is niets wat u tussen hier en de hemel nodig heeft en wat niet in Jezus Christus, in Zijn Persoon en in Zijn werk te verkrijgen is. Alle dingen zijn gereed: leven voor uw dood, vergeving voor uw zonden, reiniging voor uw vuilheid, kleding voor uw naaktheid, blijdschap voor uw verdriet, kracht voor uw zwakheid, ja, meer dan wat u ooit zou kunnen wensen is voorhanden in de oneindige Persoon en in het oneindige werk van Christus. U mag niet zeggen: "Ik kan niet komen omdat ik dit of dat niet heb." Moet u het feest voorbereiden? Moet u voor iets zorgen? Brengt u zelfs zout of water mee? U kent uw ware toestand niet, anders zou u zich iets dergelijks niet inbeelden. De grote Huishouder Zelf heeft het hele feest voorbereid, u moet zich niet met het proviand bemoeien. U mag er alleen van genieten. Als het u aan iets ontbreekt, kom en neem wat u mist. Hoe groter uw behoefte des te meer reden waarom u moet komen, aangezien in alles wat u mogelijk nodig heeft onmiddellijk zal worden voorzien. Als u zo behoeftig bent dat er helemaal niets goeds aan u is, zijn alle dingen gereed. Als God in alles heeft voorzien, wat zou u dan eventueel nog aandragen? Het zou een grove belediging zijn als u aan "alle dingen" van Hem iets denkt te moeten toevoegen. Het zou een aanmatigend wedijveren zijn met wat de grote Koning heeft bereid, en dat zal Hij niet dulden. In alles wat u ontbreekt tussen de poorten van de hel, waar u nu ligt, en de poorten van de hemel, waarheen genade u zal brengen indien u gelooft, heeft Jezus Christus de Verlosser voorzien.

En alle dingen zijn *gereed*. Sta een ogenblik bij dat woord stil. De ossen en jonge dieren werden gedood. Bovendien werden ze bereid om gegeten te worden, ze waren gereed om ervan te genieten, ze rookten op de plank. Het is niet niets wanneer de koning bevelen geeft zoveel stieren voor het feest te slachten, maar het feest is dan nog niet gereed. En wanneer de slachtoffers onder de bijl vallen, afgestroopt en opgehangen worden, geteld voor het vuur, is er iets gedaan, maar ze zijn nog steeds niet bereid. Pas wanneer de stukken vlees warm en gestoomd opgediend worden en alle andere benodigdheden voor het banket tevoorschijn zijn gehaald en in de juiste volgorde zijn neergelegd, zijn alle dingen gereed. En zo is het nu hier. Op hetzelfde ogenblik zult u bemerken dat het feest zo goed mogelijk is voorbereid. Het was nooit heter en het kan nooit beter zijn dan nu. Alle dingen zijn gereed, precies zoals ze in uw situatie moeten zijn en het beste zijn voor de rust en de vreugde van uw ziel. Alle dingen zijn

gereed. Niets dient zachter of zoeter van smaak gemaakt te worden, alles is zo volmaakt als de eeuwige liefde het kan maken..

Maar let op het woord "*nu*." "Alle dingen zijn *nu* gereed" - op dit moment. Wanneer de gasten te laat op het feest komen bezorgt dat, zoals u weet, de goede gastvrouw dikwijls ongemakken. Ze zou het vervelend vinden wanneer ze een half uur te vroeg kwamen, maar een half uur te laat bederft alles. Ze is erg geprikkeld en ze maakt zich grote zorgen wanneer alle dingen gereed zijn en haar vrienden toch nog op zich laten wachten. Laat het voedsel een tijdje in de oven en dan is het net alsof het niet "*nu* gereed" is, maar meer dan gereed en zelfs bedorven. Derhalve legt de grote Huishouder hierop de nadruk, alle dingen zijn *nú* gereed, kom daarom onmiddellijk.

Hij zegt niet dat, wanneer u nog zeven jaar op u laat wachten, *dán* alle dingen gereed zullen zijn: God geve dat lang *vóór* deze tijdruimte u niet langer ertoe bewogen moet worden om op het feest te komen om de spijsen te proeven, maar Hij zegt dat alles *nu* gereed is, op dit moment. Juist nu uw hart zo zwaar en uw geest zo onverschillig zijn, nu uw geest zo heen en weer geslingerd wordt - alle dingen zijn *nu* gereed.

Als een zondaar moet komen omdat alle dingen gereed zijn, heeft het geen zin om te zeggen: "Maar ik ben niet gereed." Het is duidelijk dat van de kant van de mens niets anders gevraagd wordt dan een bereidwilligheid om te komen en de zegen te ontvangen waarin God heeft voorzien. Niets anders is nodig. Indien mensen gewillig zijn om te komen, mogen ze komen, zullen ze komen. Waar het de Heere heeft behaagd de wil aan te raken zodat die mens een verlangen naar Christus heeft, waar het hart werkelijk hongert en dorst naar gerechtigheid, dan is er niets anders nodig om ie komen. Alle geschiktheid die Hij vraagt is ten eerste dat u gevoelt dat u Hem nodig heeft (en dat geeft Hij u), en ten tweede bent u, omdat u gevoelt dat u Hem nodig heeft, gewillig om tot Hem te komen. Gewilligheid om te komen is alles. Een bereidwilligheid om in Jezus te geloven, een gewilligheid om de ziel op Hem te werpen, een bereidwilligheid om Hem aan te nemen zoals Hij is, omdat u gevoelt dat Hij juist de Verlosser is Die u nodig heeft - dat is alles: er was geen andere bereidwilligheid, er kon geen andere zijn bij diegenen die, hoewel ze arm en blind, kreupel en verminkt waren, toch naar het feest kwamen. De tekst zegt niet: "U bent gereed, kom dus." Dat is het Evangelie op een wettische manier brengen. Maar ze zegt: "Alle dingen zijn gereed, het Evangelie is gereed, daarom moet u komen."

Wat *uw* gewilligheid betreft, alle gewilligheid die eventueel nodig is, is een gewilligheid die de Geest ons geeft - namelijk, gewilligheid om tot Jezus te komen. Let erop waarom diegenen die genodigd werden onwillig waren te komen: ze hadden bezittingen en bekwaamheden. De één wilde niet komen omdat hij een stuk land had gekocht. Wat werpt de satan een hoge berg op tussen de ziel en de Zaligmaker. Met wereldse bezittingen en goede werken bouwt hij een enorm hoge wal tussen de zondaar en zijn Heere. Sommige heren hebben teveel akkers om ooit tot Christus te komen: ze verwachten teveel van de wereld om veel aan Hem te denken. Velen hebben teveel akkers met goede werken waarop ze graan verbouwen, waarop ze zich beroemen en dat geeft hun het gevoel dat ze zeer belangrijke mensen zijn. Bovenal kan menig een niet tot Christus komen omdat hij al zoveel heeft.

Anderen konden niet komen omdat ze zoveel te doen hadden en zoveel konden de één had vijf juk ossen gekocht en ging kijken of ze aan zijn eisen voldeden. Hij was een sterk man die goed kon ploegen. De reden waarom hij niet kwam was dat hij zoveel kon. Duizenden worden van de genade afgehouden door wat ze hebben en door wat ze kunnen. Het is beter met een lege dan met een volle maag naar een feest te gaan. Hoe vaak komt het niet voor dat armoede en onbekwaamheid de ziel mede tot Christus leiden. Wanneer een mens denkt dat hij rijk is zal hij nooit tot de Zaligmaker komen. Wanneer een mens zich inbeeldt dat hij elk moment

berouw kan hebben en elk moment kan geloven en alles wat nodig is zelf kan doen, is het niet waarschijnlijk dat hij komt en door een eenvoudig geloof op Christus steunt. Het is niet wat men niet heeft, maar wat men hééft dat velen van u bij Christus vandaan houdt. Het zondige IK is een duivel, maar het eigengerechte IK is zeven duivels. De mens die zich schuldig voelt kan vanwege zijn schuld een tijdje bij Christus vandaan gehouden worden, maar de mens die eigengerechtig is zal nooit komen. Tenzij de Heere hem zijn trots ontnemt, zal hij steeds het feest van vrije genade afslaan. Het bezit van bekwaamheden, aanzien en rijkdom belemmeren de mens om tot de Verlosser te komen. Maar anderzijds maakt de persoonlijke gesteldheid niet ongeschikt om tot Christus te komen, want diegenen die gasten werden, werden vanwege hun droevige toestand niet van de maaltijd uitgesloten. Sommigen waren arm en ongetwijfeld ellendig en zagen er haveloos uit. Ze hadden geen rode cent, zoals we dat zeggen. Hun kleding was haveloos, zo niet erger, ze waren vies. Het was niet betamelijk dat ze dichtbij achtenswaardige mensen waren, ze zouden de tafel van mijn Heere beslist geen eer aandoen. Maar diegenen die ze gingen halen en binnenbrachten, doorzochten hun zakken niet, ze keken ook niet hoe hun jassen eruit zagen, maar ze brachten hen binnen. Ze waren arm, maar de boodschappers was gezegd de armen binnen te brengen en daarom brachten ze hen. Hun armoede weerhield hen er niet van gereed te zijn. En, o, arme ziel, of u nu letterlijk of geestelijk arm bent, geen enkele vorm van armoede maakt ongeschikt voor goddelijke genade. Als u maar één cent meer heeft, of als zelfs die cent uitgegeven is en u alles wat u bezit verpand heeft, en u nog steeds tot over de oren in de schuld zit en er volgens u niets overblijft dan voor eeuwig geboeid in de gevangenis gezet te worden, mag u toch met al uw armoede komen.

Een andere categorie onder hen was *verminkt*, en daarom zagen deze mensen er niet erg aantrekkelijk uit: er was een arm afgehakt of een oog uitgestoken. De één had een neus, de ander een been verloren. Ze waren allemaal op de één of andere manier verminkt omdat ze één van de ledematen kwijt waren. Soms wenden we ons hoofd af en voelen we dat we liever alles zouden geven dan dat we ons zouden inlaten met bedelaars die hun wonden laten zien en beschrijven hoe ze verminkt raakten. Maar het deed er niet toe hoe erg misvormd ze waren; ze werden binnengebracht en niet één van hen werd vanwege de lelijke snijwonden die hij had opgelopen geweigerd. Daarom, arme ziel, hoe satan u ook heeft opengereten en afgekapd en in welke toestand hij u ook heeft gebracht zodat u zich schaamt om te leven, maakt dit u toch niet ongeschikt om te komen, u mag tot de tafel van Zijn genade komen precies zoals u bent. Misvormingen door een zedeloos leven worden weldra weggenomen wanneer Jezus het litteken behandelt. Kom tot Hem hoe ernstig de zonde u ook heeft verwond.

Weer anderen waren *kreupel*. Ze hadden een been verloren of konden hem niet meer gebruiken. Ze konden niet komen behalve met behulp van een kruk. Maar toch was dat geen reden waarom ze niet welkom waren. Och, als u het moeilijk vindt om te geloven is dat geen reden waarom u niet zou komen om de heerlijke vergeving die Jezus Christus u gewillig wil schenken, te ontvangen. Als u kreupel van twijfel en wantrouwen bent, kom niettemin tot de maaltijd en zeg: "Heere, ik geloof, kom mijn ongeloof te hulp."

Anderen waren blind, en toen hun gezegd werd te komen konden ze de weg niet vinden, maar in dat geval werd de boodschapper niet gezegd hun te vertellen dat ze moesten komen, hij werd bevolen hen binnen te brengen, en een blinde kan komen wanneer hij gebracht wordt. Er werd niets anders gevraagd dan een bereidwilligheid om aan de hand in de juiste richting geleid te worden. U dan, die het Evangelie niet ten volle kunt begrijpen zoals u zou willen, die het niet meer weet en die voor een raadsel staat, leg uw hand in de hand van Jezus en wees gewillig te geloven wat u niet kunt begrijpen en in geloof aan te nemen wat u nog niet met uw verstand kunt afmeten. De blinde zal, hoe onwetend hij ook is, of hoe weinig kennis hij ook

heeft, hierom niet afgehouden worden.

Vervolgens waren er de mensen in de *wegen*, en volgens mij waren dat bedelaars. Er waren mensen in de *heggen*, die zich waarschijnlijk verborgen hielden en mogelijk dieven waren. Maar desondanks werd hun gezegd te komen, en hoewel het struikrovers en "struikvogels" waren, was dat geen belemmering om te komen en om onthaald te worden. Al waren het uitgestoten, geestelijke zigeuners, mensen naar wie niemand omkeek, het doet er niet toe wat ze waren, ze moesten komen omdat alle dingen gereed waren. Of ze nu lompen droegen, of vuil, verminkt en bedekt met zweren waren, hoe vuil en afschuwelijk ze ook waren, toch moesten ze, omdat alle dingen gereed waren, binnengebracht worden of gedwongen worden binnen te komen.

Ik denk dat hetgeen ieder van deze mensen ongeschikt leek te maken om te komen hen juist geschikt maakte om te komen. Het is een grote waarheid dat hetgeen wij als ongeschiktheid beschouwen ons in werkelijkheid het meest geschikt maakt. Ik wil dat u op deze armen, blinden en kreupelen let. Sommigen van diegenen die uitgenodigd waren, wilden niet komen omdat ze wat land, of vijf juk ossen hadden gekocht. Maar toen de boodschapper naar de arme man in lompen ging en zei: "Kom tot de maaltijd", zou hij zeker niet zeggen dat hij een akker of ossen had gekocht, want dat kon hij niet zeggen, hij had geen cent om die te betalen, daarom stond hij niet aan die verleiding bloot. En wanneer iemand uitgenodigd wordt om tot Christus te komen en zegt: "Ik heb Hem niet nodig, ik heb mijn eigen gerechtigheid", zal hij wegblijven. Maar toen de Heere Jezus naar mij toekwam was dat voor mij nooit een verleiding, want ik had geen gerechtigheid van mijzelf en ik had er ook niet een kunnen maken al had ik dat geprobeerd. Ik ken enkele mensen die een kleed van eigengerechtigheid niet zouden kunnen oplappen al zouden ze al hun lompen bij elkaar brengen, en dat is een groot voordeel om de Heere Jezus te ontvangen. Wat is het een zegen om zo de armoede van de ziel te voelen, zodat uw bezit u nooit bij Christus vandaan zal houden.

Sommigen konden niet komen *omdat ze een vrouw hadden getrouwd*. Volgens mij is het zeer aannemelijk dat deze mensen, die verminkt en over hun hele lichaam opengereten waren, zó gehavend waren dat ze geen vrouw hadden en wellicht niemand konden krijgen. Welnu, zij waren niet in de verleiding om de aandacht te trekken van iemand die schoonheid zocht, en daarom was dat geen verleiding voor hen. Maar ze vonden aan het eeuwig en heilig avondmaal van het Lam een eeuwig huwelijk, dat veel beter was. Zo verliezen zielen aardse vreugde en genot en van dit verlies worden ze veel beter: ze worden dus gewillig gemaakt om zich met Christus te verenigen en dat geeft hun meer troost en grotere vreugde. Die verminking die als ongeschiktheid leek, bleek geschiktheid te zijn.

Eén verontschuldiging was: "Ik heb vijf juk ossen gekocht en ik ga heen om die te beproeven." De kreupele kon dat niet zeggen. Toen de boodschapper de kreupele op de schouders tikte en zei: "Kom", kon hij niet zeggen: "Ik ga vanavond met mijn nieuw span ploegen." Hij was vanaf het moment dat hij zijn been kwijt was nooit meer op het land geweest, daarom kon hij niet met een dergelijke verontschuldiging komen. De blinde kon niet zeggen: "Ik heb een stuk land gekocht en ik moet het gaan bezien." Hij had geen last van alle begeerlijkheden van het oog en daarom was hij des te gewilliger om tot het avondmaal gebracht te worden. Wanneer een ziel haar eigen vuilheid, ellendigheid en verloren toestand gevoelt, beschouwt ze zich ongeschikt om tot Christus te komen, maar dat werkt mede om de ziel ervan te weerhouden op niemand anders dan op Christus te zien, om haar verontschuldigingen weg te nemen, en haar open te stellen om verlossing door genade te ontvangen. Maar hoe zit het met de mensen die in de weg waren? Welnu, het komt me voor dat ze reeds op de weg waren en dat ze op z'n minst hun huis hadden verlaten, als ze er één hadden. Als ze daar aan het bedelen waren, waren ze gereeder om een uitnodiging voor een maal eten te

ontvangen, want daar vroegen ze nu juist overluid om. Iemand die het huis van zijn eigengerechtigheid heeft verlaten is, hoewel hij een groot zondaar is, in een gunstiger positie om tot Christus te komen, en komt waarschijnlijk vlugger tot Christus dan hij die zich op zijn vermeende eigengerechtigheid beroemt.

7.

iets om goedge maakt te worden

Wanneer een mens zondigt en dat toch niet wil belijden, of wanneer hij het beleden heeft en zich niet echt schaamt of zich geschaamd heeft en weer tot dezelfde zonde terugkeert, zoals de hond tot zijn uitspuwsel, is dat des te erger. Wat moet het kwaad dan diep in zijn zedelijke natuur zitten, dan moet hij wel heel erg verdorven zijn omdat hij absoluut niet gevoelt dat zonde zónde is! Wanneer een mens heeft gezondigd en dat weet, en hij diep berouw heeft en het kwaad belijdt, hebben we nog hoop voor hem. Ten slotte heeft de man nog goede dingen; in hem is levensvatbaarheid die de ziekte zal uitbannen. Maar wanneer de boosdoener, die zonder motief een ernstige overtreding heeft begaan, er geen moment aan denkt om zijn zonde te erkennen, maar rustig de zonde opnieuw bedrijft, ach, wat is er dan nog voor goeds in hem? Is hij niet door en door slecht? Welnu, zo bent u.

Als het tussen u en God ook maar enigszins in orde zou zijn, zou u aan de voeten van uw Vader vallen en pas dan opstaan wanneer u vergeving zou hebben ontvangen. Uw tranen zouden dag en nacht vloeien totdat u zeker wist dat u vergeving had ontvangen. Maar aangezien het u toeschijnt dat uw hart zo hard is als beton en als een molensteen die niets voelt, dan is er genezing nodig en u schijnt juist de persoon te zijn die Christus kwam verlossen, want Hij is niet gekomen om rechtvaardigen, maar zondaars tot bekering te roepen, niet om diegenen te verlossen die geen genezing nodig hadden, maar om mensen zoals u te genezen, mensen die in zeer grote nood verkeren.

U zegt zelf dat u *onbekwaam bent om te bidden*, en daarmee bewijst u dat u genezing nodig hebt. De laatste tijd probeert u te bidden en u zou willen dat u dat kon. U zet zich ertoe aan op uw knieën te gaan, maar uw hart spreekt niet met God. Een vreselijke angst bekruipt u, of lichtzinnige en ijdele gedachten leiden u af. "Ach", heeft u gezegd, "ik zou duizend gulden willen geven voor één traan van berouw; ik zou mijn ogen willen uitrukken als ik net als de tollenaar tot God zou kunnen roepen: "God, wees mij arme zondaar genadig." Ooit eens dacht ik dat bidden de gemakkelijkste zaak ter wereld was, maar nu kom ik er achter, dat ik niet bij machte ben een oprecht gebed te doen." U die van een stomme duivel en ook van al uw andere duivelen bezeten bent en onbekwaam bent om om genade te roepen, heeft genezing nodig. Het staat er droevig met u voor. U moet genezen woelen en ik blijf steeds weer zeggen: "Hij genas hen die genezing, nodig hadden." Waarom zon Hij u niet genezen?

Maar u vertelt mij dat uw gevoelens, uw verlangens om het goede te doen, heel vaak bekoelen. Misschien meent u het oprecht, maar morgen kunt u net zo onverschillig zijn als altijd. Onlangs ging u in uw binnenkamer en worstelde u met God, maar een verleiding kruiste uw pad en u dacht helemaal niet aan goddelijke zaken, alsof er nooit enig besef van de waarde ervan in u was ontwaakt. Ach, dat bewijst dat u genezing nodig hebt. U bent werkelijk ongelukkig wanneer u met de eeuwigheid licht omspringt, wanneer u met de dood en het oordeel spot, en wanneer u gerust bent terwijl u in gevaar van de hel bent - uw hart heeft inderdaad genezing nodig. En hoewel het mij verdriet doet dat u in zo'n toestand verkeert, ben ik toch blij dat ik erbij kan zeggen: "Hij genas diegenen die genezing nodig hadden."

Hoewel u weet dat uw toestand ernstig is, begint u bij tijden uzelf min of meer te beklagen en

probeert u zich in Gods ogen te rechtvaardigen. U zegt: "Ik heb berouw gehad, of ik heb geprobeerd berouw te hebben; ik heb gebeden, of ik heb geprobeerd te bidden; ik heb al het mogelijke gedaan om verlost te worden en God wil mij niet verlossen." Dat betekent dat u de schuld van uw vervloeking op God werpt en doet alsof u rechtvaardig in Zijn ogen bent." U weet dat dit verkeerd is. Als u niet zalig wordt komt dat omdat u niet in Christus wilt geloven. Daarop zit het vast en dat is het enige probleem. God is niet de oorzaak van uw vervloeking, maar u zélf. Uw eigen weerbarstige verdorvenheid om niet in Christus te geloven maakt dat u veroemd moet worden. Maar aangezien u zo goddeloos bent dat u uzelf durft te verontschuldigen, hebt u echt genezing nodig, u moet dringend gered worden. Anderzijds vervalt u zodra u zich aldus verontschuldigd heeft, onmiddellijk in het tegenoverge-stelde uiterste. U verklaart dat u zó gezondigd heeft dat er geen hoop meer voor u is, dat u verdient nu in de hel te zijn, en dat God u nooit kan vergeven. U ontkent Gods genade, u loochent Gods macht om u te vergeven en te reinigen. U trekt zich van Gods Woord niets aan en u maakt Hem voor een leugenaar uit.

Wanneer Hij u zegt dat u, als u in Jezus gelooft, vrede zult vinden, zegt u Hem dat er onmogelijk enige vrede voor u kan zijn. Wanneer Hij u eraan herinnert dat Hij er nog nooit één heeft afgewezen, dan geeft u zijdelings te kennen dat Hij u zal weigeren. Zo krenkt u de Goddelijke Majesteit door de waarachtigheid en getrouwheid van God te loochenen. U heeft werkelijk genezing nodig wanneer u zich door zondige wanhoop laat overheersen. U bent erg ziek, doodziek, maar ik ben blij dat ik weet dat u nog steeds onder diegenen bent die Jezus kan genezen. Hij kwam tot hen die genezing nodig hadden, en u kunt niet ontkennen dat u één van hen bent. Wel, zelfs satan zelf zal niet zo onbeschaamd zijn u te vertellen dat u geen genezing nodig hebt. Ach, wierp u zich maar in de armen van de Zaligmaker en probeerde u eens u niet goed voor te doen, maar alles te belijden waarvan ik u beschuldigd heb, en u vervolgens als zondaar toe te vertrouwen aan dat Lam Gods Dat de zonde der wereld wegneemt.

Vergeet niet dat u genezing nodig heeft, want tenzij u van deze zonden en van alle zondige neigingen en gedachten genezen wordt, zult u zo waarlijk als u leeft in de hel geworpen worden. Ik ken geen waarheid die ik met zoveel verdriet verkondig als deze, niet dat zondaren veroemd zullen worden, hoe verschrikkelijk de waarheid hiervan ook is, maar dat *ontwaakte* zondaren veroemd zullen worden, tenzij ze in Jezus geloven. U moet geen Christus uit uw tranen maken, u moet geen zekerheid zoeken te vinden in uw bittere gedachten en wrede vertwijfelingen. Tenzij u gelooft zult u nimmer bevestigd worden. U kunt overtuigd zijn van zonde, gerechtigheid en oordeel, maar tenzij u tot Christus komt zullen deze overtuigingen alleen maar een voorspel zijn van uw ondergang. U noemt uzelf een zoeker, maar tenzij u een vinder bent, bent u een vijand van God en is God elke dag vertoornd op u. Ik heb, hoe teer en gebroken van hart u ook moge zijn, geen ander alternatief dan dit: geloof en leef. Weigert u te geloven, dan moet u omkomen, want uw gebrokenheid en tranen en zogenaamd berouw kunnen nooit de plaats van Christus innemen. U moet geloof in Jezus hebben, of u moet eeuwig omkomen.

Ik behoef niet op uw toestand in te gaan. Bedenk dat Jezus iemand in een vergelijkbare situatie als de uwe heeft gered. Uw toestand mag voor u bijzonder ongewoon lijken, maar u zult ergens in het Nieuwe Testament een situatie vinden die even zonderling is als de uwe. U zegt mij dat u vol zonde bent. Wierp Hij niet zeven duivelen uit Maria Magdalena? Ja, maar uw zonde schijnt zelfs groter te zijn dan zeven duivelen. Dreef Hij niet een heel leger duivelen uit de bezetene van Gadara? U zegt mij dat u niet kunt bidden, maar Hij genas iemand die van een stomme geest bezeten was. U voelt zich verhard en ongevoelig, maar Hij wierp een doofstomme geest uit. U zegt mij dat u niet kunt geloven. De man met de verdorde arm kon

ook niet geloven en kon ook zijn arm niet uitstrekken, maar toen Jezus hem dat beval deed Hij het. U zegt mij dat u dood in zonden bent, maar Jezus maakte zelfs de doden levend. Uw situatie kan niet zo erg zijn of er is een gelijkwaardige situatie geweest en Christus heeft iets dergelijks overwonnen.

Denk er nogmaals aan, Christus kan u verlossen, want er is in de wereld geen enkel bewijs en ook is ons door overlevering geen enkel geval bekend waarin Jezus tekortschoot. Als ik ergens op mijn zwerftochten een ziel zou ontmoeten die zich op Christus alleen had geworpen en toch geen vergeving had ontvangen - als er in de hel één ziel gevonden zou kunnen worden die steunde op het kostbaar bloed en geen verlossing vond, dan zouden we het Evangelie met recht kunnen opbergen en ons er niet langer in verlustigen. Maar aangezien dat nooit is voorgekomen - en nooit zal voorkomen - zult u niet de eerste uitzondering zijn. Als u tot Christus komt - en tot Hem komen betekent alleen Hem volkomen en eenvoudig vertrouwen - kunt u niet omkomen, want Hij heeft gezegd: "Wie tot Mij komt zal ik geenszins uitwerpen." Zal Hij een leugenaar blijken te zijn? Durft u dat te denken? O, kom, want Hij kan u niet uitwerpen. Bedenk een ogenblik, zondaar, en dat moge u troosten: Hij Wie ik u verkondig als de Genezer van uw ziel, is God. Wat kan er bij God onmogelijk zijn? Welke zonde kan Hij, Die God is over alles, niet vergeven? Als een engel uw zonden zou moeten vergeven zouden die wel eens alle macht van Gabriël te boven kunnen gaan. Maar het is Immanuël, God met ons, Die gekomen is om zalig te maken.

Bovendien mag u niet aan Zijn gewilligheid twijfelen. Heeft u van Hem gehoord - van Hem Die God was en Mens werd?

*Hij was zo teder als een vrouw,
Zijn hart is gemaakt van tederheid,
Het loopt over van liefde.*

Het was Hem niet eigen om hard te zijn. Wat zei Hij toen de vrouw die op heterdaad werd betrapt tot Hem gebracht werd? "Zo veroordeel Ik u ook niet; ga heen en zondig niet meer." Men zei van Hem: "Deze Mens ontvangt de zondaars, en eet met hen", en Hij is, nu Hij Boven regeert, niet veranderd. Hij is even gewillig zondaars te ontvangen als toen Hij hier beneden was. Was de verzoening een verzinsel? Was de dood van de eeuwige Zoon van God vergeefs? Er moet kracht genoeg in zijn om de zonde weg te nemen. Kom en was u, kom en was u, u die walgelijk van en besmet bent met de zonde, kom en was u, en u zult terstond reiniging ontvangen zodra u door het geloof Zijn reinigend bloed aanraakt.

Jezus vraagt uw vertrouwen. Hij is het waard, geef het Hem. U hebt genezing nodig. Hij kwam om diegenen te genezen die genezing nodig hebben. Hij kan u genezen. Wat moet er gedaan worden opdat u genezen zult worden, opdat al uw zonden vergeven zullen worden en uzelf gered zult worden? Alles wat gedaan moet worden is zelf niets meer doen en Hem het voor u laten doen; het niet meer van uzelf of van anderen verwachten en eenvoudig komen en uzelf op Hem werpen.

Ach", zegt u, "maar ik kan niet geloven." Kan niet geloven? Weet u wel wat u doet? U maakt Hem tot een leugenaar. Als u iemand vertelt: "Ik kan u niet geloven", zegt u daarmee niets anders dan: "U bent een leugenaar." O, u zult dat toch niet van Christus durven te zeggen? Nee, mijn vriend, ik neem u bij de hand en zeg het anders - *u móet Hem geloven*. Hij is God, durft u aan Hem te twijfelen? Hij stierf voor zondaren. Kunt u aan de kracht van Zijn bloed twijfelen? Zult u Hem beledigen door Zijn Woord niet te geloven? "O nee", zegt u, "ik voel dat ik moet geloven, ik moet Hem vertrouwen. Maar stel dat mijn vertrouwen niet het oprechte vertrouwen is? Stel dat het een natuurlijk vertrouwen is?" Ach, mijn vriend, een ootmoedig vertrouwen in Jezus is een zaak die nimmer op natuurlijke grond groeit. Want wanneer een arme ziel tot Christus komt en in Hem gelooft, is dat altijd de vrucht van de

Geest. Hierover hoeft u geen vraag te stellen. Dat deed de duivel nooit. De natuur alleen heeft een mens nooit van zichzelf ontledigd en hem tot Christus gebracht. Maak u zich wat dat betreft geen zorgen. "Maar", zegt iemand, "de Geest moet mij leiden om Hem te geloven!" Ja, maar u kunt de Geest niet zien. Zijn werk is een verborgenheid en een mysterie. Wat u moet doen is in Jezus geloven. Daar staat Hij, God en toch een lijdende Mens, Die verzoening doet, en Hij zegt u dat u, indien u Hem vertrouwt, gered zult worden. U moet Hem vertrouwen. U mag niet aan Hem twijfelen. Waarom zou u? Wat heeft Hij gedaan dat u aan Hem doet twijfelen?

Geloof het ware getuigenis

God heeft Zijn Zoon gegeven.

En als u Hem vertrouwt hoeft u niet te vragen waar uw geloof vandaan kwam. Het moet van de Heilige Geest zijn, Die in Zijn werkingen niet gezien wordt, want Hij werkt waar Hij wil. U ziet de vrucht van Zijn werk, en dat is voor u genoeg. Geloof u dat Jezus de Christus is? Zo ja, dan bent u uit God geboren. Als u zich, of u nu zinkt of zwemt, op Hem hebt geworpen, bent u gered.

We hebben gelezen hoe een man gered en niet neergeschoten werd. Hij was in een Spaans hof veroordeeld, maar omdat hij een Amerikaans burger en ook van Engelse afkomst was, kwamen de consuls van beide landen tussenbeide en verklaarden dat de Spaanse autoriteiten niet de macht hadden hem ter dood te veroordelen. En wat deden ze om zijn leven veilig te stellen? Ze wikkelden hem in hun vlaggen, bedekten hem met de Engelse en Amerikaanse vlag en daagden de beulen uit. "Nu, doe een schot als u durft, want als u dat doet tart u de naties die deze beide vlaggen vertegenwoordigen, en u zult de macht van deze twee grote naties op u brengen." Daar stond de man, en vóór hem de soldaten, en hoewel één schot een einde aan zijn leven had kunnen maken, was hij niettemin even onkwetsbaar als wanneer hij een mantel van drie lagen staal aangehad zou hebben. Evenzo heeft Jezus Christus mijn arme, schuldige ziel genomen vanaf het moment dat ik in Hem geloofde en om mij heen de bebloede vlag van Zijn verzoenend offer gewikkeld, en voordat God mij, of elke andere ziel die in de verzoening gewikkeld is, kan doden, moet Hij Zijn Zoon beledigen en Zijn offer versmaden. En dat zal Hij nooit doen, geprezen zij Zijn Naam.

8.

BELEMMERINGEN OM TOT HET LICHT TE KOMEN

Er kan bij u van binnen één of andere zonde zijn die u tot schade van uw ziel koestert. De voet van een soldaat heeft niet willen genezen, alhoewel men weet dat de arts hem op elke plaats heel nauwkeurig, helemaal onderzocht. Er ontbreekt niet één botje en elk botje zit op z'n plaats. Er is geen aanwijsbare oorzaak voor de ontsteking maar toch wil de wond niet genezen. De arts onderzoekt en onderzoekt de wond nogmaals, totdat zijn lancet in aanraking komt met iets hards wat er niet hoort. "Hier is het", zegt hij, "hier zit iets hards wat verwijderd moet worden, anders zal de wond nooit dichtgaan."

Zo kan mijn onderzoek iets verborgens in u aan het licht brengen en dat moet eruit, anders moet u sterven. U kunt niet verwachten vrede met God te hebben en u toch aan drank te buiten gaan. Wat, een dronkaard met God verzoend? U kunt niet verwachten vrede met God te genieten en toch weigeren met dat familielid te spreken dat u jaren geleden beledigd heeft. Wat, vergeving verwachten terwijl u zelf niet wilt vergeven? Er zijn in uw zakendoen achter de toonbank dubieuze praktijken. Durft u te geloven dat God een dief zal aannemen - want dat bent u, een dief en leugenaar? U ijkt uw goederen oneerlijk, u spreekt over het getal twintig

terwijl het vijftien moet zijn. Verwacht u dat God uw Vriend is zolang u een schurk blijft? Denkt u dat Hij u in uw oneerlijke handelingen gunstig gezind zal zijn en met u zal wandelen terwijl u slinkse wegen verkiest? Misschien geeft u toe aan uw trotse aard; het kan ook zijn dat u lui van aard bent; het doet er niet toe wat voor soort duivel er in u is, hij moet eruit, of anders kan de vrede van God niet binnenkomen. Welnu, bent u bereid de zonde vaarwel te zeggen? Zo niet, dan is het allemaal verloren tijd om u Christus te verkondigen, want Hij is niet bedoeld om Verlosser te zijn van diegenen die in de zonde volharden. Hij kwam om Zijn volk *van* hun zonden te verlossen, niet van hun zonden *in* hen. En als u nog steeds een boezemzonde aan de hand houdt, bedrieg uzelf niet, want u kunt de poorten van de hemel nooit binnengaan.

Waarom hebben sommigen het licht niet gevonden? Misschien heeft u zo nu en dan vrede met God gezocht. Na een ernstige preek bent u ontwaakt. Maar daarna bent u weer ingesluimerd, zoals de luiaard die zich nog eens op zijn bed omkeert. Na een ziekte, of wanneer er iemand in de familie is overleden, heeft u vurig geijverd om dat licht te ontvangen. Maar weldra bent u weer even zorgeloos als voorheen geworden. Bedenk dat hij die de wedstrijd wint niet diegene is die zo nu en dan loopt, maar die tot het eind blijft lopen. Niemand ontvangt Christus die zo af en toe aan Hem denkt en ondertussen in zijn binnenste ijdelheid en bedrog aanstelt. Alleen hij zal Christus hebben die Hem móét hebben, die Hem nú moet hebben, en die zijn gehele hart aan Hem geeft en uitroept: "Ik zal Hem zoeken totdat ik Hem zal vinden, en wanneer ik Hem vind zal ik Hem nooit meer laten gaan."

Laat ik u eraan herinneren dat de oorzaak waarom ernstige zielen niet vlug rust krijgen voornamelijk deze is: ze zijn ongehoorzaam aan het éne, eenvoudige bevel van het Evangelie: "Geloof in de Heere Jezus Christus, en gij zult zalig worden." Ik zou hen aan deze uitspraak willen binden. Het is helemaal niet nodig om hun twijfels en vrees te bestrijden. We kunnen dat wel doen, maar ik weet niet of we daartoe geroepen worden. Het staat onomstotelijk vast dat God een weg des vredes aangeeft en u aanvaardt hem niet. God zegt dat u door in Jezus te geloven zult leven. U wilt niet in Christus geloven en toch hoopt u op leven! God openbaart Zijn geliefde Zoon aan u en zegt: "Vertrouw Hem", en tevens: "Die God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt" (1 Joh. 5: 10), en niettemin durft u God tot een leugenaar te maken. Elke minuut die u in een staat van ongeloof leeft maakt u, voor zover u dat kunt, God tot een leugenaar! Wat vreselijk dat iemand van ons zich hieraan schuldig maakt! Is het niet verbazingwekkend dat een zondaar zich aanmatigt en zegt dat hij vrede met God zoekt en in ongeloof voortleeft!

Stel dat ik u bij de hand neem en ik u ernstig aanstaar. Ik maak me zorgen over u vanwege het gevaar dat uw langdurig treuren u volkomen ongevoelig zal maken en dat u dodelijk in slaap zult vallen. U heeft rust gezocht, maar u heeft haar niet gevonden. *Wat verkeert u in een ongelukkig toestand!* U bent nu onverzoend met God, uw zonde roept om straf; u behoort tot diegenen waarop God elke dag toornig is. Kunt u het in zo'n toestand uithouden? Is er niet iets wat u gebiedt op te staan en deze stad van liet verderf te ontvliesen opdat u niet verteerd wordt? Wat een blijdschap mist u elke dag! Als u Christus door het geloof zou aangrijpen, zou u een blijdschap en vrede bezitten die alle verstand te boven gaan. U doet uzelf in deze diepe en nare kerker ellende aan. U heeft jaar in jaar uit in het donker verkeerd terwijl de zon schijnt, de geurige bloemen bloeien, en alles wacht om u met verheuging verder te leiden. O, wat een vreugde en blijdschap mist u vanwege uw ongeloof? Waarom blijft u zo lang in deze zondige staat? Wat had u intussen veel goeds kunnen doen! Ach, had u zich maar maanden geleden laten leiden om op Jezus te zien in plaats van zelf in het duister te zitten, dan zou u anderen tot Christus hebben geleid en andere ogen op dat dierbare kruis dat u vrede bracht, hebben gevestigd.

Wat zondigt u toch elke dag! Want u bent elke dag een ongelovige, dagelijks loochent u Christus' bekwaamheid en zo tast u Zijn eer aan. Doet de Geest van God in u niet zeggen: "Ik zal opstaan en tot mijn Vader gaan?" O, als zo'n gedachte uw ziel doet beven, onderdruk haar niet, sla er acht op, sta op en ga, en moge de arm van uw Vader om uw hals geslagen zijn voordat de zon vandaag ondergaat. Sta mij ondertussen toe te zeggen: "Wat is er van binnen toch onbewust een proces van verharding aan de gang. Als daarin geen verandering is gekomen, is het ongetwijfeld erger met u dan een jaar geleden. Die beloften waaruit u destijds troost ontving, geven nu geen troost. Die dreigingen die u eens tot schrikken brachten, verontrusten u nu niet! Wilt u nog langer uw tijd verbeuzelen? U heeft gewacht om u op te knappen en u wordt steeds slechter. U heeft gezegd: "Ik zal op een geschikter tijd komen", en elke tijd is ongeschikter dan die eraan voorafging. U twijfelde toen - u bent vandaag het slachtoffer van grotere en zondiger twijfels. Och, kon u geloven in Hem Die geloofd moet worden, want Hij kan nooit teleurstellen! Ik bid dat de dag, ja het moment zelf moge komen, dat u het stof van u af zult schudden, dat u zult opstaan en uw mooie klederen zult aantrekken, want elk uur dat u zit op de mesthoop van uw twijfels die uw ziel verwoesten, bent u met sterke ijzeren banden aan de plaats van vertwijfeling vastgebonden. Uw oog wordt zwakker, uw hand lammer en het vergif in uw aderen gaat heviger te keer. Daarginds is het kruis van de Verlosser en er is kracht in Zijn bloed voor u. Vertrouw Jezus nu, en u zult nu vrede sluiten. De poort van de genade gaat terstond op haar scharnier draaien en gaat wijd open voor elke ziel die zich op het hart van de Verlosser werpt. Ach, waarom wacht u? U zult ellende wedervaren. De zon gaat onder; haast u, reiziger, ingeval u door de eeuwige nacht overvallen wordt.

Er zijn veel mensen in uw omgeving waaronder u enkelen kent, die hun vertrouwen op Jezus hebben gesteld, en zij hebben licht gevonden. Eens hebben ze net als u teleurstellingen gehad, maar nu hebben ze rust voor hun ziel gevonden. Ze kwamen tot Jezus precies zoals ze waren, en nu kunnen ze u vertellen dat ze in Christus rust hebben gevonden. Als anderen deze vrede hebben gevonden, waarom u dan niet? Jezus is nog steeds Dezelfde. Christus wordt er niet beter van wanneer Hij een zondaar afwijst, het is niet tot Gods eer een zoeker te doden. Integendeel, het is tot Zijn eer diegenen te ontvangen die ootmoedig rusten op het offer van Zijn geliefde Zoon. Wat weerhoudt u? U wordt geroepen, kom. U wordt gedwongen te komen, kom. Ik heb in het gerechtshof wel eens een getuige horen oproepen. Nauwelijks is hij opgeroepen of hij begint zich, al zou hij achterin het gerechtshof zijn, een weg naar de getuigenbank te banen. Niemand zegt: "Wie is die man die hier zo dringt?" Of, indien men zou zeggen: "Wie bent u?", zou het voldoende zijn te antwoorden: "Mijn naam werd geroepen". "Maar u bent niet rijk, u draagt geen gouden ring aan uw vinger!" "Nee, maar dat is niet belangrijk, ik werd geroepen." "Maar u bent niet iemand van aanzien, of van stand, of iemand met een goede reputatie!" "Dat doet er niet toe, ik werd geroepen. Laat me erdoor."

Maak de baan dus vrij, twijfels en vrees. Laat me passeren, duivels van de poel der hel. Christus roept de zondaar. Zondaar, kom. Hoewel u niets hebt wat u tot aanbeveling strekt, kom, want er staat geschreven: "Wie tot Mij komt zal Ik geenszins uitwerpen", en de Heere zal u zegenen om Christus wil.

9.

ZOEKERS BEMOEDIGD - DE PLAATSVERVANGER

De kern waarom het christelijk geloof draait is de leer van de "plaatsvervanging", en ik schroom niet te zeggen dat het mijn vaste overtuiging is dat een heel groot gedeelte van de

"christenen" helemaal geen christenen zijn, want ze verstaan het fundamentele leerstuk van het christelijk geloof niet. En helaas zijn er predikers die deze hoofdwaarheid niet prediken, of zelfs niet geloven. Ze spreken op een wat vage wijze over het bloed van Christus en in een onduidelijke poëtische stijl over de dood van Christus, maar ze raken de kern van de zaak niet en verkondigen niet dat de weg der zaligheid is door Christus, Die Plaatsvervanger werd voor de schuldige mens. Daarom zal ik het nog duidelijker stellen. De zonde is iets verfoeilijks. Vanwege de eis van Zijn heiligheid moet God haar straffen. Hij moet de mens voor het bedrijven ervan straffen. Maar de Christus Gods, de grote Zoon van de eeuwige Vader, werd Mens en droeg in Zijn eigen Persoon de vloek die de mensenkinderen hadden verdiend, zodat God, Die door een plaatsvervangend Offer de zonde rechtens heeft gestraft, Zijn overvloedige genade zou kunnen bewijzen aan hen die in de Plaatsvervanger geloven. Maar, vraagt u, hoe was Jezus Christus een vloek? Het antwoord is dat "Hij een vloek gemaakt werd." Christus was in Zichzelf niet een vloek. In Zijn Persoon was Hij volkomen onschuldig en Hij was vrij van zonde. In Hem was geen zonde. God heeft Hem Die geen zonde gekend heeft, zonde voor ons gemaakt" (2 Kor. 5: 21). Men mag nooit veronderstellen dat er in de Persoon of natuur van Christus als Mens iets afkeurenswaardigs of laakbaars was. Hij is zonder vlek of rimpel, het onbevleete Paaslam van God. Evenmin werd Christus noodzakelijkerwijs een vloek gemaakt. Er was geen noodzaak dat Hij de straf ooit zou ondergaan, maar Zijn eed die Hij uit liefde had gedaan, maakte de straf noodzakelijk. Zijn eigen intrinsieke heiligheid weerhield Hem van de zonde, en diezelfde heiligheid kon Hem niet straffen. Hij werd zonde gemaakt *voor ons*, niet ten behoeve van Zichzelf, niet omdat er enige zonde in Hem was, maar alleen omdat Hij ons liefhad en Zichzelf in de plaats wilde stellen die wij hadden moeten innemen. Hij werd een vloek gemaakt voor ons, niet omdat Hij die Zelf verdiend of noodzakelijk gemaakt had, maar omdat Hij vrijwillig op Zich had genomen het Verbondshoofd van Zijn volk en hun Plaatsvervanger te zijn en als hun Plaatsvervanger de vloek te dragen die zij verdiend hadden.

Ik wil dit heel duidelijk stellen, want er zijn krachtige uitdrukkingen gebruikt door diegenen die de verheven waarheid vasthouden die ik probeer te verkondigen; krachtige uitdrukkingen die de waarheid hebben overgebracht die ze bedoelden over te brengen, maar bovendien nog heel wat meer.

Maarten Luther schatte de brief aan de Galaten zo hoog dat hij die *zijn Katharina von Bora*⁵ noemde. In zijn boek over die brief zegt hij onomwonden - maar wees ervan overtuigd dat het niet zijn bedoeling was dat zijn woorden letterlijk genomen moesten worden - dat "Jezus Christus de grootste zondaar was Die er ooit geleefd heeft; dat alle zonden van de mens zo op Christus werden gelegd, dat Hij tegelijkertijd alle dieven, moordenaars en overspelers werd die er ooit geweest zijn." Welnu, hij bedoelde dit. God behandelde Christus alsof Hij alle zondaren in de wereld bij elkaar was geweest. Woorden als deze geven de waarheid duidelijk weer. Maar het is typisch Luther wanneer hij in zijn onbesuisdheid te ver gaat en ruimte laat voor de blaam dat hij bijna godslasterlijke uitspraken heeft gedaan tegen de gezegende Persoon van onze Heere. Welnu, Christus is nooit een zondaar geweest en kon nooit een zondaar zijn. En het kon niet anders of Hij moest in Zijn Persoon en in Zijn natuur, in Zichzelf beschouwd, altijd door God bemind en gezegend worden en aangenaam in Gods ogen zijn, zodat wij, wanneer we vandaag zeggen dat Hij een vloek was, de nadruk moeten leggen op die woorden: "Hij werd een vloek *gemaakt*" - Hij vertegenwoordigde een vloek, Hij werd als vloek gesteld. En nogmaals moeten we die andere woorden - *voor ons* - beklemtonen, geenszins ten behoeve van Zichzelf, maar alleen uit liefde tot ons, opdat wij verlost zouden

⁵ Dat was de naam van zijn geliefde vrouw en hij gaf dit boek de naam van de liefste die hij kende.

worden. Hij stond in de plaats van de zondaar en werd als zondaar beschouwd, als zondaar behandeld en een vloek voor ons gemaakt.

Hoe werd Christus een vloek gemaakt?

(1) In de eerste plaats werd Hij een vloek gemaakt omdat alle zonden van Zijn volk wezenlijk op Hem werden gelegd. "Hij heeft Hem tot zonde voor ons gemaakt." laat ik uit Jesaja citeren: "De Heere heeft ons aller ongerechtigheden op Hem doen aanlopen." En nog een uitspraak van dezelfde profeet: "Hij zal hun ongerechtigheden dragen." De zonden van Gods volk werden van hen afgenomen en aan Christus toegerekend en beschouwd alsof Christus ze had bedreven. Hij werd beschouwd als zou Hij de zondaar zijn geweest. Hij stond daadwerkelijk in de plaats van de zondaar. Naast de toerekening van de zonde kwam de vloek van de zonde. De wet die de zonde zocht te straffen, ontdekte met haar scherpe blik dat de zonde op Christus was gelegd, en aangezien ze de zonde waar ze ook maar te vinden was moest straffen, strafte ze de zonde zoals ze op Christus was gelegd. Zo werd Christus een vloek gemaakt.

Verbazingwekkende en ontzagelijke woorden, maar aangezien het Schriftuurlijke woorden zijn, moeten we ze aanvaarden. Omdat de zonde op Christus was gelegd, kwam de vloek op Christus en diens gevolge voelde onze Heere onbeschrijflijke zielsangst. Voorzeker was het deze angst die Hem grote druppelen bloed deed zweten toen Hij zag en gevoelde, dat God Hem ging behandelen alsof Hij een zondaar was geweest. De heilige ziel van Christus deinsde met hevige zielestrijd voor het geringste contact met de zonde terug, zo rein en volmaakt was onze Heere dat nooit één zondige gedachte bij Hem was opgekomen, noch Zijn ziel door zondige blikken bezoedeld was geweest, en toch stond Hij in Gods ogen als zondaar en daarom werd Zijn ziel door grote angst getroffen. Vervolgens werd Hij een vloek voor ons gemaakt, maar Hij ging door totdat Hij de gehele straf die wij hadden verdiend, had ondergaan.

Gewoonlijk hebben we de straf in tweeën gedeeld, de straf van het verbeurd hebben en de straf van het werkelijke lijden. Christus droeg deze beide. Zondaren verdienden dat ze Gods gunst en aanwezigheid zouden verbeuren en daarom riep Jezus: "Mijn God, mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?" Zondaren verdienden dat ze persoonlijk elke troost zouden verbeuren. Christus werd elke troost onthouden en zelfs het laatste stukje kleding werd van Hem afgescheurd en Hij werd, zoals Adam, naakt en eenzaam achtergelaten. Het was nodig dat de ziel alles wat haar kon ondersteunen zou verliezen, en zo verloor Christus elke ondersteuning. Hij zocht naar medelijden en hulp, maar er was niemand. Hij moest uitroepen: "Maar Ik ben een Worm en geen Man, een smaad van mensen en veracht van het volk" (Ps. 22: 6).

(2) Ten aanzien van het tweede deel van de straf, namelijk het daadwerkelijk opleggen van de straf, droeg onze Heere ook deze tot het uiterste, zoals de Evangelisten duidelijk laten zien. U heeft meermalen de geschiedenis van Zijn lichamelijk lijden gelezen; pas op, dat u daar niet te gering over denkt. Onze Zaligmaker verdroeg een hoeveelheid lichamelijke pijn die Zijn lichaam nooit zou hebben kunnen doorstaan tenzij het niet door de vereniging met Zijn Godheid ondersteund en versterkt was geweest. Maar het lijden van Zijn ziel was de ziel van Zijn lijden. Zijn ziel verdroeg een foltering wat gelijk stond aan de hel, en hoewel Christus de hel niet onderging, onderging Hij wat daarmee gelijk stond. Welnu, kan uw verstand bevatten wat dat geweest moet zijn? Het was een zielslijden dat nooit te peilen is, een doodsstrijd die nooit te doorgronden is. De Griekse liturgie zegt het goed: "Uw onbevattelijk lijden", want het moet het menselijk voorstellingsvermogen voor altijd te boven gaan.

Hieruit vloeit voort *dat Hij ons verlost heeft van de vloek der wet*. Diegenen voor wie Christus

stierf zijn voor altijd vrij van de vloek der wet. Want wanneer de wet komt om een mens die in Christus is te vervloeken, zegt hij: "Wat heb ik met u te doen, o wet?" U zegt: "Ik zal u straffen", maar ik antwoord: "U heeft Christus gestraft in plaats van mij. Kunt u tweemaal voor een overtreding straffen?" En de wet is tot zwijgen gebracht. Gods wet die alles wat zij kan eisen heeft ontvangen, is niet zo onrechtvaardig iets meer te eisen. Alles wat God van een gelovige zondaar kan eisen heeft Christus reeds betaald en er is geen stem op aarde of in de hemel die een ziel die daarna in Jezus gelooft, kan beschuldigen. U stond in de schuld, maar een vriend betaalde uw schuld. Er kan geen dagvaarding aan u betekend worden. Het doet er niet toe dat u de schuld niet betaalde, ze is betaald, en u heeft de kwitantie. Dat is bij elke eerlijke rechtszitting voldoende. De gehele straf die wij verdiend hadden is door Christus gedragen. Weliswaar heb ik haar niet gedragen. Ik ben niet naar de hel geweest en ik heb de volle toorn van God niet ondergaan, en ik ga vrijuit als zou ik de schuld aan God betaald en Zijn toorn gedragen hebben. Hier is een heerlijke grond om op te rusten! Hier is een rots om het fundament van eeuwige troost op te leggen! Laat een mens tot deze waarheid komen: de Heere heeft voor mij als mijn Borg buiten de stadspoort gebloed en aan het kruis mijn schuld kwijtgescholden. Welnu, grote God, ik vrees niet langer uw donder. Hoe kunt u mij nu veroordelen? U heeft de siddering van uw toorn geblust; elke pijl is reeds tegen mijn Heere gebruikt en in Hem ben ik rein en vrij van schuld, vrijgesproken en verlost alsof ik nooit zonde gedaan had.

"Hij heeft ons verlost", zegt de tekst. Hoe vaak heb ik enkele heerschappen van de moderne theologische faculteit laatdunkend over de verzoening horen spreken, want ze beschuldigen ons ervan dat we haar als een soort zakelijke transactie zien, dat we er een "zakelijke visie op hebben", zoals zij dat liever noemen. Ik aarzel niet te zeggen dat deze handelsterm Gods visie op de verzoening juist uitdrukt, want zo komen we het in de Schrift tegen. De verzoening is een losprijs - dat wil zeggen, een prijs die betaald is. En in het onderhavige geval heeft het oorspronkelijke woord meer beteekenis dan gewoonlijk. Het is een betaling voor, een prijs in plaats van. In Zijn lijden volbracht Jezus wat krachtig en terecht beschreven kan worden als de betaling van een losprijs, het geven aan het recht een *quid pro quo*⁶ voor wat wij vanwege onze zonden verschuldigd waren. Christus leed wat wij hadden moeten lijden. Onze zonden werden tot de Zijne gemaakt. Hij stond als zondaar in Gods ogen. Hoewel Hij Zelf geen zondaar was, werd Hij als zondaar gestraft en stierf Hij als zondaar op het vloekhout van het kruis.

U moet alleen in Christus geloven en u zult leven. Wie u ook bent, wat u ook bent, waar u ook bent, al ligt u aan de donkere poort van de hel om van wanhoop om te komen, de boodschap komt tot u: "God heeft Christus tot een Verzoening der zonde gemaakt, Hij maakte Hem, Die geen zonde kende, tot zonde voor ons, opdat wij rechtvaardigheid Gods in Hem zouden gemaakt worden." God heeft ons van de vloek van de wet verlost, zijnde een vloek voor ons gemaakt. Op hem die niet langer gelooft, ligt een vloek. Al is hij een overspeler, een vloeker, een dronkaard of een moordenaar geweest, zodra hij gelooft ziet God geen van deze zonden in hem. Hij ziet hem als een onschuldige en zijn zonden zijn op Jezus gelegd en aan Jezus gestraft toen Hij aan het kruis stierf. Als u in Christus gelooft zal er, nadat u gelooft hebt en al bent u één van de vloekwaardigste schurken die de aarde ooit heeft verontreinigd, niet één zonde voor uw rekening blijven. God zal u als rein zien, ja, de Alwetende zal niet één zonde in u bespeuren, want uw zonde zal op de Zondebok, namelijk op Christus, worden gelegd en in de vergetelheid worden weggedragen.

Weg met uw vervloekt en afgodisch vertrouwen op uzelf. Christus heeft het werk van de

⁶ Niets voor niets, voor wat hoort wat (noot vertaler).

verlossing volbracht, volkomen volbracht. Leg uw vodden niet naast Zijn vlekkeloos wit lijnwaad: Christus heeft de vloek gedragen. Kom niet met uw waardeloze boetvaardigheid en uw tranen vol vuil om die te mengen met Zijn kostbaar bloed dat uit de fontein vloeit. Geef op wat van uzelf is, en kom en neem wat van Christus is. Weg met al uw zijn en doen waarmee u zich bij God aannemelijk dacht te maken. Verneder uzelf, en neem Jezus aan als de Alfa en Omega, de Eerste en de Laatste, het Begin en het Einde van uw zaligheid. Als u dat doet zult u niet alleen verlost worden, maar dan bent u verlost. Rust, o vermoeide, want uw zonden zijn u vergeven. Sta op, gij kreupele, kreupel vanwege gebrek aan geloof, want uw overtreding is bedekt. Sta op uit de dood, gij slechte, sta op, zoals Lazarus uit het graf opstond, want Jezus roept u! Geloof en leef.

10.

HET ZOEKEN

Ik heb me met mijn hele hart voorgenomen om me voornamelijk bezig te houden met die treurigen die Christus zoeken, maar Hem tot dusver vergeefs gezocht hebben. Deze ongelukkige zielen die van zonde overtuigd, ontwaakt en verontrust zijn, wachten lange tijd buiten de poort van de genade, rillend van kou, hunkerend om naar binnen te gaan om aan het banket aan te zitten waarvoor ze uitgenodigd zijn, maar ze weigeren om door de poort te gaan die voor hen wijd openstaat. Bevend weigeren ze de open deur van de genade binnen te gaan, ofschoon de onbegrensde liefde zelf hen toeroept: "Kom, en welkom: kom binnen en wees gezegend." Het is hoogst verbazingwekkend dat er in deze wereld mensen zijn voor wie de rijkste vertroosting klaar ligt en die hardnekkig weigeren haar aan te nemen. Het schijnt zo onnatuurlijk dat we, ware het niet dat we het menigmaal opgemerkt hadden en er daarom van overtuigd waren, het voor onmogelijk zouden houden dat een ongelukkige ziel weigert om getroost te worden. Weigert de os zijn voeder? Zal de leeuw zijn voedsel achterlaten, of de arend zijn nest verfoeien? Omdat de heerlijkste troost binnen bereik is, is het des te vreemder haar te weigeren. De zonde *kán* vergeven worden, de zonde *is* vergeven. Christus heeft er verzoening over gedaan. God wil genadig elke zondaar aannemen die tot Hem komt, die zijn zonden belijdt en op het bloed van de Heere Jezus zijn vertrouwen stelt. God wacht om genadig te zijn. Hij is niet hard en ook niet hardvochtig. Hij is groot van goedertierenheid. Hij heeft er behagen in om de boetvaardige te vergeven en Hij openbaart Zich nooit méér in de heerlijkheid van Zijn Godheid dan wanneer Hij de onwaardige aanneemt door de gerechtigheid van Jezus Christus. Er is zoveel troost in het Woord van God dat het even gemakkelijk is om het heelal haar grenzen te stellen als om de genade die daar geopenbaard wordt af te meten. U mag proberen om alle zoetheid van goddelijke liefde te bevatten, maar dat is onmogelijk, want ze gaat de kennis te boven. De menigvuldige genade van God geopenbaard in Jezus Christus is als de onmetelijke uitgestrektheid valt de oceaan. Het is dus vreemd dat mensen datgene weigeren te ontvangen waarin zo overvloedig is voorzien.

Het verhaal gaat dat er enkele jaren geleden een schip is gezien dat op de noordkust van het vasteland van Zuid Amerika voer en noodseinen uitzond. Toen het door een ander schip gepraaid werd, maakte men zich bekend als: "Wij smachten naar water!" "Put het dan", was het antwoord; "U bent in de mond van de Amazonerivier."

Ze werden door vers water omgeven, ze moesten niets anders doen dan het putten en toch versmachtten ze van dorst omdat ze dachten dat ze door zout water omgeven waren. Hoe vaak weten mensen niet dat er genade voor hen is! Wat droevig dat ze omkomen omdat ze geen kennis hebben!

Maar stel dat de zeelieden nadat ze de blijde berichten hadden ontvangen toch nog geweigerd

zouden hebben om het water, dat in zo'n onmetelijke hoeveelheid om hen heen was, te putten, zou dat u dan niet verbaasd hebben? Zou u niet onmiddellijk concluderen dat de kapitein en zijn bemanning gek waren geworden? Toch is dit min of meer de dwaasheid van velen die het Evangelie horen. Ze weten dat er voor zondaren genade is; dat ze, tenzij de Heilige Geest tussenbeide komt, omkomen, niet door onwetendheid, maar omdat ze, zoals de Joden vroeger, om de één of andere reden zichzelf "het eeuwige leven niet waardig" achten. Toch sluiten ze zich nog altijd van het Evangelie uit en weigeren ze getroost te worden. Dit is zelfs des te opmerkelijker omdat de troost die gegeven wordt, zo zeker is. Als men zou vermoeden dat de vertroosting van het Evangelie bedrieglijk zouden blijken te zijn, dat ze alleen maar argwaan zouden oproepen en zo de ziel zouden verwoesten, zou de mens er verstandig aan doen ze te weigeren alsof het een kopje vergif is. Maar velen hebben zich aan deze leven gevende stroom gelaafd. Niet één is pijn gedaan, maar allen die gedronken hebben zijn eeuwig gezegend.

Waarom aarzelt de dorstige ziel dan, terwijl de rivier, klaar als kristal, aan zijn voeten stroomt? Bovendien is *de troost van het Evangelie een in alle opzichten gepaste troost*, ze is *volkomen aangepast* aan goddelozen, zwakken en gebrokenen van hart, aan diegenen die vanwege hun behoefte aan genade verbrijzeld zijn, en evenzeer aan diegenen die zich van de noodzaak ervan niet het minst bewust zijn. Het Evangelie draagt een balsem in zijn hand die geschikt is voor de zondaar wanneer hij er het slechtst aan toe is, wanneer er aan en in hem niets goeds is waarop hij Zijn hoop nog zou kunnen vestigen. Verkondigt het Evangelie niet dat Christus voor de goddelozen is gestorven? Is het niet een getrouw Woord en alle aanneming waardig dat Christus Jezus in de wereld gekomen is om de zondaren zalig te maken van welke, zei de apostel, "ik de voornaamste ben?" Is het Evangelie niet bestemd zelfs voor diegenen die dood in zonden zijn? Lezen we niet woorden als deze: "God Die rijk is in barmhartigheid, door Zijn grote liefde, waarmede Hij ons liefgehad heeft, ook toen wij dood waren door de misdaden, heeft ons levend gemaakt met Christus (uit genade zijt gij zalig geworden)?" Zijn de nodigheden van het Evangelie, voorzover wij kunnen beoordelen, niet de vriendelijkste, tederste en aanlokkelijkste woorden die tot een zondaar in de ergste situatie gericht kunnen worden? "O, alle gij dorstigen, komt tot de wateren, en gij, die geen geld hebt, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld en zonder prijs, wijn en melk" (Jes. 55: 1). "De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten, en hij bekere zich tot den HEERE, zo zal Hij Zich zijner ontfermen, en tot onze God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk" (Jes. 55: 7). Er worden geen bijvoeglijke naamwoorden gebruikt om aan te geven in hoeverre de genodigde goed moet zijn, maar goddelozen worden genodigd en onrechtvaardigen worden bevolen zich tot God te bekeren. De nodiging komt tot het verachtelijke, naakte, onverbeterlijke zondaarsbestaan. Genade zoekt ellende, onwaardigheid, schuld, hopeloosheid, en niets anders. Niet omdat wij goed zijn, maar omdat de Heere genadig is worden we genodigd om in de oneindige genade van God in Christus Jezus te geloven en troost te ontvangen. Het is vreemd dat er, terwijl er zo'n overvloedige troost is, terwijl de troost zo zeker is, terwijl de bemoediging voor het hart zo gepast is, duizenden zielen gevonden worden die weigeren getroost te worden.

Dit wordt des te opmerkelijker omdat deze mensen dringend troost nodig hebben, en uit wat ze zeggen, en volgens mij ook uit wat ze voelen, zou men kunnen opmaken dat ze zich nu juist aan troost zouden vastklampen, zoals een drenkeling zich aan een touw vastklampt. Wel, 's nachts slapen ze bijna niet omdat ze angstig zijn. Overdag verraadt hun gelaat de droefheid die als een onstuimige zee in hen te keer gaat. Ze kunnen bijna geen opgewekte zin spreken. Ze maken hun huisgenoten bedroefd. De infectie van hun verdriet slaat op anderen over.

U zou denken dat ze, zodra het woord "hoop" hen in de oren werd gefluisterd, er onmiddellijk

op af zouden springen, maar dat is niet zo. U kunt het Evangelie in welke vorm u ook maar wilt gieten en toch weigeren deze arme zielen die uw medelijden nodig hebben - hoewel ik vrees dat ze ook uw berisping verdienen - getroost te worden. Hoewel hun voedsel voorgezet wordt walgt hun ziel van elk soort voedsel, en ze komen dichterbij de poorten van de dood. Ja, u kunt zelfs de hemelse hartsterking in hun mond stoppen, maar ze zullen de geestelijke voeding niet aannemen. Ze kwijnen liever van honger weg dan dat ze wat goddelijke liefde geeft aannemen.

Toen de duif vermoeid was herinnerde ze zich de ark en ze vloog onmiddellijk in Noachs hand. Deze mensen zijn vermoeid en ze weten waar de ark is, maar ze willen niet naar binnen vliegen. Wanneer een Israëliet onopzettelijk zijn medebroeder had gedood wist hij waar de vrijstad was. Hij vreesde de bloedwreker en hij vluchtte in de richting van de plaats waar het veilig was. Deze zondaren weten de schuilplaats en elke zondag plaatsen we de wegwijzers langs de weg, maar toch komen ze niet om verlossing te verkrijgen. De berooide daklozen en zwervers op de straten van Londen zoeken onderkomen voor de nacht en vragen om onderdak. Ze scharen zich om de deuren van onze huizen als mussen op een regenachtige dag onder de dakrand van een gebouw. Vol medelijden snakken ze naar onderdak en een korst brood. En toch willen massa's arme door de nacht overvallen zielen niet komen, terwijl het huis van barmhartigheid verlicht is en in duidelijk vetgedrukte letters de uitnodiging is geschreven: "Wie wil, die kome hier binnen."

Bij vele zondaars vloeit hun weigering om getroost te worden voort uit een *lichamelijke en geestelijke ziekte*. Het is tevergeefs om steeds weer met Schriftuurlijke argumenten aan te komen bij diegenen die voor hun genezing dringender behoefte hebben aan medicijnen of aan een krachtig dieet. Er is zo'n groot verband tussen het gebied van de arts en de theoloog dat ze er goed aan doen om bij het opsporen van de waanideeën van de zieke mens met z'n tweeën tewerk te gaan. En ik ben ervan overtuigd dat in veel gevallen de aanwezigheid van de predikant weinig nut heeft totdat de arts wijselijk zijn deel heeft gedaan. Bij sommige mensen wijst de grove weigering op een *hooghartige afkeer tegen het plan van verlossing*. Ze zouden getroost willen worden, maar mogen ze niet iets doen om het eeuwig leven te verdienen? Mogen op z'n minst hun gevoelens niet meetellen? Mogen ze zich niet voor Christus voorbereiden? Moet de zaligheid geheel om niet zijn? Moeten ze als arme bedelaars in het huis van de barmhartigheid ontvangen worden? Moeten ze met geen andere schreeuw komen dan: "God, wees mij, arme zondaar, genadig?" Moet het zover komen - ontkleed worden, van elk vod van eigengerechtigheid ontdaan worden, zelfs van de gerechtigheid van het gevoel alsmede van de gerechtigheid van het doen? Moeten we bekennen dat het hele hoofd ziek is, dat er in ons geen enkele kracht is, en moet de mens volkomen verloren aan de voeten van Jezus liggen om alles uit de hand van de gekruisigde Zaligmaker te ontvangen? Maar, zegt vlees en bloed, dan hoeft het voor mij niet. De banier van het eigen-ik wordt door een reusachtige banierdrager omhooggehouden; ze blijft wapperen lang nadat de strijd verloren is. Maar wat dwaas! Omdat we zo dwaas zijn en op onze eigen eer blijven staan willen we niet getroost worden. Weg met u en uw eer! Ik smeek u, kniel nu neer voor de voeten van Jezus en kus Zijn voeten die vanwege uw zonden aan het kruis genageld werden.

Bij anderen is het niet hoogmoed, maar een goddeloos voornemen één of andere boezemzonde aan de hand te houden. Wanneer de christelijke predikant een wond die reeds lange tijd bloedt probeert te genezen, onderzoekt hij deze in de meeste gevallen steeds weer met zijn lancet en hij vraagt zich af waarom de wond niet wil genezen. Het schijnt hem toe dat alle omstandigheden een voorspoedige genezing van de wond beloven. Hij kan zich maar niet indenken waarom ze nog steeds blijft bloeden, maar ten slotte ontdekt hij het geheim: "Ha, ik heb het gevonden; hier is iets wat er niet hoort en wat de wond voortdurend irriteert en erger

maakt; ze kan niet genezen zolang het gruis van de zonde erin zit." In sommige gevallen hebben we ontdekt dat de bedroefde persoon nog steeds een verborgen zonde koesterde, of in het gezelschap van de goddelozen verkeerde, of zijn ouders ongehoorzaam was, of lui was, of die afschuwelijke zonde - stiekem drinken - bedreef. Als dat zo is, als de man vastbesloten is: "Ik wil deze zonde niet loslaten", is het dan geen wonder dat hij niet getroost wordt? Zou het niet verschrikkelijk zijn als hij wél getroost werd? Wanneer een mens iets bijtends in zijn ziel draagt, als er een dun vliesje over zijn wond is, zal er een inwendige ziekte uit voortkomen en dodelijk blijken te zijn. Beken schuld aan Jezus Die al uw dwaasheid wil vergeven en u wil aannemen, zodat u niet langer zult weigeren getroost te worden.

Sommigen weigeren troost omdat ze bij hun besluit blijven dat ze alleen getroost willen worden op de wijze zoals zij dat willen. Ze hebben de levensgeschiedenis gelezen van één of andere goede man die iets bijzonders had meegemaakt en verlost werd. "Welnu", zeggen ze, "als ik me net als die man voel, zal ik hieruit opmaken dat ik verlost ben."

Velen hebben gelezen wat Christen in *Genade Overvloeiende* heeft ervaren. Ze hebben gezegd: "Ik moet precies zoals John Bunyan geleid worden, anders zal ik niet geloven." Iemand anders heeft gezegd: "Ik moet het pad gaan dat John Newton ging, mijn voeten moeten dezelfde sporen gezet worden, anders kan ik niet in Jezus Christus geloven."

Maar wat voor reden heeft u om te verwachten dat God aan uw koppigheid zal toegeven, en wat voor geldige reden heeft u om de grote Geneesheer voor te schrijven hoe Hij moet genezen? O, als Hij mij naar de hemel brengt zal ik Hem loven, zelfs al zou Hij mij daar via de poorten van de hel heenleiden. Als ik gebracht word om de Koning in Zijn schoonheid te zien, in het vergelegen land, zal ik me er geen zorgen over maken via welke ervaringsmethode Hij mij daar bracht. Kom, laat deze dwaze keuze van u varen en zeg: "Heere, wees mij genadig, stel mij in staat Uw geliefde Zoon te vertrouwen en ik zal mijn grillen en grollen vaarwel zeggen."

Ik vrees dat het schandelijk ongeloof in de liefde en goedheid en waarachtigheid van God voor velen een andere reden is om troost te weigeren. Zij geloven niet dat God genadig is. Ze vinden Hem een tiran of, indien dat niet zo direct, Iemand Die zo streng is dat een zondaar lange tijd moet smeken voordat Gods hart bewogen zal zijn. Ach, u kent echter mijn God niet! Wat is Hij? Hij is liefde. Ik zeg u dat Hij niet gedwongen wil worden om genadig te zijn, evenmin als het nodig is de zon te dwingen te schijnen of een fontein te dwingen haar water uit te gieten. Het is God eigen om genadig te zijn. Zijn goddelijkheid komt nooit meer tot uitdrukking dan wanneer Hij genade verleent. Veroordeling is werk dat Hem vreemd is; het is werk met Zijn linkerhand. Maar genade, de laatste van Zijn geopenbaarde deugden, is Zijn Benjamin, het kind van Zijn rechterhand. Hij heeft er behagen in haar te laten gelden. Staat er niet geschreven dat "Hij lust heeft aan goedertierenheid?" Helaas! helaas! wordt God gelasterd door diegenen tot wie Hij zo liefdevol spreekt! "Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de HEERE HEERE, zo Ik lust heb in de dood van de goddelozen! Maar daarin heb Ik lust, dat de goddeloze zich bekere van zijn weg en leve. Bekeert u, bekeert u! ... want waarom zoudt gij sterven, o huis Israëls?" (Ezech. 33: 11). Hij schijnt zelfs tegenover Zijn eigen schepselen een bedelaar te worden en hun te smeken tot Hem te komen. Hij verlangt naar hun zaligheid wanneer Hij roept: "Hoe zou Ik u overgeven, o Efraïm, u overleveren, o Israël? Hoe zou Ik u maken als Adama, u stellen als Zeboïm? Mijn hart is in Mij omgekeerd, al Mijn berouw is tezamen ontstoken. Ik zal de hittigheid Mijns toorns niet uitvoeren; Ik zal niet wederkeren om Efraïm te verderven; want Ik ben God en geen mens" (Hos. 11: 8, 9). O, ik smee u, wees niet langer ongelovig, maar geloof Gods Woord en eed, en neem de troost aan die Hij u om niet in wat Hij in het Evangelie zegt aanbiedt!

Maar er zijn ook mensen die de troost zo lang geweigerd hebben dat ze het gewoon vinden

om te wanhopen. Ach, het is een gevaarlijke gewoonte en ze hangt aan een zijden draad op de rand van de hel. Elk moment dat men eraan toegeeft raakt men eraan gewend. Het is als de kou van de koude zone, die de reiziger na een poosje doet verstijven totdat hij niets voelt, in slaap valt en dan sterft. Sommigen hebben gewanhoopt en gewanhoopt totdat zij reden tot wanhoop hadden en tot de wanhoop hen in de hel bracht. Wanhoop heeft het hart van sommige mensen verhard, zodat ze gereed waren om zonde te doen die ze onmogelijk hadden kunnen doen wanneer ze gehoopt hadden. Pas op voor het koesteren van wanhoop. Bekruip je u door ongeloof? O, schud ze van u af, indien mogelijk! Roep tot de Heilige Geest, de Trooster, om u uit de strik van de vogelvanger te verlossen. Want denk eraan, aan God twijfelen is een net van satan, en zalig is hij die aan de listen en lagen ontkomt. Het geloof in God versterkt de ziel en brengt ons zowel heiligheid als vreugde, maar wantrouwen, verdachtmaking, argwaan en vrees verharden het hart en maken het minder aannemelijk dat we ooit tot God zullen gaan. Wees op uw hoede voor wanhoop en ik hoop dat u, als u deze slechte gewoonte hebt aangenomen, eraan ontrukkt wordt zoals de vuurbrand uit het vuur, en dat u door de Heere verlost wordt Die Zijn gevangene vrijheid geeft.

11.

HOE LUTHER ZOCHT EN VOND

Luthers stem klinkt vierhonderd jaar lang nog steeds in de oren van de mens en versnelt onze polsslag zoals de trommelslag in krijgsmuziek: hij leeft omdat hij een gelovige was.

Ik zou dit willen illustreren door enkele voorvallen uit Luthers leven te beschrijven. Het licht van het Evangelie brak gaandeweg in het leven van de hervormer door. Het was in het klooster toen hij bij het doorbladeren van de oude Bijbel, die aan een pilaar vastgeketend lag, dit gedeelte aantrof: "De rechtvaardige zal door het geloof leven." Deze heerlijke zin bleef hem bij. Maar eigenlijk begreep hij de betekenis er niet helemaal van. Hij kon echter geen vrede vinden in zijn geestelijk ambt en in de kloostergebruiken. Niet beter wetend bleef hij zoveel boetedoeningen doen en zich zó zwaar kastijden dat men hem soms verzwakt van uitputting vond. Hij bracht zichzelf aan de deur van de dood. Hij moest een reis naar Rome maken, want in de heiligdommen in Rome was er elke dag wel weer een andere kerk waar men wis en zeker vergeving van zonden en allerlei soorten zegeningen kon verkrijgen. Hij droomde dat hij een heilige stad binnenging. Maar hij ontdekte dat het een trefpunt was van hypocrieten en een hol van ongerechtigheid. Tot zijn ontzetting hoorde hij mensen zeggen dat, indien er een hel was, Rome er bovenop gebouwd was, want in deze wereld was er geen kortere weg erheen te vinden. Maar nog steeds geloofde hij in haar paus en hij bleef biechten en zocht rust, maar vond haar niet.

Op zekere dag beklom hij op z'n knieën de Scala Scanta, die nog altijd in Rome te vinden is. Ik heb onderaan de trap verbaasd toegekeken hoe arme stumperds op hun knieën de trap open afgingen en geloofden, dat het dezelfde trap was die onze Heere afging toen Hij het huis van Pilatus verliet, en men zegt dat er op sommige treden bloedvlekken zijn. Deze arme zielen kussen deze treden welgemeend. Welnu, op zekere dag kroop Luther deze trap op toen diezelfde tekst die hij eerder in het klooster was tegengekomen, als een donderslag in zijn oren klonk: "De rechtvaardige zal door het geloof leven." Hij stond op van zijn knieën en ging de trap af om ze nooit meer op te kruipen. Op dat ogenblik bracht de Heere hem volkomen bevrijding uit het bijgeloof en hij zag dat hij niet zou leven door priesters, noch door priesterintriges, noch door boetedoening, noch door iets wat hij kon, maar dat hij door het geloof moest leven.

Nauwelijks geloofde hij dit of hij begon te leven in die zin dat hij aan het werk ging. Tetzl ging geheel Duitsland door en verkocht vergeving van zonde voor zoveel contant geld. Het deed er niet toe wat uw overtreding was, zodra uw geld de bodem van de geldkist raakte waren uw zonden weg. Luther hoorde hiervan, verontwaardigde zich hierover en riep uit: "Ik zal een gat in zijn kist slaan", wat hij ook inderdaad deed en dat deed hij ook in verscheidene andere kisten. Het spijkeren van zijn stellingen aan de kerkdeur was ongetwijfeld een manier om de aflaatmuziek tot zwijgen te brengen. (1517) Luther verkondigde vergeving van zonde door het geloof in Christus zonder geld en zonder prijs, en de aflaten van de paus werden spoedig iets bespottelijks. Luther leefde door het geloof, en daarom stelde hij, die anders wellicht niet van zich had laten horen, de dwaling net zo fel aan de kaak als een leeuw die bries om de roef. Het geloof dat in hem was vervulde hem met intens leven en hij stortte zich in de strijd met de vijand.

Enige tijd later werd hij gesommeerd om naar Augsburg te komen en hij ging naar Augsburg, ondanks dat zijn vrienden hem adviseerden niet te gaan. Ze sommeerden hem om zich, als ketter, op de Rijksdag te Worms (1521) te verantwoorden en iedereen drong er bij hem op aan weg te blijven, want hij zou zeker verbrand worden. Maar hij achtte het noodzakelijk getuigenis af te leggen en zo ging hij op een wagen van dorp tot dorp en van stad tot stad, al predikende, en de arme stakkerds kwamen naar buiten om de man die met gevaar van zijn leven opkwam voor Christus en het Evangelie, de hand te drukken. U herinnert zich wel hoe hij daar voor die indrukwekkende vergadering stond en hoewel hij, in zover dat binnen de macht van de mens lag, wist dat zijn verdediging hem het leven zou kosten - want hij zou waarschijnlijk net als Johannes Hus aan de vlammen worden toevertrouwd - stond hij toch voor de Heere zijn God. Op die Duitse Rijksdag deed Luther een werk waarvoor tienduizend moederskinderen zijn naam tienduizend maal geprezen hebben en nog meer de Naam van de Heere zijn God. Om te zorgen dat ze hem een tijdje geen kwaad konden doen hield een verstandige vriend hem in afzondering en buiten de strijd in het kasteel de Wartburg. Daar had hij een goede tijd, hij rustte, studeerde; vertaalde, maakte muziek, en hij bereidde zich voor op de toekomst, waarin veel schokkende gebeurtenissen zouden plaatsvinden. Hij deed alles wat een mens die buiten de strijd staat kon doen. Maar de "rechtvaardige zal door het geloof leven" en Luther kon niet levend begraven worden terwijl hij het gemakkelijk nam. Hij moest met zijn levenswerk doorgaan.

Hij liet zijn vrienden weten dat hij spoedig bij hen zou zijn en daarna verscheen hij te Wittenberg. De vorst had hem wat langer in afzondering willen houden. En toen de keurvorst bang was dat hij hem niet kon beschermen, schreef Luther: "Ik kom onder veel hogere bescherming dan de uwe; ja, ik denk dat het waarschijnlijker is dat ik Uwe Excellentie bescherm dan dat Uwe Excellentie mij beschermt. Hij die het sterkste geloof heeft is de beste beschermer."

Luther had geleerd van alle mensen af te zien, want hij wierp zich op God. Hij had de hele wereld tegen, en toch leefde hij gelukkig. Als de paus hem in de ban zou doen, zou hij de bul verbranden. Als de keizer hem zou dreigen, zou hij zich verheugen omdat hij zich het Woord van de Heere herinnerde: "De koningen der aarde stellen zich op, en de vorsten beraadslagen tezamen ... Die in den hemel woont, zal lachen" (Ps. 2: 2, 4). Toen ze tegen hem zeiden: "Waar zult u beschutting vinden als de keurvorst u niet beschermt?", antwoordde hij: "Achter het brede schild van God."

Luther kon niet stilzitten. Hij moest spreken, schrijven en tekeergaan. En o, met wat een vertrouwen sprak hij! Twijfels over God en de Schrift verafschuwde hij. Melanchthon zegt dat hij niet dogmatisch was.

Eigenlijk ben ik het hiermee niet eens en houd ik Luther voor de voornaamste van de

dogmatici. Hij noemde Melanchthon de man "die omzichtig tewerk ging" en ik vraag me al wat wij zoden hebben gedaan als Luther Melanchthon was geweest en ook zo voorzichtig tewerk was gegaan. De tijden hadden een vastberaden en zelfverzekerd leider nodig, en door zijn geloof was Luther dit jarenlang, ondanks zijn vele zorgen en gebreken. Hij was een titan, een gigant, een man van een groots geestelijk kaliber en met een sterk gestel; en niettemin leefde hij door en lag zijn kracht voornamelijk in zijn geloof. Hij leed erg vanwege geestelijke inspanningen en lichamelijke kwalen en daardoor kan hij heel goed mogelijk zwakheid vertoond hebben. Maar die zwakheid kwam niet naar buiten, want wanneer hij geloofde was hij even zeker van wat hij geloofde als van zijn eigen bestaan, en daarom was hij sterk. Als elke engel in de hemel hem van de waarheid van God zou hebben overtuigd, zou hij hen niet voor hun getuigenis hebben gedankt, want hij geloofde God zonder het getuigenis van óf engelen óf mensen: hij achtte het Goddelijk getuigenis vaster dan alles wat engelen konden zeggen.

Deze man kon niet anders dan door zijn geloof leven, want hij was iemand met een ziel waarin het kon stormen, en alleen het geloof kon tot hem van vrede spreken. Deze hevige opwindingen bezorgden hem later ernstige geestelijke depressies en dan had hij geloof in God nodig. Als u een levensbeschrijving over zijn geestelijk leven leest zult u bemerken dat het soms heel moeilijk voor hem was om zijn ziel levend te houden. Omdat hij een mens was met dezelfde gevoelens als wij en vol tekortkomingen, was hij bij tijden even moedeloos en radeloos als de zwakste onder ons. En het zwellend verdriet van binnen dreigde zijn sterke hart te doen barsten. Zowel hij als Johannes Calvijn verlangden menigmaal naar de hemelse rust, want ze hielden niet van de strijd waarin ze leefden, maar ze zouden de kudde van God op aarde graag in vrede hebben gevoed en daarna de rust zijn ingegaan. Deze mannen leefden met God in heilige stoutmoedigheid van het gelovig gebed, anders hadden ze absoluut niet kunnen leven. Luthers geloof vond haar houvast in het kruis van onze Heere en daarvan was hij niet af te brengen. Hij geloofde in de vergeving van zonden en hij kon zich niet veroorloven daaraan te twijfelen. Hij wierp het anker uit op de Heilige Schrift en verwierp alle uitvindingen van geestelijken en alle tradities van de vaders. Hij was overtuigd van de waarheid van het Evangelie en hij was er volkomen zeker van dat deze waarheid zou overwinnen, al zouden aarde en hel zich ertegen samenspannen.

Toen hij ging sterven (1546) viel zijn oude vijand hem hevig aan, maar toen ze hem vroegen of hij zich aan hetzelfde geloof vasthield, was zijn antwoord heel beslist: "Ja." Dat hadden ze hem niet hoeven te vragen, ze hadden daarvan overtuigd moeten zijn. En nu wordt vandaag de waarheid die Luther verkondigde, nog steeds gepredikt en ze zal gepredikt worden tot de Heere Zelf zal zijn gekomen. Dan zal de heilige stad geen kaars nodig hebben, want de Heere Zelf zal het Licht van Zijn volk zijn. Maar tot die tijd moeten wij al het mogelijke doen om het licht van het Evangelie te laten schijnen.

12.

ZALIG GEWORDEN DOOR HET GELOOF

De weg der zaligheid is altijd dezelfde geweest. Niemand is ooit door zijn goede werken zalig geworden. De rechtvaardige heeft altijd door het geloof geleefd. Deze waarheid heeft niet de minste verandering ondergaan; ze staat onwrikbaar vast, ze is altijd dezelfde, zoals God Die ze sprak Dezelfde is. In alle tijden, en overal is en moet het Evangelie altijd hetzelfde zijn. "Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde en in der eeuwigheid" (Hebr. 13: 8). We lezen van "het Evangelie" als één Evangelie, nooit van twee of drie evangeliën. Hemel en aarde

zullen voorbijgaan, maar Christus' Woord zal nooit voorbijgaan.

Het is ook opmerkenswaardig dat deze waarheid niet alleen zo oud is en onveranderd blijft, maar dat ze levendig en krachtig is. Deze éne zin: *"De rechtvaardige zal door het geloof leven"* deed de Reformatie het licht zien. Uit deze éne regel kwam als het openen van een van de apocalyptische zegels al dat geluid van de Evangelie-trompetten en van al dat zingen van de Evangelie-liederen, wat in de wereld klonk als het geluid van vele wateren. Dit éne zaad, vergeten en verborgen in de donkere tijden van de Middeleeuwen, kwam tevoorschijn, het viel in het mensenhart en kwam door de Geest van God tot wasdom, zodat het veel vrucht droeg. Het kleinste beetje waarheid dat waar dan ook gezaaid wordt, zal leven! Sommige planten zijn zo vol levenskracht dat, wanneer u slechts een stukje van een blad neemt en dat in de aarde zet, het blad wortel zal schieten en zal groeien. Zulke planten kunnen onmogelijk uitsterven. Zo is het ook met het Woord van God - het is levend en onvergankelijk en daarom kan het niet uitgeroeid worden. Zolang er één Bijbel overblijft zal de geloofsleer van vrije genade bestaan, ja, al zou men alle gedrukte Geschriften kunnen verbranden, zolang er nog één kind zou zijn dat zich één enkele tekst van het Woord herinnerde, zou de waarheid weer verrijzen. Zelfs in de as van de waarheid leeft toch nog het vuur en wanneer de adem van de Heere erop blaast, zal de vlam op heerlijke wijze plotseling tevoorschijn komen.

In het Oude Testament wordt ons verteld dat Abraham "in de HEERE geloofde en Hij rekende het hem tot gerechtigheid" (Gen. 15: 6). Dit is het universele plan van de rechtvaardigmaking. Het geloof grijpt zich vast aan de gerechtigheid Gods door het aanvaarden van Gods plan zondaren te rechtvaardigen door het offer van Jezus Christus, en zo maakt het de zondaar rechtvaardig. Het geloof aanvaardt en eigent zich toe het hele plan van de goddelijke gerechtigheid dat ontvouwd is in de Persoon en in het werk van de Heere Jezus. Het geloof verheugt zich wanneer het Hem in onze natuur in de wereld ziet komen en dat Hij in die natuur de wet in elke tittel en jota gehoorzaamt, hoewel Hij Zelf niet onder de wet was, totdat Hij Zichzelf voor ons eronder stelde. Het geloof verheugt zich ook wanneer het ziet hoe de Heere, Die onder de wet gekomen was, Zich als een volkomen verzoening opoffert en door Zijn lijden en sterven aan het goddelijk recht volkomen genoeg doet.

Het geloof klampt zich vast aan de Persoon, het leven en het sterven van de Heere Jezus als haar enige hoop en het kleedt zich in de gerechtigheid van Christus. Het roept: "De straf, die mij de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is mij genezing geworden." Welnu, de mens die Gods methode - de rechtvaardiging van de mens door de gerechtigheid van Jezus - voor waar aanneemt en Jezus aanvaardt en op Hem steunt, is een rechtvaardige. Hij die zijn vertrouwen alleen stelt op het leven en sterven van de heerlijke verzoening die God in Christus heeft aangebracht, is in Gods ogen gerechtvaardigd en is door de Heere Zelf onder de rechtvaardigen opgeschreven. Zijn geloof is hem tot gerechtigheid gerekend omdat zijn geloof de gerechtigheid van God in Christus Jezus aangrijpt. "Een iegelijk die gelooft is gerechtvaardigd van alles, waarvan gij niet kon gerechtvaardigd worden door de wet van Mozes" (Hand. 13: 39). Dit is het getuigenis van het geïnspireerde Woord, en wie zal het loochenen?

Maar de gelovige is ook rechtvaardig in een andere zin, waaraan de buitenwereld meer waarde toekent, al is het één niet waardevoller dan het ander. De mens die in God gelooft wordt door dat geloof opgewekt tot alles wat rechtvaardig, goed en waarachtig is. Zijn geloof in God verandert zijn zinnen en maakt hem eerlijk. Hij is oprecht in zijn oordeel, in zijn verlangen, in zijn streven en in zijn hart. Zijn zonde is hem uit genade vergeven en in het uur van de verzoeking roept hij: "Hoe kan ik dan dit een zo groot kwaad doen en zondigen tegen God?" Hij vertrouwt op het vergoten bloed waarin God heeft voorzien voor het uitwissen van de zonde, en omdat hij in dat bloed gewassen is, kan hij zich onmogelijk opnieuw bezoedelen.

De liefde van Christus noodzaakt hem alles te zoeken wat in Gods oog waarachtig, eerlijk, goed, welbehaaglijk en loffelijk is. Nu hij door het geloof het voorrecht van aanneming heeft ontvangen, streeft hij ernaar om als een kind van God te leven. Nu hij door het geloof een nieuw leven heeft ontvangen, wandelt hij in nieuwigheid des levens. "Onzedelijke principes weerhouden Gods kind ervan te zondigen." Als iemand in zonde leeft en daarin zijn vermaakt heeft, heeft hij niet het geloof van Gods uitverkorenen, want het ware geloof reinigt de ziel. Het geloof dat door de Heilige Geest in ons gewerkt wordt, is de grootste zonde-doder onder de hemel. Door Gods genade raakt het de vezels van ons bestaan, verandert het de verlangens en genegenheden, en maakt het de mens een nieuw schepsel in Christus Jezus. Als er op aarde mensen zijn die werkelijk rechtvaardig genoemd kunnen worden, zijn het diegenen die dat gemaakt zijn door het geloof in God door Jezus Christus onze Heere. In feite is niemand "rechtvaardig", behalve diegenen aan wie de Heilige Geest die benaming geeft en die door het *geloof* leven. Het geloof vertrouwt God en daarom heeft het Hem lief, daarom gehoorzaamt het Hem, daarom wordt het Hem gelijkvormig. Het is de wortel van de heiligheid, de bron van gerechtigheid, het leven van de rechtvaardige. God is zo waarachtig, dat het verdacht maken van Hem onrecht is: en wie de Heere zulk onrecht aandoet is niet een rechtvaardige. Een rechtvaardige moet eerst de grootste van aller schepselen eerlijk behandelen. Het zou vruchteloos zijn wanneer hij alleen zijn medemens eerlijk zou behandelen en God opzettelijk onrecht zou aandoen. In feite zou hij de naam rechtvaardige niet waard zijn. Geloof is datgene wat de Heere billijk van Zijn schepselen verdient te ontvangen. Hij heeft er recht op dat we geloven in wat Hij zegt, en wel bijzonder met betrekking tot het Evangelie. Wanneer Gods grote liefde in Christus Jezus duidelijk voor ogen wordt gesteld, zal het door de reinen van hart geloofd worden. Als de grote liefde van Christus in het sterven voor ons ten volle wordt verstaan, moet het door elk oprecht mens geloofd worden. Het getuigenis van God aangaande Zijn Zoon niet geloven is het ergste onrecht dat men de onbegrensde liefde aandoet. Wie niet gelooft heeft Gods getuigenis van de onuitsprekelijke genade afgewezen en datgene verworpen wat de aanbiddelijke dank van de mens verdient, aangezien alleen deze gave aan Gods gerechtigheid kan voldoen en de mens een gerust geweten kan geven. Ons volkomen rechtvaardig te zijn moet een ware rechtvaardige in God geloven en in alles wat Hij heeft geopenbaard.

Er zijn mensen die ten aanzien van dit rechtvaardig-zijn denken dat dit alleen de buitenkant van het leven en niet het geloof van de mens raakt. Ik zeg dat dit niet zo is. Rechtvaardigheid heeft te maken met het binnenste van de mens, het centrum van zijn mens-zijn. En ware rechtvaardigen verlangen er toch naar om in de verborgen delen gereinigd te worden, en in het verborgene willen ze wijsheid leren. Dat is toch zo? We horen steeds beweren dat het verstand en het geloof een provincie vormen die ontheven is van de rechtspraak van God. Is het inderdaad waar dat ik mag geloven wat ik wil geloven zonder dat ik God voor mijn geloof verantwoording schuldig ben? Niet één deel van ons mens-zijn valt buiten het gebied van het goddelijk recht. De mens ligt in al zijn hoedanigheden onder de soevereiniteit van Hem Die ons schiep en we moeten evenzeer oprecht geloven als oprecht handelen. Eigenlijk is ons doen en denken zo ineengestrengeld en in elkaar gevlochten, dat deze twee onmogelijk van elkaar gescheiden kunnen worden. Als we zeggen dat een correct uiterlijk leven voldoende is, is dat in tegenspraak met de algehele bedoeling van het Woord van God. Ik ben verplicht om God evenzeer met mijn verstand als met mijn hart te dienen. Ik moet geloven wat God openbaart en ook doen wat God beveelt.

"De rechtvaardige zal door het geloof leven." Deze zin veronderstelt de enge poort die aan de ingang van de weg staat - de smalle weg die tot het eeuwige leven leidt. Ze maakt een abrupt eind aan alle zogenaamde gerechtigheid, behalve aan die gerechtigheid die door het geloof is.

De beste mensen ter wereld kunnen alleen door het geloof leven, er is geen andere weg om voor God rechtvaardig te zijn. We kunnen zelf niet rechtvaardig leven. Als we op onszelf gaan vertrouwen, of op iets wat van ons komt, hebben we niet het leven uit God gekend zoals de Heilige Schrift dat ons leert. U moet alle vertrouwen in alles wat u bent of hoopt te zijn opgeven. U moet het door melaatsheid bezoedelde kleed van wettische gerechtigheid afrukken en van uw eigen-ik in welke vorm ook afstand doen. Zelfvertrouwen ten aanzien van geloofszaken zal tot zelfvernietiging leiden. U moet zich op God verlaten zoals Hij is geopenbaard in Zijn Zoon Jezus Christus, en op Hem alleen.

De rechtvaardige zal door het geloof leven. Maar diegenen die het van de werken van de wet verwachten, zijn onder de vloek en kunnen voor God niet bestaan. Hetzelfde geldt ook voor diegenen die op wat ze zien of voelen proberen te leven. Ze beoordelen God naar wat ze zien: als Hij in Zijn voorzienigheid vrijgevig is, is Hij een goede God. Als ze arm zijn hebben ze geen goed woord voor Hem over, want ze beoordelen Hem naar wat ze voelen, ervaren en zien. Als God vast op een doel aanwerkt en als ze Zijn bedoeling zien, loven ze Zijn wijsheid. Maar wanneer ze Zijn bedoeling of de wijze waarop de Heere werkt om dat doel te verwezenlijken niet begrijpen, staan ze direct met hun oordeel klaar en zeggen ze dat het Hem aan wijsheid ontbreekt. Leven op het gevoel blijkt een zinloze wijze van leven te zijn en brengt de dood aan alle troost en hoop.

Teveel mensen zeggen: "Ik ben mijn eigen gids, ik zal zelf dogma's maken en ik zal ze naar eigen inzicht veranderen en inrichten." Dat is de dood voor de geest. Meegaan met de tijd betekent dat men een vijand van God is. De weg des levens is geloven wat God heeft geleerd, met name geloven in Hem, Die God als een Verzoening voor de zonde heeft gesteld, want hierdoor wordt God alles en wijzelf niets. Wanneer we op een onfeilbare openbaring vertrouwen en ons op een almachtige Verlosser verlaten, hebben we rust en vrede. Maar op het andere wankelbare principe worden we vallende sterren, die voor eeuwig naar de zwarte duisternis verwezen worden.

Hetzelfde geldt evenzeer voor de verbeelding. We komen vaak mensen tegen met een ingebeelde godsdienst. Mensen geloven in opwellingen, dromen, geluiden en wonderbaarlijke dingen die ze menen te hebben gezien: allemaal bedrog, en toch zijn ze er helemaal door gefascineerd. Ik smeed u deze waardeloze dingen weg te gooien, want hierin zit geen voedsel voor de geest. Het leven van mijn ziel ligt niet in wat ik denk, of me inbeeld, of veronderstel, of in welk heerlijk gevoel ik heb, maar alleen in datgene wat het geloof voor het eeuwig Woord van God houdt. We leven voor God door het geloof in een belofte, door het vertrouwen op een Persoon, door het aanvaarden van een gerechtigheid en door ons over te geven aan God - Vader, Zoon en Heilige Geest. Onvoorwaardelijk vertrouwen in Jezus, onze Heere, is de weg des levens, en elke andere weg leidt naar de dood. Laat diegenen die deze uitspraak bekrompen of onverdraagzaam noemen zeggen wat ze willen. Ze zal, ondanks het feit dat ze er niets van hebben willen weten, even betrouwbaar blijven als nu.

Er ligt veel opgesloten in de uitspraak: "De rechtvaardige zal door het geloof leven." Ze zegt niet welk onderdeel van zijn/haar leven voor zijn/haar geloof bepalend is, of welk onderdeel in zijn/haar leven het beste bewijs van zijn/haar geloof is: het omvat het begin, de voortzetting, de groei en de vervolmaking van het geestelijke leven, en dat is allemaal door het geloof. Zodra een mens tot geloof komt, begint hij voor Gods aangezicht te leven: hij vertrouwt zijn God, hij gelooft wat God van Zichzelf heeft geopenbaard, hij verlaat zich, rust en steunt op zijn Zaligmaker, en op dat ogenblik wordt hij een geestelijk levend mens. Hij begint geestelijk leven te vertonen door God de Heilige Geest. Voordat hij geloofde was zijn gehele bestaan slechts een vorm van de dood: wanneer hij tot God de toevlucht gaat nemen, vangt het eeuwige leven aan en is hij van Boven geboren.

Ja, maar dat is niet alles, zelfs niet de helft ervan. Want als die mens voor God blijft leven, als hij zijn weg in heiligheid des levens verder gaat, moet zijn volharding de vrucht van zijn aanhoudend geloof zijn. Het zaligmakende geloof is niet één enkele daad die op zekere dag geschiedt en eindigt: het is een voortgaande en aanhoudende daad het hele leven van een mens door. De rechtvaardige begint niet alleen door het geloof te leven, maar hij blijft door het geloof leven: hij begint niet in de geest en eindigt in het vlees, en ook gaat hij niet tot zover door genade en vervolgt hij zijn weg door de werken der wet. "De rechtvaardige zal door het geloof leven", zegt de tekst in de Hebreeën, maar zo iemand zich onttrekt, Mijn ziel heeft in hem geen behagen. Maar wij zijn niet van degenen die zich onttrekken ten verderve, maar van degenen die geloven tot behoudenis der ziel" (Hebr. 10: 38, 39). Het geloof is onontbeerlijk, elke dag en alle dagen, in alles. Ons natuurlijk leven begint met te ademen en het moet blijven ademen: wat de adem voor het lichaam is, is het geloof voor de ziel.

13.

MAG IK GELOVEN?

U weet wie Jezus is en u gelooft dat Hij de Zoon van God, de Zaligmaker van mensen is. U bent ervan overtuigd dat "Hij volkomen kan zaligmaken degenen, die door Hem tot God gaan." U twijfelt niet aan deze eeuwige waarheden die Zijn Godheid, Zijn geboorte, Zijn dood, Zijn opstanding en Zijn wederkomst omvatten. U twijfelt eraan "of u persoonlijk aan de zaligheid deel mag hebben." U bent er volkomen zeker van dat het geloof in Jezus Christus wie dan ook zal zalig maken – u zal zalig maken, indien u het beoefent. U twijfelt niet aan het leerstuk van de rechtvaardiging door het geloof. U hebt dat geleerd en het staat voor u onwrikbaar vast dat wie in Hem gelooft eeuwig leven heeft. En u weet dat wie tot Hem komt, niet uitgeworpen zal worden. U kent het geneesmiddel en u gelooft in de kracht ervan. Maar dan komt de twijfel - mag ik erdoor genezen worden? Achter uw geloof in geloof schuilt de sombere gedachte: "Mag ik geloven? Mag ik vertrouwen? Ik zie dat de deur openstaat: velen gaan naar binnen. Mag ik? Ik zie dat in de heilige fontein de ergste zonden afgewassen worden. Velen worden gereinigd. Mag ik me afwassen en rein worden?"

Ik omschrijf niet wat twijfel uitdrukt, er kunnen allerlei soorten twijfels naar boven komen die u alle troost, ja zelfs alle hoop ontnemen. Wanneer er een preek gehouden wordt is het alsof iemand allerlei soorten lekkernijen op een tafel uitstalt. U kijkt ernaar, maar u meent geen enkel recht te hebben om aan te zitten en toe te tasten. Dat is een droevige misvatting. De gevolgen hiervan zullen noodlottig zijn, tenzij u ervan verlost wordt. Het knaagt aan u als een roofzuchtig monster. Wanneer u de beekjes met hun schuimend water ziet stromen en u heeft dorst denkt u toch niet dat u niet mag drinken? Als dat wel zo is bent u niet goed wijs. U spreekt en denkt als iemand die zijn verstand heeft verloren. Toch verkeren er geestelijk velen in deze toestand. Dit twijfelen aan uw recht om tot Jezus te komen is een droevige zaak. Het bederft uw lezen en luisteren en uw poging om te bidden. En u zult nooit troost ontvangen totdat deze vraag in uw hart: "Mag ik?" eens en voorgoed beantwoord is.

Als u het Oude en Nieuwe Testament helemaal doorleest moet u mij eens één enkel vers aanwijzen waarin God gezegd heeft dat u niet mag komen en dat u uw vertrouwen niet op Christus mag stellen. Misschien zult u antwoorden dat u dat niet in de Bijbel verwacht te lezen, maar God kan het ergens gezegd hebben terwijl dat niet is opgetekend. Welnu, zegt Hij: "Ik heb niet in het verborgen gesproken, in een donkere plaats der aarde; Ik heb tot het zaad Jakobs niet gezegd: Zoekt Mij tevergeefs" (Jes. 45: 19). Maar Hij heeft u steeds weer bevolen Zijn aangezicht te zoeken, maar Hij heeft nooit gezegd dat u Zijn aangezicht tevergeefs zult

zoeken. Zet die gedachte uit uw hoofd. Opnieuw ga ik terug naar wat ik heb gezegd: nergens in de Schrift wordt u toestemming geweigerd om te komen en om uw ziel eens en voorgoed op Christus te laten rusten. Er staat geschreven: "Die wil, neme het water des levens om niet" (Openb. 22: 17). Sluit dit u uit? En verder: "Die de Naam des Heeren zal aanroepen, zal zalig worden" (Rom. 10: 13). Bent u hierop een uitzondering? Nee, dit sluit u in; dit nodigt u uit; dit moedigt u aan. Er staat nergens in de Schrift dat u, als u komt, uitgeworpen zult worden, of dat Jezus Christus de zondelast, als u deze aan Zijn voeten neerlegt, niet zal wegnemen.

Duizend Schriftgedeelten nodigen u uit, maar niet één gedeelte staat met uitgetrokken zwaard om u van de Boom des levens vandaan te houden. Onze hemelse Vader zet Zijn engelen aan de poorten van Zijn huis om alle komenden te ontvangen. Maar er zijn geen honden die tegen arme bedelaars blaffen, en ook geen waarschuwingen dat overtreders moeten oppassen. Kom en wees welkom.

Geloof u niet dat het de Heere Jezus Christus zeer eigen is u te verbieden twijfels te opperen of u mag komen en de zoom van Zijn kleed mag aanraken? Zeker, als iemand Jezus Christus zou schilderen als een asceet⁷ die vanuit de hoogte het geringere volk dat nog nooit tot Zijn heilige waardigheid gekomen was, afwijst; als iemand Hem zou schilderen als een farizeeër die tollenaars en zondaren verstoot, of als een ijsberg van gerechtigheid die de goddelozen zou doen ijzen, zou dat vuile lastering van Zijn Goddelijke natuur zijn. Als iemand zou zeggen dat Jezus Christus veeleisend is - dat Hij zondaars niet wil ontvangen precies zoals ze zijn, maar heel wat van hen eist en alleen diegenen ontvangt die, net als Hij, goed, eerlijk en voortreffelijk zijn - zou dat geen waarheid zijn, maar precies het tegenovergestelde ervan. Want toen Hij op aarde was werd Hem de beschuldiging in het aangezicht gegooid dat "deze Mens de zondaars ontvangt en met hen eet." En de profeet zei zeer terecht van Hem: "Het gekrookte riet zal Hij niet verbreken en de rokende vlaswiek zal Hij niet uitblussen" (Jes. 42: 3).

Het is verbazingwekkend hoe kleine kinderen weten wat voor karakter iemand heeft. Ze weten intuïtief wie vriendelijk is. En dat geldt ook voor verliefde vrouwen. Ze houden geen ellenlange redeneringen over het persoonlijk karakter van de man, maar ze stellen al heel snel vast wat voor karakter hij heeft. Welnu, de kinderen klommen op de knie van onze Verlosser, en de moeders brachten hun kleintjes om ze door Hem te laten zegenen. Hoe kunt u dan denken dat Hij u zal verstoten? De vrouwen weenden en smeekten en beklagden diegenen, die Hem weigerden, vandaar dat ik zeker weet dat Hij niet moeilijk te bewegen is. Daarom wil ik dat u hiervan overtuigd bent - dat het de Zaligmaker niet eigen is er ook maar één moment aan te denken om u af te wijzen en u bij Hem vandaan te houden. Diegenen die Hem het beste kennen zullen zeggen, dat het onmogelijk is dat Hij armen en noodduftigen ooit zal weigeren. Het is onmogelijk dat een blinde die tot Hem roept het gezichtsvermogen niet ontvangt, en dat een hongerige die op Hem ziet geen voedsel ontvangt. Hij was met onze zwakheden begaan - de zachtmoedigste, tederste en meest liefdevolle van allen die ooit op aarde hebben geleefd. Ik smeed u daarom het als vanzelfsprekend te achten dat u vrijmoedig tot Hem mag komen en dat u niet hoeft te vrezen om afgewezen te worden. Als Hij kracht heeft om u te genezen wanneer u Hem aanraakt, wees er dan zeker van dat u Hem mag aanraken. U mag zonder enige twijfel geloven, want Jezus is te beminnenswaardig om u te weigeren. Het zal Hem een vreugde zijn u te ontvangen. Het is onmogelijk dat Hij u afwijst. Het is Hem niet eigen om u uit Zijn aanwezigheid te verstoten.

Nogmaals, zult u aan Christus' volkomen macht om zalig te maken denken en er toch wat

⁷ Asceet: iemand die een godzalig leven leidt, die zich aan godsdienstige praktijken en boetedoeningen wijdt. (noot vertaler)

tegenin brengen? Christus was zo vol kracht om te zegenen dat de verborgen kracht zelfs Zijn kleed doortrok. Ze overstroomde Zijn gezegende Persoon, ze daalde neer tot aan de zoom van Zijn kleed, zelfs tot aan die zoom die elke Jood om Zijn kleed droeg - die blauwe rand. Ze ging in die zoom zodat er, toen de vrouw alleen de uiterste rand van Zijn kleed aanraakte, kracht in haar stroomde (Lukas 8: 42-48). Als het aanraken een aanraken van het geloof was, deed het er niet toe waar het contact werd gemaakt. We beoordelen iemands gewilligheid om te helpen vaak aan wat hij bezit. Wanneer iemand weinig te geven heeft moet hij zijn geld economisch uitgeven. Als hij weinig geld overheeft, moet hij elk dubbeltje voordat hij het uitgeeft omkeren. Maar wanneer een edelman onnoemelijk veel bezit heeft, ben ik ervan overtuigd dat hij, wanneer hij een gul en teer hart heeft, royaal geeft. De gezegende Heere is zo vol geneeskracht dat Hij wonderen van genezing moet blijven verrichten. En omdat het Hem eigen is bereidwillig te zijn, geeft het Hem vreugde en blijdschap om diegenen die tot Hem komen tot overvloeiens toe kracht te schenken.

U weet dat, wanneer er niet voldoende water in een stad is, het gemeentebestuur een bevel uitgeeft dat er slechts zoveel gebruikt mag worden en dat openbare badhuizen en fabrieken beperkingen worden opgelegd omdat de kostbare vloeistof schaars is. Maar wanneer u na een regenseizoen langs de Theems loopt, lacht u bij de gedachte aan een beperkte voorraad en zuinigheidsvoorschriften. Als een hond uit een rivier wil drinken vraagt niemand zich ooit af of hij daartoe het recht heeft. Hij gaat naar het water en likt het op, en bovendien rent hij prompt erin zonder rekening te houden met diegenen die eventueel na hem moeten drinken. Let op het vee hoe het tot aan de knieën in het water staat en drinkt en nog eens drinkt. En niemand die de Theems opgaat zegt ooit dat die arme Londenaren gebrek aan water zullen krijgen omdat de honden en het vee het opdrinken voordat het Londen bereikt. Nee, het komt nooit bij ons op de eigenaren van die honden en koeien te vragen hun dat te beletten, want er is zoveel water dat het iedereen vrij moet staan meer dan genoeg te drinken. Uw vraag is: "Mag ik? Mag ik?" Ik beantwoord die vraag met dit te zeggen: er is niets om u te verbieden; het is Christus zeer eigen om u aan te moedigen en er is zoveel genade in Hem dat u niet mag denken dat Hij de minste reden kan hebben om Zijn oneindige genade te onthouden.

Stel bovendien dat u net als die vrouw tot Christus komt en dat u de zoom van Zijn kleed aanraakt. U zult Hem hiermee niet beledigen. Hij bemerkte dat er kracht van Hem was uitgegaan, maar dat kwam niet omdat Hij pijn gevoelde. Volgens mij merkte Hij het aan de vreugde die dit Hem gaf. Iets gaf Hem ongewone blijdschap. Door Zijn kleed heen voelde Hij dat iemand Hem door het geloof had aangeraakt en Hij had er een vermaak in hierop te antwoorden door van Zichzelf geneeskracht te doen uitgaan.

U zult, o zondaar, mijn Heere niet bezoedelen wanneer u Hem al uw zonden brengt. Hij zal niet opnieuw moeten sterven om uw nieuwe last van zonde weg te doen. Hij zal niet één druppel bloed moeten vergieten om uw vermenigvuldigde zonden te verzoenen: het éne Offer op Golgotha voorzag in alle schuld die u nog zou kunnen maken. Als u komt precies zoals u bent, zal Hij de hemel niet opnieuw moeten verlaten en zal Hij niet opnieuw op aarde geboren moeten worden en wéér een leven vol droefheid moeten leiden om u zalig te maken. Hij zal niet een tweede doornenkroon moeten dragen of nóg een wond in Zijn handen of voeten of zij moeten dragen. Hij heeft het werk van de verzoening volkomen aangebracht. Herinnert u zich niet Zijn overwinningskreet - "Het is volbracht?" U kunt Hem niet beledigen al worden al uw kreukende woorden en uitlatingen op Hem gelegd. U zult Hem van niets beroven ondanks dat het aanraken door het geloof u leven geeft. Er is zo'n volheid in Hem dat ze, al komt u, arme zondaars, allemaal tegelijk en al heeft Hij met Zijn verdienste voor al uw zonden betaald, niet verminderd is. Wanneer u zich met het oneindige bezighoudt kunt u verdelen en aftrekken, maar u kunt niet verminderen. Al zou het hele menselijke geslacht in de oneindige fontein van

Jezus verdienste gewassen worden, dan zou ze nog steeds oneindig blijven.

Anderen net zoals u hebben het aangedurfd om tot Hem te gaan en er is er niet één afgewezen. Als kind dacht ik net als u dat het Evangelie iets heel buitengewoons was en dat het voor iedereen toegankelijk was, behalve voor mij. Het zou me helemaal niet verbaasd hebben als zowel mijn broer en zusters als mijn vader en moeder gered waren. Maar ergens kon dat niet voor mij gelden. Het was iets kostbaars, evenzeer buiten mijn bereik als de diamanten van de koningin. Dat dacht ik. Voor velen is het als een tram in beweging waar ze niet op kunnen springen. Ik dacht werkelijk dat iedereen gered zou worden, maar ik niet. En kort nadat ik om genade ging roepen vond ik haar. De moeilijkheden waarop ik rekende werden op lieflijke wijze verijdeld. Ik geloofde en vond terstond rust voor mijn ziel. Toen ik eenmaal verstond dat "er leven was voor één blik op de Gekruisigde" wierp ik die blik op Hem en ik vond eeuwig leven.

Niemand getuigt anders. Ik daag het heelal uit te bewijzen dat er iemand is die van Christus' deur weggejaagd of verboden werd in Hem een Zaligmaker te vinden. Ik smeeek u daarom er acht op te geven dat, aangezien deze weg hem leven en vrede heeft gebracht, God hem als de gebruikelijke hoofdweg der genade heeft aangewezen. Arme, schuldige zondaren, er is een bordje geplaatst: "Deze weg voor zondaren, deze weg voor de schuldige, deze weg voor de hongerige, deze weg voor de dorstige, deze weg voor de verlorene. Kom herwaarts tot Mij, allen die vermoeid en belast zijt, en Ik zal u rust geven." Welnu, u hoeft echt niet te zeggen: "Als ik mag." U kunt onmogelijk zeggen: "Als ik mag", omdat u allereerst uitgenodigd wordt te komen en Christus als uw Zaligmaker aan te nemen - u wordt steeds maar weer opnieuw in het Woord van God uitgenodigd. "De Geest en de bruid zeggen: Kom! En die het hoort, zegge: Kom! En die dorst heeft, kome; en die wil neme het water des levens om niet" (Openb. 22: 17). "O alle gij dorstigen, komt tot de wateren, en gij, die geen geld heeft, komt, koopt en eet, ja komt, koopt zonder geld en zonder prijs, wijn en melk" (Jes. 55: 1). Jezus Christus nodigt allen die vermoeid en belast zijn om tot Hem te komen en Hij zal hun rust geven. God is eerlijk in Zijn uitnodigingen. Nadat ik u de vele uitnodigingen uit het Woord van God heb voorgelezen kunt u niet zeggen: "Als ik mag."

Het is goddeloos om aan Gods welgemeende bedoelingen te twijfelen. U wordt niet alleen uitgenodigd, u wordt gesmeekt. Veel Schriftgedeelten gaan veel verder dan alleen maar een uitnodiging. God beweegt en smeekt u tot Hem te komen. Het lijkt alsof Hij roept: "Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de HEERE HEERE, zo Ik lust heb in de dood des goddelozen! Maar daarin heb ik lust, dat de goddeloze zich bekere van zijn weg en leve. Bekeert u, bekeert u want waarom zoudt gij sterven, o huis Israëls?" (Ezech. 33: 11). Toen onze Heere en Meester het feest aanrichtte en diegenen die genodigd waren niet kwamen, zond Hij Zijn dienstknechten uit om hen te dwingen binnen te komen. Hij nodigde hen niet slechts uit, Hij oefende een goddelijk dwingen uit. Ik zou allen van u die niet in Jezus hebben geloofd, willen smeken, bewegen en aansporen dat nu te doen. In de Naam van Jezus smeeek ik u de Heere te zoeken. Ik zeg niet alleen tegen u: "Wilt u of wilt u niet?", maar ik zou mijn hele hart naast het verzoek willen leggen en tot u willen zeggen: "Kom tot Jezus. Kom en laat uw schuldige ziel op Hem steunen." Verstaat u de boodschap van het Evangelie niet? Weet u wat het eist en wat het geeft? Als u in Jezus gelooft zult u terstond volkomen vergeving ontvangen. U zult een leven ontvangen dat nooit zal sterven, u zult het nu ontvangen, zo snel als een bliksemflits, als u alleen maar in de Zoon van God gelooft. Wie u ook bent, wat u ook gedaan heeft, als u met uw hart zult geloven in Hem Die God uit de dood heeft opgewekt en u Hem vervolgens als uw Heere en Zaligmaker gehoorzaamt, zult u, wat uw zonde en ongerechtigheid ook zijn, vergeving ontvangen. God zal uw zonden uitdelgen als een wolk. Hij zal maken dat u *de novo* - opnieuw - begint. Hij zal u een nieuw schepsel maken in Christus

Jezus. Het oude zal voorbijgaan en alles zal nieuw worden.

Maar het komt hierop aan - geloven in Jezus. U mag mij recht aankijken en roepen: "Maar mag ik?" Mag u? Wel, u wordt ertoe aangespoord, u wordt genodigd, gesmeekt. En dat is nog niet alles. U wordt zelfs bevolen dat te doen. Dit is het bevel - dat u gelooft in Jezus Die Hij gezonden heeft. Dit is het Evangelie: "Die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden; maar die niet geloofd zal hebben, zal verdoemd worden" (Mark. 16: 16). Er is een bevel met een dreigen met straf voor ongehoorzaamheid. Zal iemand nu nog zeggen: "Mag ik?" Als ik lees: "Gij zult de Heere, uw God, liefhebben met geheel uw hart", zeg ik dan: "Mag ik God liefhebben?" Als ik lees: "Eert uw vader en uw moeder", zeg ik dan: "Mag ik mijn vader en moeder eren?" Nee. Een bevel is een verlot en iets meer. Het geeft volledige toestemming en veel meer. Aangezien u als u niet gelooft verdoemd wilt worden heeft u daarom wel het recht ontvangen om te geloven - niet alleen toestemming, maar een bijzonder praktisch bevel. Ach, kunt u het niet begrijpen? Zult u niet tot God roepen: "Heere, als u mij zult veroordelen als ik niet geloof, dan heeft u mij in het Evangelie de volle vrijheid gegeven om te geloven. Daarom kom ik en stel ik mijn vertrouwen op Jezus." "Als ik mag" - er moet nu maar eens een eind aan deze vraag komen. Wilt u het niet laten? Moge de Heilige Geest u, arme zondaar, laten zien dat u nu uw last aan Jezus' voeten mag neerleggen en dat u terstond gered bent. U mag geloven. U hebt nu volledige toestemming om uw zonden te belijden en u zult onmiddellijk vergeving ontvangen. Probeer het maar. Werp uw schuldige ziel op Hem en sta, vergeven en vernieuwd, op om van nu voortaan als een wonder van liefde in vurige dankbaarheid te leven.

14.

EEN OVERBODIGE VRAAG BEANTWOORD

"Als ik de zoom van Zijn kleed mag aanraken, zal ik genezen zijn." Maar dan rijst deze wraage vraag: "Maar kan ik dat? Ik weet dat ik het mag als ik het kan, maar ik kan het niet."

Welnu, dat is de vraag die ik ga beantwoorden. De wil om in Christus te geloven is evenzeer een werk van genade als het geloof zelf, en waar de wil en een sterk verlangen worden gegeven, is er reeds een mate van genade ontvangen en daarbij de kracht om te geloven. Weet u niet dat de wil om overspel te plegen volgens de Schrift als overspel beschouwd wordt? "Hij heeft alrede overspel in zijn hart met haar gedaan." Welnu, als alleen al de gedachte eraan en de wil ertoe onkuisheid zelf zijn, dan bevat een verlangen om te geloven in zich het voornaamste deel van het geloof. Ik zeg niet dat het alles is, maar wel zeg ik dit: indien de kracht van God een mens gewillig heeft gemaakt om te geloven, is het grootste werk gedaan en zal zijn daadwerkelijk geloven te zijner tijd volgen.

De volkomen bereidwilligheid om te geloven is negentiende van het geloven. Voor zover het willen bij u aanwezig is, zult u de kracht die u nu nog niet bemerkt, zeker ontvangen. De mens is dood en niets is zo moeilijk als hem tot leven te brengen. Maar in het geval voor ons is de levendmaking volbracht, want wat zijn gewilligheid betreft leeft de mens: Hij wil geloven, hij hunkert ernaar om te geloven, hij verlangt ernaar om te geloven; wat is er veel voor hem gedaan! Het opstaan uit de dood is iets grootser dan het opvoeren van een levensecht stuk. Het geloof in Christus is de eenvoudigste daad die iemand ooit verricht. Het is de daad van een kind; ja, het is de daad van een pasgeboren baby in de genade. Een pasgeboren baby verricht nooit een bijzonder ingewikkelde handeling. We zeggen: O, dat is zoiets "baby-achtigs", en dat betekent dat het erg klein is. Welnu, het geloof komt op het moment dat het kind in Gods huisgezin is geboren. Één van de eerste tekenen en blijken van de wedergeboorte is het

geloof. Daarom moet het een heel, heel eenvoudig iets zijn. Ik schroom niet te zeggen dat het geloof in Christus in geen enkel opzicht verschilt van het geloof in iemand anders, behalve dat de Persoon op Wie men zijn vertrouwen stelt zo geheel anders is. U vertrouwt op uw moeder: u mag op dezelfde wijze op Jezus Christus, de Zoon van God vertrouwen. U vertrouwt op uw vriend: het is dezelfde daad die u moet doen ten opzichte van uw hogere en betere Vriend. U gelooft het nieuws dat gewoonlijk in de dagbladen verschijnt: het is dezelfde daad die de Schrift en Gods belofte gelooft.

De reden waarom het geloof in de Heere Jezus een voortreffelijker daad is dan het geloof in iemand anders is hierin gelegen: het is een voortreffelijker Persoon in Wie u gelooft en het is voortreffelijker nieuws dat u gelooft. En uw natuurlijk hart is afkeriger om in Jezus te geloven dan in iemand anders. De Heilige Geest moet uw geloof leren de hoge dingen van Jezus Christus te grijpen, maar die greep is door de hand van een eenvoudig, kinderlijk geloof. Maar het is hetzelfde geloof. Het is Gods gave in zover dat God u het verstand en de wijsheid geeft om u in geloof op Hem te richten en Hem te ontvangen. Het vertrouwen van een kind in zijn vader is bijna altijd een bijzonder groot vertrouwen, het vertrouwen dat we nu juist voor onze Heere Jezus zouden willen vragen. Veel kinderen geloven dat er niemand in de wereld zo belangrijk en goed, eerlijk en vriendelijk en in elk ander opzicht zo waardevol is als hun vader. En als iemand zou zeggen dat hun vader niet zo geweldig was, zou dat hun groot verdriet doen. Want als hun vader geen koning is, is dat een abuis. Zo denken kinderen over hun ouders, en dat is min of meer het geloof waarmee u tot de Heere Jezus Christus moet gaan. Die zoveel vertrouwen waard is en veel meer. Het geloof in de Heere Jezus Christus moet een geloof zijn waarmee we Hem ten zeerste vereren en verheerlijken.

Net zoals het kind er nooit bij stilstaat waar het brood en de boter de volgende morgen vandaan komen, en het nooit in het hoofdje opkomt zich zorgen te maken waar het nieuwe sokken zal halen wanneer de onderhavige sokken versleten zijn, zo moet u voor alles wat u tussen de hemel en hier nodig heeft op Jezus Christus vertrouwen - Hem vertrouwen zonder vragen te stellen. Hij kan en zal voorzien. Geef uzelf alleen helemaal aan Hem over, zoals een kind zich aan de zorg van een ouder toevertrouwt en zich op zijn gemak voelt. Ach, wat is het een eenvoudige daad, deze geloofsdaad! Naar mijn vaste overtuiging moet het een bijzonder eenvoudige daad zijn en is er niet veel wijsheid voor nodig omdat ik bemerk dat wijzen niet kunnen geloven. Machtigen kunnen het niet. Mensen die in zichzelf rechtvaardig zijn kunnen er niet bij. Het geloof is min of meer een daad die verricht wordt door diegenen die kinderlijk van geest zijn, die de wereld dwazen noemt en vanwege hun dwaasheid bespot en vervolgt. "Niet vele wijzen naar het vlees, niet vele machtigen, niet vele edelen, worden geroepen: Maar God ... heeft het zwakke der wereld uitverkoren ... en het onedele ... en het verachte heeft God uitverkoren" (1 Kor. 1: 26-28). Er zijn mensen die geen enkele opleiding hebben, maar die toch weten dat hun Bijbel waar is en die een heel groot geloof hebben: ze zijn arm in deze wereld, maar rijk in het geloof. Gelukkige mensen! Wat erg voor die wijzen die door hun wijsheid van het geloof in Jezus afgehouden worden! Ze hebben meer dan één universiteit bezocht, ze hebben alle graden die aardse wijsheid hun kan verlenen behaald, en toch kunnen ze niet in Jezus Christus, de Zoon van God geloven. O, vriend, denk niet dat het geloof één of ander moeilijk en raadselachtig iets is, want dan zouden deze hooggeplaatste "wranglers"⁸ en doctoren in de godgeleerdheid het geloof bezitten. Het is de eenvoudigste daad die de mens kan verrichten.

"Maar zal ik niet veel goede werken moeten doen?" zegt iemand. U zult er als u verlost bent

⁸ Student die bij het hoogste wiskunde-examen te Cambridge de eerste graad heeft behaald.

zoveel doen als u maar wilt. Maar ten aanzien van uw zaligheid moet u alle eigengerechtigheid wegwerpen als zoveel goddeloosheid die u zal verwoesten en schade berokkenen, en kom eenvoudig tot Christus, tot Christus alleen, en vertrouw op Hem.

"O", zegt iemand anders, "ik geloof dat ik een lichtpuntje zie. Als ik in staat word gesteld, als ik genoeg kracht krijg om in Jezus te geloven, zal ik genezen worden." Ik wil een andere vraag stellen: Weet u niet dat u verplicht bent in Christus te geloven - dat Christus er recht op heeft dat men in Hem gelooft? Naar mijn eigen overtuiging kunnen velen van u geloven en de meesten doen dit reeds. U hoopt alleen op tekenen en wonderen die nooit zullen komen. Waarom die kracht niet wat meer aangewend? De Geest van God heeft u een mate des geloofs gegeven. O, heb toch groter geloof, geloof toch meer onvoorwaardelijk. Wel, u heeft al bij de gedachte aan het niet-geloven in Christus. U voelde hoe onrechtvaardig en verkeerd dat was. In u sluimert reeds een vertrouwen op Hem. "Die God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt" (1 Joh. 5: 10). Zou u Christus tot een leugenaar willen maken? Waarom komt u niet met het geloof tevoorschijn en zegt u niet: "Ja, ik geloof, ik wil geloven dat de Christus, Die de Zoon des Allerhoogsten is en Die voor de zonde van de mens stierf, diegenen die in Hem geloven kan zalig maken en daarom geloof ik dat Hij mij zalig maakt. Of ik nu zink of zwem, ik vertrouw op Hem. Verloren of gered, ik zal op Hem vertrouwen. Precies zoals ik ben, met geen andere pleitgrond dan de zekerheid dat Hij kan en wil verlossen, werp ik mijn schuldige ziel op Hem." U heeft de kracht om Jezus te geloven wanneer u er reeds van overtuigd bent geworden dat Hij het waard is om geloofd te worden. U moet zich er alleen toe zetten om datgene wat God de Heilige Geest reeds in u gewerkt heeft, tot een praktisch eind te brengen en u zult onmiddellijk vrede vinden.

Maar indien er volgens u iets is wat uw geloof in Christus in de weg staat, alhoewel u weet dat u, zo u geloof had, gered zou zijn, dan smee ik u ernstig uzelf geen moment rust te gunnen voordat u een volkomen en zaligmakend geloof in Christus heeft. Want als u als ongelovige sterft bent u verloren, voor eeuwig verloren. Uw enig behoud ligt in het geloof in de Heere Jezus Christus met geheel uw hart en in het gehoorzamen van Zijn geboden.

OPROEP TOT BEKERING

door

C. H. Spurgeon

Predikant te Londen

STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG
2005

EEN ERNSTIGE OPROEP TOT BEKERING

*Zou Ik enigszins lust hebben in de dood des goddelozen, spreekt de Heere Heere?
Is het niet als hij zich bekeert van zijn wegen, dat hij leve?*
Ezechiël 18 : 53.

*Want Ik heb geen lust in de dood des stervenden,
spreekt de Heere Heere. Daarom bekeert u en leeft.*
Ezechiël 18 : 32.

*Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere Heere,
zo Ik lust heb in de dood des goddelozen;
maar daarin heb Ik lust, dat de goddeloze zich bekere van zijn weg en leve.
Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen,
want waarom zoudt gij sterven, o huis Israëls ?*
Ezechiël 33 : 11.

INLEIDING

Als de zonde volkomen in het bezit van het menselijk hart is, verschanst de zonde zich binnen de ziel zoals iemand die een fort heeft ingenomen, en zich haast om de muren te versterken en de bressen te repareren, opdat hij er niet opnieuw uit verdreven zou worden.

Onder de listige bedenksels van de zonde, om de ziel in haar macht te houden, en de mens te beletten om terug te keren tot zijn God, behoort het lasteren van zijn Maker, door Hem in een vals daglicht te stellen.

Zoals stof de ogen verblindt, zo verhindert de zonde de zondaar om God op de juiste wijze te beschouwen. "*Zalig zijn de reinen van hart, want zij zullen God zien*". Maar de goddelozen zien slechts, wat zij denken God te zijn. En dat is helaas, een beeld dat volstrekt ongelijk is aan God! Zij zeggen bijvoorbeeld dat God onbarmhartig is, terwijl Hij Zich verlustigt in genade. De ontrouwe dienstknecht in de gelijkenis was volkomen zeker van zijn zaak en zei op de stelligste wijze: "*Ik kende U, dat Gij een hard Mens zijt*", terwijl toch de aard en het wezen van God even ver verwijderd zijn van overmoed en afpersing, als het licht verwijderd is van de duisternis.

Als de mensen dit valse denkbeeld van God koesteren, dan wordt hun hart verhard. Gelovend dat het nutteloos is om zich tot God te wenden, gaan zij met nog meer beslistheid voort op de weg van de zonde. Zij denken dat God óf onverzoenlijk en haatdragend, óf onverschillig is voor het gebed van de mens, zodat, al zou Hij zijn gebed horen, er toch niet de minste waarschijnlijkheid is, dat Hij het ook zál verhoren. De mens koestert het akelige denkbeeld, dat God geen acht wil slaan op de schuldigen en ellendigen, als zij tot Hem roepen, dat hun gebed niet goed genoeg is voor Hem; dat Hij zoveel verwacht van Zijn schepselen, dat zij zelfs niet kunnen bidden zoals het Hem behaagt. Ja, dat Hij feitelijk met ons zoekt te twisten; dat Hij een aandrijver is, Die ons zoveel afperst als maar mogelijk is.

Zelf traag zijnde om te vergeven, oordeelt hij het volstrekt onwaarschijnlijk, dat de Heere zijn zonde zal kwijtschelden. Omdat de mens geen vriendelijke blik over heeft voor de armen en gevallenen, denkt hij dat ook de Heere geen onwaardigen zal aannemen.

Aldus belastert hij de Allerhoogste. Hij maakt Hem, Die de beste van de Koningen is, uit voor een tiran. Hem, Die onze beste Vriend is, beschouwt hij als een vijand. Hij, Die de Liefde Zelf is, wordt door hem voor de hatelijkste Persoon gehouden.

Dit is een van de boosaardigste bedenkingen van satan, waardoor hij de mensen weerhoudt om zich te bekeren.

Niemand geeft zich meer ongedwongen over aan de zonde, dan hij die zondigt in wanhoop, gelovende dat er voor hem geen vergeving is bij God.

Ziet gij de overeenkomst niet tussen leugen en zonde? Het zijn tweelingzusters. Heiligheid is waarheid, maar zonde is leugen, en de moeder van de leugens. De zonde brengt de leugen voort, en de leugen teelt weer zonde. Het is in het bijzonder door de God van liefde te lasteren, dat de leugen doet zondigen. Hij is een God die graag vergeeft. Waarom aarzelt de mens dan om zijn schuld te belijden en vergiffenis te ontvangen?

Hij is geen God die een welbehagen heeft in de ellende van de mensen. Waarom koesteren zij dan zulke boze gedachten van Hem? Zijn oor is niet doof voor de smartenkreten van de mensen. Zijn hart is niet traag om mededogen te gevoelen voor hun droefheid. Integendeel, Hij wacht om genadig te zijn. Zijn goedertierenheid is tot in eeuwigheid. Hij schept behagen in barmhartigheid. Waarom ontvlucht de mens dan Hem? God is liefde. Zijn liefde is onpeilbaar, getrouw en oneindig.

Wie is een vergevend God zoals Gij?

Wie heeft genade zo rijk en zo vrij?

Overtuiging van zonde

Het is een deel van onze arbeid als dienstknechten van Christus om te getuigen van de goedertierenheden van God tegenover de leugen, waarmee de zonde Zijn goedheid onteert. God werkt onder ons met het zwaard van de overtuiging van zonde. De brieven die ik hierover ontvangen heb, zijn mij een oorzaak van grote vreugde, hoe pijnlijk het de schrijvers ook viel om ze te schrijven. Het smart mij, dat iemand zozeer de wanhoop nabij gebracht is, maar het is alles beter dan onverschilligheid.

Ik betreur het niet dat zielen opgesloten worden in het gevangenhuis der wet, want ik hoop dat zij zullen uitgaan uit dit gevangenhuis en tot de volle vrijheid zullen komen van het geloof in Christus. Ik beken graag mijn voorliefde voor deze ouderwetse vormen van overtuiging van zonde. Het is mijn innige overtuiging, dat hieruit degelijker gelovigen voortkomen, dan uit de hedendaagse oppervlakkige wijze van beschouwen.

Het verblijdt mij als ik de Heilige Geest zie omkeren, neerwerpen, uitgraven, om zo een effen bodem te krijgen waarop de vaste grondslagen gelegd worden van de tempels van Zijn lof.

Ach, het is mijn ernstige bede, *dat de Heere van deze van zonde overtuigde strijders, make voor de leer van vrije genade, vertroosters voor Zijn treurenden, toegewijde dienstknechten van Zijn Koninkrijk! De Heere geve het om Zijns Naams wil.*

Dwaling

Er heerst in het hart van velen een grote dwaling, want zij koesteren een verkeerd denkbeeld van God. Zij zien Hem niet als de genadige en goedertieren God, die Hij werkelijk is. Het is het verlangen van mijn hart, om u deze dwaling aan te tonen.

Luister, u treurende, ik wens u niets dan de zuivere waarheid te zeggen. God verhoede het, dat ik U hem verkeerd zou voorstellen met het doel om u te vertroosten. Job vroeg zijn vrienden: *Zult gij voor God bedriegerij spreken?* En mijn antwoord op deze vraag luidt: Nooit. Ik zou van de Heere niets willen zeggen waarvan ik niet geloof dat het waar is, ook al zou de boze mij het lokaas voorhouden om daardoor het gehele mensdom te kunnen behouden.

Ik heb in zekere opwekkingsbijeenkomsten van sommige punten een ellendig tekort doen aan de waarheid kunnen ontdekken, om de mensen daardoor aan te moedigen. Maar al die vervalsing moet mislukken. Vertrouwing die uit achterhouding van de waarheid voortvloeit, is erger dan nutteloos. Blijvende vertrouwing moet tot de zondaars komen uit de zekere waarheid van God. Want zo niet, dan zal die hoop hun begeven in het uur als zondaars haar het meeste nodig hebben.

Daarom zal ik u van de waarheid spreken in al haar eenvoudigheid met betrekking tot de volzalige God, Wiens dienstknecht ik ben.

Ik smeed u, volhardt toch niet in het lasteren van Zijn oneindige liefde. O, u die uw zonde gevoelt, maar geen vertrouwen durft te stellen in uw vergevende God. Ik bid u, leer van Hem, en ken Hem, want dan zal dat woord in u vervuld worden: *Die Uw Naam kennen zullen op U vertrouwen*. Moge de Heilige Geest thans komen in al Zijn glans, opdat u bij Zijn licht, God mag zien zoals Hij is.

Vraag, verzekering, eed

Merk er op dat in al deze drie teksten door de Heere verklaard wordt, dat Hij geen lust heeft in de dood van de zondaren, maar dat die verklaring telkens krachtiger wordt uitgedrukt.

(1) De Heere stelt de zaak eerst voor als een vraag. Alsof Hij verwonderd was, dat Hem zoiets zou kunnen toegedicht worden, richt Hij Zich tot het verstand van mensen en vraagt: *"Zou Ik enigszins lust hebben aan de dood des goddelozen? spreekt de Heere Heere. Is het niet als hij zich bekeert van zijne wegen, dat hij leve?"*

O geliefden, kunt u werkelijk geloven dat God uw verderf wil? Kunt u zo uitzinnig zijn om koelbloedig zo een laster te geloven? Kan zo een theorie ook maar één ogenblik de toets doorstaan? Kunt gij, na al de goedheid van God jegens rebellerende schepselen, ook maar voor één ogenblik zulk een zwarte gedachte koesteren, dat God er lust aan zou hebben, dat de mens een zondaar is, en zich ten laatste doet omkomen door zijn eigen goddeloosheid? Uw eigen gezond verstand moet u zeggen, dat het God smart om de mens te zien zondigen. Dat het Hem zou verblijden, zo Hij de mens in een betere gezindheid zag, en dat het Hem grieft, dat Hij de hardnekkige en boetvaardige ten laatste moet straffen.

Hij roept uit met bittere klacht: *"Ach, doet toch deze afschuwelijke zaak niet, die Ik haat"*. Hij stelt de zaak hier voor als iets waarover men verbaasd moet staan, dat de mensen Hem zo grof belasteren om te denken, dat de God van liefde lust zou kunnen hebben in de dood van de zondaar.

(2) In onze tweede tekst nu geeft God een stellige verzekering. Het menselijk hart kennende, voorzag Hij dat een vraag niet volstaan zou om deze zaak te beslechten, want de mens zou zeggen: "Hij stelde slechts de vraag, maar Hij heeft er geen beslist antwoord op gegeven om het tegendeel aan te duiden".

Welnu, Hij geeft die duidelijke, stellige verzekering in onze tweede tekst: *"Ik heb geen lust in de dood des stervenden, spreekt de Heere Heere. Daarom bekeert u en leeft"*.

Als de Heere spreekt, moet Hij geloofd worden, want Hij is een God die niet liegen kan. Wij weten dat dit woord van Hem echt is, want het werd ons gebracht door Zijn profeet, van wie zijn roeping door God wij geen twijfel koesteren. Laat ons dan van harte dit woord geloven. Als ik u die uitspraak moest voorstellen als mijn mening, dan zult u er al of niet geloof aan kunnen schenken. Maar omdat het Gods uitspraak is, eisen wij van u allen, als Gods schepselen, dat u uw Schepper gelooft en dat u Zijn verklaring niet in twijfel trekt. Waar het woord van de Koning is, daar is heerschappij. Heerschappij, naar ik vertrouw om aan alle

twijfel of God wel gewillig is om ons te behouden, een einde te maken.

(3) Maar toch, als om voor eens en voor altijd een einde te maken aan de afgrijselijke veronderstelling, dat God lust heeft in het verderf van mensen, verzegelt onze derde tekst de waarheid met de plechtige eed van de Eeuwige. Hij heft zijn hand op naar de hemel en zweert. En omdat Hij bij niemand die meerder was had te zweren, noch bij Zijn tempel, noch bij Zijn troon, noch bij Zijn engelen, noch bij iets buiten Zichzelf, zweert Hij bij Zijn eigen leven.

Jehovah, Die voor eeuwig en altijd leeft, zegt: *Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere Heere, zo Ik lust heb in de dood des goddelozen! Maar daarin heb Ik lust, dat de goddeloze zich bekere van zijn weg en leve!* De man, die Gods eed in twijfel durft trekken, is schuldig aan een aanmatiging die ik niemand van u wil toerekenen. Is God meinedig? Ik beef al bij de gedachte daaraan. En toch, zo u Gods eed niet gelooft, zult u Hem niet slechts tot een leugenaar maken, maar u zult ook de waarde van Zijn eed ontkennen, als Hij zweert bij Zijn eigen leven.

Wat Hij aldus verzekert, moet waar zijn. Laat ons er voor buigen en er nooit aan durven twijfelen. Zij moeten wel de ellendigste der mensen zijn, die de geloofwaardigheid Gods durven aantasten, als God Zichzelf onder een eed stelt om hun vertrouwen te bevestigen. Laat ons de stem van de Heere horen in haar majesteit, als zij ons toeroept: *Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere HEERE, zo Ik lust heb in de dood des goddelozen. Maar daarin heb Ik lust, dat de goddeloze zich bekere van zijn weg en leve.*

Ik verzoek uw ernstige aandacht voor deze uitspraak die aldus gedaan is in de vorm van een vraag, van een verzekering en van een plechtige eed.

Behandeling van de volgende punten, onder het thema: ERNSTIGE OPROEP TOT BEKERING

- I. GOD HEEFT GEEN LUST IN DE DOOD VAN DE ZONDAREN**
- II. GEEN ANDERE KEUZE**
- III. GOD HEEFT ER EEN WELBEHAGEN IN DAT DE MENS ZICH AFWENDT VAN DE ZONDE**
- IV. OPROEP EN VRAAG**

I

GOD HEEFT GEEN LUST IN DE DOOD VAN DE ZONDAREN

Ik merk ten eerste op, de verzekering dat God geen lust heeft in de dood van de zondaren. Ik gevoel mij werkelijk beschaamd om te moeten antwoorden op die wrede aantijging, en toch is het de taal van menige twijfelaar. Hij durft niet tot God komen en op Hem vertrouwen, omdat hij de vreselijke gedachte koestert, dat God een verschrikkelijk Wezen is, die hem niet wenst te behouden. Die niet gewillig is hem te vergeven. En Die niet gezind is hem in gunst aan te nemen. Hij vermoedt dat God een soort van akelig welbehagen heeft in de verdoemenis van een ziel. Dat kan niet wezen. Het leugenachtige daarvan behoeft niet bewezen te worden. God zweert het tegendeel. En de leugen verdwijnt als rook.

Ik zal slechts stellige bewijzen aanvoeren, waardoor u, die nog onder de invloed van die leugen verkeert, verlost kunt worden.

Eerste bewijs

Overweeg ten eerste hoe klein het getal is van Gods oordelen onder de mensen. Er zijn mensen, die altijd van oordelen spreken, maar zij dwalen. Als er een schouwburg afbrandt, of als er een boot omslaat op de Dag des Heeren dan roepen zij: "Dat is een oordeel!" Maar ook kerken en bedehuizen verbranden. En zendelingen verdrinken op het ogenblik dat zij er op uit zijn om het werk van de Heere te doen. Het is verkeerd om alles wat er gebeurt, aan een oordeel toe te schrijven. Want als u dat doet, vervalt u in de dwaling van Jobs vrienden en veroordeelt u de onschuldigen. De zaak is dat er slechts weinig handelingen van de Voorzienigheid zijn met bijzondere personen, die bepaald en stellig als oordelen Gods kunnen aangemerkt worden. Voorzeker, bestaan ze, maar ze zijn zeer zeldzaam in dit leven, als men nagaat hoe de Heere dagelijks wordt getergd door vermetelheid en laster.

Het was een oordeel toen Farao's leger verdronk in de Rode zee. Het was een oordeel toen Korach, Dathan en Abiram levend verzwolgen werden door de aarde. Er waren oordelen in de latere dagen van Gods Kerk, toen Ananias en Saffira dood neervielen omdat zij tegen de Heilige Geest hadden gelogen. En toen Elymas de tovenaars met blindheid werd geslagen, omdat hij Paulus wederstond.

Maar toch, die oordelen zijn er weinig. En ook in latere dagen zijn de echte voorbeelden hiervan zeer zeldzaam. Zegt de Heere niet Zelf dat het oordeel Zijn vreemd werk is? Onder Zijn kinderen is er een bestendig oordeel van Vaderlijke tucht, maar de buitenwereld is overgelaten aan de zachte heerschappij der genade.

Heden is het de tijd van geduld en lankmoedigheid. Als God lust had gehad in de dood van de zondaren, dan zouden sommigen van u, die hier tegenwoordig zijn, reeds lang in de hel geweest zijn. Maar *Hij heeft niet met u gedaan naar uw zonde, noch u vergolden naar uw ongerechtigheden.*

Als God voortdurend Zijn oordelen zond wegens liegen, hoevelen van hen die zich hier bevinden zouden dan niet reeds hun deel ontvangen hebben in de poel des vuurs! Als het sabbat schenden gewoonlijk door oordelen gestraft zou worden, dan zou deze stad verwoest zijn geworden, zoals Sodom en Gomorra.

Maar God bewaart Zijn toorn voor de dag des oordeels. Hij overziet voor een korte tijd de weerspanning van de mensen, want het is hier niet de plaats van het oordeel, maar wel de plaats van lankmoedigheid en van hoop. Het geringe getal van de zichtbare daden van Gods oordeel over ongodvruchtige mensen in dit leven, bewijst dat God er geen lust in heeft.

Tweede bewijs

In de tweede plaats: De langdurigheid van Gods geduld vóór de dag des oordeel zelf aanbreekt, bewijst dat Hij de dood van de mensen niet wil. De Heere spaart vele schuldige mensen zeventig jaren lang. Hun verkeerdheden verdragende op een wijze, die onze liefde en onze dankbaarheid tot Hem moest opwekken. De dwaasheid van de jeugd wordt gevolgd door de moedwillige schuld van de mannelijke leeftijd. En deze weer door de volharding in het kwaad op de meer gevorderde leeftijd. En toch blijft de Heere geduldig.

Sommigen van u hebben Christus verworpen na lange jaren onder het geklank van het evangelie te zijn geweest. U heeft de stem van uw geweten gesmoord. U heeft de Heilige Geest smart aangedaan. U heeft gerebelleerd tegen het licht. U hebt meer en meer toegegeven aan de zonde. Maar God heeft u niet afgesneden. Als Hij lust had gehad in uw dood, zou Hij u dan nog zo lang hebben laten leven? U heeft evenals de onvruchtbare vijgenboom onnuttig de aarde beslagen; niet slechts gedurende twee of drie jaar, maar gedurende twee of driemaal twintig jaar. Al die tijd stond u onvruchtbaar in de wijngaard van God en toch spaart Hij u!

Sommigen zijn nog veel verder gegaan. Zij hebben God getergd door hun ongeloof en door de afschuwelijke taal, die zij gebruikten tegen Hem, tegen Zijn Zoon en tegen Zijn volk. Zij hebben God weerstaan. Zij hebben de Welbeminde in het aangezicht gespogen. Zij hebben Hem vervolgd in Zijn volk. Toch heeft de Heere hen niet dadelijk gedood. Heeft u Zijn zwaard niet horen bewegen in de schede? Het zou voorzeker uitgetrokken zijn geworden, indien de barmhartigheid het niet had teruggedrongen door de biddende pleitrede: "*O, gij zwaard des Heeren, vaar in uw schede, rust en wees stil!*" Het is omdat Zijn mededogen niet ophoudt, dat u voortdurend begenadigd wordt

met de liefderijke uitnodiging van het evangelie. Het is slechts vanwege de oneindige lankmoedigheid van God, dat Zijn genade blijft worstelen met de zonde en het ongeloof van de mensen.

Herinnert u verder de volmaaktheid van het wezen Gods als de zedelijke Bestuurder van het heelal. Hij is de Rechter van allen, en Hij moet recht doen. Indien het bekend was dat een rechter behagen schept in het straffen van overtreders, dan behoorde hij terstond afgezet te worden, want het is duidelijk dat hij niet geschikt was voor zijn ambt. Maar indien ik hoorde dat een rechter nooit een doodvonnis uitsprak zonder tranen te schreien, en dat hij somber en stilzwijgend 's avonds in zijn huiselijke kring neerzat, terwijl hij zich herinnert dat er mensen levenslang gebannen waren door het vonnis, dat hij genoodzaakt was uit te spreken, dan zou ik zeggen: dat is de man die geschikt is om het ambt van rechter te bekleden. Weerzin om te straffen is noodzakelijk voor de rechtvaardigheid van een rechter.

Een zodanig rechter is God, Die geen behagen schept in de zonde, noch in de straf, die het gevolg is van de zonde. Hij haat beide, de zonden en haar gevolgen. Hij toont Zich dan eerst in Zijn gestrengheid bij de mensen als alle andere middelen gefaald hebben.

Als de zondaar veroordeeld moet worden, omdat anders de fundamenteën van de maatschappij uit hun verband zouden gerukt worden, dan spreekt Hij het ontzettend vonnis uit. Maar zelfs dan doet Hij het nog met weerzin en Hij roept: "*Hoe zou Ik u overgeven?*" De grote Rechter van allen schijnt neer te komen van de heerlijkheid van Zijn troon om u Zijn vriendelijk aangezicht te tonen, als Hij u toeroept: "Ik heb geoordeeld, en Ik heb veroordeeld, en Ik heb gestraft. Maar zo waarachtig als Ik leef, Ik heb geen lust aan dit alles. Ik heb er lust in dat de mens zich tot Mij bekere en leve".

Andere bewijzen

Indien er nog andere bewijzen nodig waren om u van uw dwaling te overtuigen, dan zou ik spreken van:

- Zijn ontferming, waarmee Hij hen behouden heeft die zich bekeerd hebben van hun boze wegen.
- De zorg en moeite die de Allerhoogste besteed heeft om bekering te werken.
- De snelheid waarmee Hij haar aanneemt, en de overvloeiende liefde die Hij de terugkerenden betoont, zijn alle de onbetwistbare bewijzen, dat God geen lust heeft in de dood der goddelozen, maar dat Hij lust heeft in hun behouden.
- Om de dood van de goddelozen te voorkomen heeft de Heere van vóór de grondlegging van de wereld een plan van redding beraamd, en zij die dat plan aannemen, bevinden dat de Heere een Plaatsbekleder voor hen gevonden heeft in de Persoon van Zijn eigen dierbaren Zoon. En dat in Zijn Persoon, God Zelf de straf heeft gedragen voor onze zonde, opdat de wet plechtig zou worden geëerd en Gods gerechtigheid zou worden gehandhaafd. De Heere is gestorven aan het kruis, opdat God rechtvaardig zou zijn en tegelijk ook de Rechtvaardigmaker zou wezen van hem, die gelooft in Jezus.

Wordt hiermee niet duidelijk aangetoond, dat Hij Zich verlustigt in het behoud van zondaren? God wordt zelfs gevonden door hen die Hem niet zochten. En Hij schenkt genade zelfs aan hen, die Hem niet aanriepen.

- Om het bewijs te leveren van Gods verlangen, dat de mens zal leven, heeft Zijn Zoon meer dan dertig jaren op deze arme aarde gewoond als een mens onder de mensen. En Zijn Heilige Geest heeft gedurende al deze eeuwen in de mensen gewoond, al de tergingen verdragende van een dwaalziek en ondankbaar volk. Op ontelbare wijzen heeft God bewezen, dat Hij niet de verderver, maar de Behouder van de mensen is. Die God is ons een God van heil. De heiligheid is van de Heere.

O zondaar, die niet op God durft vertrouwen, laat de hoop leven in uw hart door u te herinneren dat Hij, Die u zal veroordelen als u zich niet bekeert van uw boze wegen, toch geen lust heeft in uw veroordeling. Wilt u zich dan niet tot Hem wenden en leven? Zult u door Zijn mededogen u niet bewogen gevoelen, om u aan Hem te onderwerpen en genade te vinden in Zijn ogen?

II

GEEN ANDERE KEUZE

Maar nu, in de tweede plaats: God laat ons geen andere keuze: de mens moet zich bekeren van zijn boze wegen of sterven. *"Ik heb geen lust in de dood der goddelozen: maar daarin heb Ik lust, dat de goddeloze zich bekere van zijn weg en leve"*. Het is het een of het ander; leven of sterven. Met al zijn liefde tot de mensen kan God geen andere weg ontdekken. De mens kan niet volharden in de zonde en toch behouden worden. De zonde moet sterven of de zondaar kan niet leven.

En nu is het u bekend in de eerste plaats dat, als God genade afkondigt voor de mens op voorwaarde, dat hij zich bekere van zijn weg, deze afkondiging geschiedt uit zuivere vrije genade. Beschouwd in het licht van bloot recht, brengt berouw niet noodzakelijk genade met zich. Wordt een moordenaar begenadigd, omdat hij berouw heeft over zijn misdaad? Zal een dief de gevangenis ontgaan, omdat hij ten laatste er toe komt om het te betreuen, dat hij geen eerlijk man was?

Het berouw is geen herstelling of vergoeding voor het kwaad, dat bedreven is. Het kwaad blijft en de straf moet volvoerd worden. Het is dus wel genade, als het mij vergund is om tot u te zeggen: "Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen". Het is omdat de genade ondersteund wordt door een groot zoenoffer, het is door het algenoegzaam verzoenend bloed van Christus, dat het berouw van de mens aangenomen kan worden. De Zoon Gods heeft geleden, is gestorven, en heeft verzoening gedaan voor de zonde; en nu is Hij verhoogd om te bekeren en vergeving der zonde te geven. Het woord van de Heere luidt heden; "Bekeert u, en gelooft het evangelie". "Indien wij onze zonden belijden, Hij is getrouw en rechtvaardig, dat Hij ons de zonden vergeve, en ons reinige, van alle ongerechtigheid".

Dit is niet overeenkomstig de wet, die geen ruimte laat voor bekering, nee, het is een zaak van zuivere genade. God behoudt u, niet omdat er enige verdienste is in uw bekering, maar omdat Hij barmhartig zal zijn, die Hij barmhartig zal zijn, en Hij heeft verordeneerd om allen te behouden, die zich bekeren van hun boze wegen.

Straf op zonde is noodzakelijk

Merk vervolgens op, dat, zo er geen bekering is, de mens gestraft moet worden, want zo niet,

dan zou er een einde zijn aan alle zedelijke heerschappij. Het ergste wat de mensheid had kunnen overkomen, was geweest als God gezegd had: "Ik trek Mijn wet in; Ik wil noch de deugd belonen, noch de ongerechtigheid straffen; doe wat u zelf wilt". Voorwaar, dan zou de aarde een hel zijn geworden. De grootste vijand van de burgerlijke regering is hij, die algemene zaligheid predikt, - een zaligheid, onafhankelijk van een verandering van hart en leven. Zulke leraars zijn gevaarlijk voor de orde van de maatschappij, zij rukken de grondslagen omver van de samenleving. Wat zij prediken komt hierop neer: "Doe wat u lust, het kan wel van enige invloed zijn op uw leven; maar die invloed is gering en duurt niet lang. Boosdoeners en heiligen zullen beiden in de hemel komen". Zulke taal is ontzettend. Zal een regering kunnen bestaan, dan is het noodzakelijk, dat de zonde gestraft wordt. Toegevendheid voor de oneerlijken is wreedheid jegens hen, die zij schaden. De moordenaars te redden is de onschuldige te doden. Het zou een boze dag zijn voor hemel en aarde, als het eens bewezen kon worden, dat God de verdorvenen hetzelfde loon zal toebedelen als de geheiligden. Dan zouden de grondslagen omver gerukt zijn; en wat zouden de heiligen dan beginnen? Een God, die niet rechtvaardig is, zou een slecht Rechter zijn van het heelal.

Ja, mijn hoorders, de zonde moet gestraft worden; u moet u er van afkeren of sterven, want de zonde is haar eigen straf. Als wij tot u spreken van het vuur, dat nooit uitgeblust wordt, van de worm, die nooit sterft; dan gelooft men niet, dat wij dit in letterlijke zin bedoelen; maar het zijn beelden, die iets voorstellen wat nog vreselijker dan zij zelf zijn. Het vuur is het branden van de woedende opstand in de ziel, en de worm is de kwelling van een nooit stervende consciëntie. De zonde is de hel. In de ongehoorzaamheid ligt een wereld van ellende.

God heeft ons zo gemaakt, dat wij niet lang slecht en ook gelukkig kunnen zijn. Als wij verkeerd handelen moeten wij ten laatste ongelukkig worden, en hoe slechter wij zijn, en hoe langer wij volharden in die verkeerdheid, hoe zekerder wij smart voor ons vergaderen in de eeuwigheid. Heiligheid en recht brengen geluk voort, maar goddeloosheid en onrecht moeten noodwendig onrust en smart veroorzaken. Dit moet zo wezen. Zelfs de almacht Gods kan geen onboetvaardig zondaar gelukkig maken.

U moet u afwenden van de zonde of u wenden tot ellende. U moet of aflaten van uw zonde, of afstand doen van de hoop op een zalige eeuwigheid. U kunt niet verenigd zijn met Christus en de hemel, tenzij u zich scheidt van de zonde en van de zelfzucht.

Ik geloof dat de consciëntie van ieder mens hiervan zal getuigen, als zij eerlijk en niet vervalst is. Er zijn tegenwoordig zeer vreemdsoortige gewetens in de wereld. Ik zie mensen willens en wetens op slinkse wegen gaan, en toch spreken zij van waarheid en heiligheid. Maar ieder geweten, dat niet bedweld is door de zwijmeldrank van ongeloof en hoogmoed, zal tot de mens zeggen, dat hij geen goedkeuring moet verwachten als hij kwaad doet. Dat hij, die verzuimde goed te doen, niet dezelfde beloning kan verwachten, als wanneer hij goed gedaan had. Dat het in de natuur van de dingen is, dat de straf volgt op de misdaad. De consciëntie zegt dit al, en nu komt God, die geen lust heeft in de dood van de zondaars en stelt het u zo voor: U moet u bekeren, of u moet omkomen. Als u moet omkomen, als u door blijft wandelen op uw zondige wegen, dan bent u verloren. Er moet een zich áfwenden zijn van de zonde, of de Allerhoogste zal u nooit in gunst kunnen aanzien.

Hoort u dit? Ach, dat u het in uw hart wilde opnemen, zodat het bekering bij u werke!

GOD HEEFT ER EEN WELBEHAGEN IN DAT DE MENS ZICH AFWENDT VAN DE ZONDE

Lees weer: *"Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere Heere, zo Ik lust heb in de dood des goddelozen! maar daarin heb Ik lust, dat de goddeloze zich bekere van zijn weg en leve"*. Het behoort tot de innigste vreugde van God, als Hij een zondaar zich ziet bekeren van zijn weg. God verlustigt Zich in de eerste gedachten van mensen die naar Hem uitgaan, als zij, tot nu toe zorgeloos geweest zijn, plotseling hun weg beginnen te overdenken, en hun toestand voor God beginnen te overwegen.. Hij ziet met welbehagen neer op u, die te voren onbezonnen en onbezorgd was, en die nu begint te denken aan de eeuwigheid, en de toekomst van de zonde en het oordeel begint te wegen. Als u het liefelijk woord van de uitnodiging hoort: *"Zoekt de Heere, terwijl Hij te vinden is, roept Hem aan terwijl Hij nabij is"*, dan schept God behagen in uw aandachtig luisteren. Als u begint te voelen in uw hart: "ik betreur mijn zonde"; als u walgt van alle kwaad, als u voelt, dat u er niet van weg kunt, maar dat u het zou willen, zo u het kon, dan is Zijn oog met medelijden op u gevestigd. Als er door zijn genade een nieuwe wil in uw hart is ontstaan, - de wil om Hem te gehoorzamen en te geloven, dan heeft de Vader een welgevallen aan u.

Als Hij een kermen en zuchten bij u verneemt naar het huis van de Vader, naar het hart van de Vader, dan kunt u Hem niet zien, maar Hij ziet u, en luistert naar u. Zijn hand doet in het verborgen uw tranen in Zijn fles, en Zijn hart is met u bewogen. *"De Heere heeft een welgevallen aan hen, die Hem vrezen, die op Zijn goedertierenheid hopen"*. Let hier op; de mens hoopt slechts, maar de Heere heeft toch al een welgevallen aan hem. Als het goede werk nog slechts in de morgenschemering is, dan heeft God er reeds een welgevallen aan, even als de wachters een welbehagen hebben aan de eerste stralen van de morgenzon, ja Hij verheugt zich nog meer dan zij, die wachten op de morgen.

Als het dan eindelijk tot bidden bij u komt; als u begint te roepen: *"o God, wees mij zondaar genadig"*, dan heeft God een welbehagen in u, want Hij bespeurt de duidelijke kenmerken, dat u tot u zelf komt, en dat u tot Hem komt. Zijn Geest zegt: "Zie hij bidt!" en Hij beschouwt dit als een teken ten goede. Als u in oprechtheid afluist van de zonde, dan ziet God, dat u dit doet, en dit verheugt Hem zo, dat Zijn heilige engelen Zijn blijdschap aanschouwen.

Ik weet zeker, dat God de worstelingen aanschouwt van hen, die zoeken te ontkomen uit de handen van oude gewoonten en zondige wegen. Als u worstelt om lage gedachten uit uw hart te verbannen; als u 's avonds zit en weent over het mislukken uw pogingen, omdat u de dag niet doorgebracht hebt, zoals u hem had gewenst door te brengen, dan ziet de Heere uw verlangens en hoort u treuren. Evenals een moeder met tere zorg naar haar kind kijkt als het begint te lopen, evenals zij glimlacht over de gebrekkige pogingen van het kind en haar hand uitsteekt om het te helpen, zo heeft God een welbehagen in uw eerste streven naar heiligheid, in uw verlangen om zonde te overwinnen, in uw zuchten en wenen om verlost te worden van de banden van het bederf. God zegt: "Ik leerde Efraïm gaan; Hij nam ze op Zijn armen", en op dezelfde wijze onderwijst Hij ook u.

Ik zal u zeggen, wat Hem het meest van alles behaagt: het is als u komt tot Zijn dierbare Zoon en zegt: *"Heere, er is iets, dat mij zegt, dat er voor mij geen hoop is, maar ik geloof niet aan die stem. Ik lees in Uw Woord, dat Gij niemand die tot U komt, zult uitwerpen, en zie, ik kom! Ik ben de grootste zondaar van allen, die gekomen zijn, maar Heere, ik geloof uw belofte; ik ben even onwaardig als de duivel zelf, maar Heere, U vraagt niet naar waardigheid, U vraagt slechts naar kinderlijk vertrouwen. Werp mij niet uit, ik betrouw op U."*

"Zonder geloof is het onmogelijk Gode te behagen." Nu, het geeft de Heere een Goddelijk welbehagen om eerst het mosterdzaad van het geloof te zien in het hart van een zondaar, die

zich tot God bekeert.

Ach, ik wenste, dat u hierover nadacht, u, die door gaat met zichzelf te veroordelen. Het grote bewijs van God om u te overtuigen is Zijn lijdende, Zijn stervende Zoon. O, u die behoort onder de voornaamste zondaren, wendt u tot Hem, en God zal een welbehagen in u hebben! Weet u niet, dat al uw gedachten, die naar Hem uitgaan, in u gewerkt zijn door de Heilige Geest? Al dat treuren over de zonde, dat verlangen naar heiligheid, en bovenal dit vertrouwen op Christus, dit hopen op Zijn genade, het is alles Zijn werk. Het zou nooit in u geweest zijn, als de Heilige Geest het niet in u gelegd had.

Als ik zie, dat u begint te bidden, te hopen, te vertrouwen, dan zeg ik bij mij zelf: "God is daar. De Heilige Geest heeft daar een werk begonnen, want anders zou er zelfs dat zwakke vertrouwen, en die flauwe hoop niet gezien worden". Wees dan goedsmoeds, want u nadert tot een goedertieren God.

Gedurende uw verder leven op aarde, als u door gaat met te strijden tegen de zonde, als u zich wilt toewijden aan Jezus, als u de voeten van uw Heiland wast met uw tranen en ze, evenals Maria Magdalena, afdroogt met uw haren, of als u de albasten fles breekt en de kostbare zalf uitstort op het hoofd van uw Meester, dan heeft de Heere een groot welbehagen in u om Jezus wil.

Hij heeft geen welbehagen in de smartenkreten van de hel. Zijn vreugde is in het berouw van zondaren. Het vuur van Gehenna geeft Hem geen genot. Maar Hij smaakt blijdschap als Hij ziet dat zondaren zich berouwvol op de borst slaan, dat gelovigen met betraande ogen op Christus zien. Het moet zo wezen, want Hij heeft het gezworen. Laat af van uw spitsvondigheden en geloof in Hem tot het eeuwige leven.

IV.

OPROEP EN VRAAG

En omdat Hij er nu een welbehagen in heeft, dat de mens zich tot Hem bekeert, wekt God ons daartoe op en voegt bij Zijn opwekking een sterke drangreden: *Bekeert u, bekeert u van uw boze wegen, want waarom zoudt gij sterven, o huis Israëls?* Hij ziet hoe Zijn schepsels zich van Hem afkeren en hun aangezicht wenden tot hun afgoden, tot hun zondige genoegens, tot de stad van het verderf. En wat zegt God tot hen: "*Bekeert u*", dat is, wendt u om. Dat is alles.

"Ik dacht", zegt iemand, "dat ik nog veel angst en bekommering moest voelen".

Het zou mij niet verwonderen, als u die angst en die kommer ook werkelijk voelde. Maar alles wat God zegt is: "Bekeert u". Nu heeft u uw aangezicht naar de verkeerde richting gewend. Bekeert u, dat is, wendt u om naar de goede richting. Dat is oprecht berouw. Een veranderd leven is het wezen van het berouw en dat moet ontspringen uit een vernieuwd hart, uit een vernieuwd verlangen uit een vernieuwde wil. God zegt: "Bekeert u"! Ach, dat u Hem wilde horen en gehoorzamen!

Merk op, dat Hij spreekt in de tegenwoordige tijd. "*Bekeert u*". Niet morgen, maar nú. Nu is het de welangename tijd. *Bekeert u*. O, bij de oneindige barmhartigheid van God, die u tot bekering in staat zal stellen, bid ik u, wendt u zich af van ieder kwaad, van alle vertrouwen op uzelf, en keert u tot God.

Bekeert u, bekeert u. Zie, de Heere zegt het tweemaal. Hij moet het goede voor u bedoelen door deze herhaalde raadgeving. Gesteld, je zag iemand door een rivier waden en je bemerkte dat hij een diepe plaats naderde, dan zou je hem toeroepen: 'Ga terug! Ga terug! Want als je een stap verder gaat zink je weg in de diepte!' Zou dan iemand durven zeggen dat u er een welbehagen in zou hebben, dat die man verdronk? Wat een leugenaar zou hij wezen, die zoiets zou durven zeggen, terwijl hij toch ziet dat u al het mogelijke doet om de man te redden!

Zou God met ons pleiten om de dood te ontkomen, als Hij niet ernstig verlangde dat wij de dood zullen ontkomen? Ik vertrouw van niet. Iedere zondaar kan er verzekerd van wezen, dat God geen lust heeft in zijn dood, als Hij met hem pleit in deze weergaloze woorden: *Bekeert u, bekeert u, want waarom zoudt gij sterven?* Er is een inwendig zuchten en kermen in deze woorden: *Bekeert u, bekeert u.* Hij pleit telkens met meer nadruk. Wilt u niet naar Hem horen?

Waarom wilt u sterven?

Hij eindigt met de mens te vragen naar de reden waarom hij sterven wil. Het moet een zeer gewichtige reden zijn, die de mens kan doen besluiten om te sterven. *Waarom zoudt gij sterven?* Dit is een vraag waarop met betrekking tot de eeuwige dood geen antwoord mogelijk is. Is er iets het verlangen waard in een eeuwig verderf, in een eeuwige verbanning uit de tegenwoordigheid van de Heere en van de heerlijkheid van Zijn kracht? Kan er enige winst in zijn voor u, als u uw ziel verliest? Kan er enig voordeel in gelegen zijn voor u om in een eeuwig verderf te gaan? Kan het bij enige mogelijkheid wenselijk of het verlangen waard worden geacht, om in de hel geworpen te worden, *waar hun worm niet sterft en hun vuur niet wordt uitgeblust?*

O ziel, wees toch niet onredelijk! Verwaarloos deze grote zaligheid toch niet! Het moet het vreselijkste zijn, dat u kan overkomen, om in uw zonde te sterven. Waarom verkiest u dit dan voor uw deel? Wilt u schipbreuk lijden? Waarom houdt u zich dan op aan die rotsachtige kust? Waarom loopt u dan uw ondergang tegemoet?

Wilt u zich voeden met het vergif van de zonde, omdat dit u een ogenblik van twijfelachtig genot schenkt? In het einde zal de bitterheid van het alssem uw ingewanden verscheuren. Ik ben geen vleier, ik durf het niet te wezen, want ik heb u lief en wens u te overreden om u tot de Heere te wenden. Er is een bloem, die zich altijd naar de zon keert. Ach, dat u zich ook zo tot God wilde keren! Waarom wendt ge u van Hem af? *Waarom* is een klein woord, maar ach, wat is er niet voor nodig om te antwoorden op hetgeen het vraagt! Waarom volhardt u in de zonde? Waarom weigert u in uw Zaligmaker te geloven? Waarom wilt u God tergen? Waarom wilt u sterven? Ach, wend u om tot God en zeg: *o Heere, ik kan het niet verdragen om voor eeuwig te moeten omkomen. En daarom kan ik het niet verdragen om in de zonde te leven. Moge Uw overvloedige genade mij helpen!*

Ach, dat u op Jezus wilde vertrouwen! Rust in Hem en in Zijn volbrachte werk, en alles is wel.

Zegt u: *ik zal er om bidden?*

Beter is het om terstond te vertrouwen. Bidt zoveel u wilt, voordat u Hem vertrouwd hebt, maar van welk nut zijn ongelovige gebeden?

Zegt u: *ik zal na de dienst met een Godvruchtige over deze zaak gaan spreken.*

Ik zeg u, vertrouw éérst op Jezus. Ga alleen terug naar uw woning, vertrouwende op Jezus. Al dat spreken met mensen leidt tot niets. Ga terstond tot uw God. Werp u thans op Christus, vóórdát u nog van uw plaats bent opgestaan. In de Naam van God gebied ik u: *Geloof in de Heere Jezus Christus, want die geloofd zal hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. Maar*

die niet zal geloofd hebben zal verdoemd worden. Amen.